

Chương 1

Buổi sáng.

Khi những tia nắng sớm đầu tiên còn ở cuối chân trời thì Bích Đông đã rời khỏi giường . Đặt khế trên vầng trán của chồng một nụ hôn yêu thương , cô nhón gót thật nhẹ vì không muốn làm Kiệt Trung thức giấc.

Mọi thứ chuẩn bị cho chuyến công tác dài ngày của anh đã xong xuôi . Bà quản gia đang lăng xăng trong bếp để sửa soạn cho bữa điểm tâm của hai người.

Dạo quanh một vòng quanh vườn hoa và hít thở không khí trong lành của bình minh , Bích Đông vội quay lên phòng để đánh thức Kiệt Trung dậy :

- Anh ơi . . .

Chợt cô ngạc nhiên khi thấy Kiệt Trung đã dậy từ hồi nào . Anh đang chỉnh tề trong bộ complet mà cô đã treo sẵn.

- Ủa , anh dậy từ hồi nào thế ? Vậy mà em cứ ngỡ là anh còn ngủ đấy.

Ấu yếm nhìn cô , anh mỉm cười :

- Anh cảm ơn em nhe . Em thật chu đáo , biết được chồng mình thích nhất bộ áo quần nào để mà chuẩn bị sẵn.

Cô cười vang :

- Vì em là vợ của anh mà . Không hiểu được những sở thích của anh thì còn ai vào đây nữa chứ.

Vừa thất cà vạt , anh vừa nói :

- Sao em dậy sớm thế ? Buổi sáng ngoài trời còn nhiều sương , em đi dạo không tốt đâu.

Cô nũng nịu :

- Đâu chỉ dạo quanh vườn ngắm hoa , em còn phải tạt qua bếp xem dì quản gia chuẩn bị bữa điểm tâm như thế nào nữa.

Kiệt Trung cười :

- Vợ anh lo cho anh vậy sao.

Cô chớp mi :

- Chuyến này anh đi công tác đến một tuần lận . Buồn ghê anh há.

Kiệt Trung trầm giọng :

- Có gì đâu em . Bạn bè anh có người phải xa nhà hàng tháng đó . Công việc là vậy , không thể làm khác đi được.

Áp đầu vào ngực anh , cô choàng tay qua hông :

- Phải xa anh , không có gì buồn hơn nữa.

Hôn lên tóc cô , Kiệt Trung cười lớn :

- Cô vợ yêu quý của anh thật là đa cảm . Anh đi công tác ơ ? Nha Trang chỉ một tuần lễ thôi , rồi anh lại trở về . Có phải anh xa em mãi mãi đâu.

Cô dạn dò :

- Đến Nha Trang , anh nhớ thường xuyên gọi điện thoại cho em nghe.

Kiệt Trung gật đầu :

- Anh sẽ gọi điện thoại liền cho em , kéo em mong.

Cô ngược mắt nhìn anh :

- Nha Trang đẹp không anh ?

Kiệt Trung cười :

- Mùa khô nắng gió cháy da , còn mùa đông thì lạnh buốt , mưa suốt ngày.

Cô nhỏ nhẹ :

- Thế mà em nghe người ta ca tụng biển Nha Trang rất đẹp . Sáng nay lang thang trong vườn , em chợt nghĩ tại sao mình lại không nhân dịp này tháp tùng một chuyến với anh ra thăm thành phố biển miền Trung cho vui.

Kiệt Trung vội nói :

- Người ta ca tụng hơi quá lời . Anh thấy Nha Trang cũng như những thành phố khác thôi.

Cô mỉm cười :

- Chỉ có anh là chê thành phố Nha Trang thôi đấy nhé.

Kiệt Trung chột dạ :

đây là anh so sánh với Đà Lạt , chứ đâu có chê.

Nhớ lại những lần cùng Kiệt Trung lên Đà Lạt thổi gió , Bích Đông mỉm cười một mình . Cô đang có một cuộc sống thật hạnh phúc . Kiệt Trung là một người chồng tốt . Anh luôn yêu thương , chiều chuộng cô . Còn cô , không chỉ yêu thương mà cô còn kính trọng anh . Vốn là một phụ nữ hiền thực dịu dàng , với Kiệt Trung khi nào cô cũng "tương kính như tân".

Cô hài lòng về những gì đang có trong tầm tay . Hạnh phúc là thế , chẳng phải những gì xa rời ngoài tầm tay

Bích Đông kiểm tra lại va ly của Kiệt Trung thêm một lần nữa . Cảm thấy chưa an tâm , cô cho thêm một lô dầu gió vào :

- Anh nhớ giữ sức khỏe đấy nhé . Miền Trung mùa này em nghe nói hay bị áp thấp nhiệt đới.

Kiệt Trung vuốt má cô :

- Em còn dặn gì nữa không , cô vợ yêu quý của anh . Chỉ xa nhau một tuần mà em lo lắng như anh sắp đi đâu lâu lắm . Thôi , chúng ta xuống dưới nhà dùng điểm tâm kéo muộn . ..

Căn nhà của họ thật sang trọng với những trang trí nội thất đắt tiền . Phòng ăn là một căn phòng rộng nằm sát cạnh vườn hoa . Những bức màn gió làm bằng võ ốc kêu lanh canh khi gió lùa ngang.

Kéo ghế cho Bích Đông , giọng Kiệt Trung vui vẻ :

- Sáng nay , em định chiêu đãi anh món gì thế ?

Bích Đông cười :

- Phở gà.

Kiệt Trung nheo mắt :

- Cám ơn vợ của anh . Đúng là món ăn mà anh rất thích.

Vừa lúc đó người giúp việc mang lên hai tô phở bốc khói nghi ngút thơm lừng và một đĩa gà xé phay được bày trên mâm.

Kiệt Trung ăn rất ngon . Vừa ăn anh vừa nói chuyện vui vẻ với Bích Đông.

Cô chợt đề nghị :

- Lát nữa em ra sân bay tiễn anh nha.

Kiệt Trung phẩy tay :

- Anh đã nói với em rồi . Anh không thích đưa tiễn , bịn rịn . Để lui thủ về một mình , anh không vui chút nào . Vả lại , anh còn ghé đến công ty để giải quyết thêm vài công chuyện nữa.

Cô chớp mi buồn rầu . Đạo này Kiệt Trung thường đi công tác xa nhà . Mỗi lần anh vắng nhà , cô cảm thấy càng trống vắng cô đơn trong ngôi nhà thênh thang rộng lớn này.

Cô nghiêng đầu hỏi :

- Em gọi dì quản gia mang lên cho anh thêm một tô nữa nhé.

Kiệt Trung lắc đầu :

- Thôi , anh no lắm rồi.

Cô băn khoăn hỏi :

- Phở không được ngon sao ?

Kiệt Trung phì cười :

- Em đừng bận tâm . Món điểm tâm rất ngon nhưng làm sao anh có thể ăn một lúc hai tô phở chứ.

Vuốt má cô , anh hăng giọng nói tiếp :

- Em phải ăn nhiều lên mới phải . Em đừng quên là chúng ta đã lấy nhau gần một năm rồi mà chưa có gì đấy.

Cô đỏ bừng mặt :

- Tại anh đi hoài ..

Kiệt Trung cười lớn :

- Công việc mà em , có ai muốn xa vợ mình đâu.

Nghiêng má cho anh , giọng cô hờn dỗi :

- Nãy giờ anh chưa hôn em.

Kiệt Trung hôn vội lên trán cô , liếc nhìn đồng hồ anh nói giọng hối hả :

- Anh phải đi bây giờ đây . Lúc nãy anh có hẹn với tắc xi đến đón.

Cô vội đứng lên pha trà cho anh . Tách trà thơm lừng hương sen nhưng Kiệt Trung cũng chỉ nhấp môi chiếu lệ.

Một gia nhân đi vào cho biết là tắc xi đang đợi ở cửa.

Anh cười lớn :

- Mãi nói chuyện với em , anh quên mất cả thời gian . Thôi , em ở nhà vui vẻ và giữ sức khỏe nghe . Đến Nha Trang là anh gọi điện cho em ngay.

Bích Đông dạ nhỏ . Cô cùng Kiệt Trung đi ra cổng.

Một chiếc tắc xi đã đợi sẵn ở đó.

Sập mạnh cánh cửa , Kiệt Trung vẫy tay với cô :

- Tạm biệt em . . .

Trong một căn nhà thật đẹp ở ngoại ô thành phố . .

Kiệt Trung đang trải qua những giây phút say đắm bên người tình.

Trong chiếc áo mỏng manh gợi tình , Cẩm Vân giọng nũng nịu :

- Không lẽ tội mình cứ phải trốn tránh mọi người như thế này sao anh ? Đôi lúc muốn cùng anh xuất hiện ở một phòng trà nào đó để nhảy nhót cho vui anh cũng cấm.

Vuốt ve bờ vai trần của cô , Kiệt Trung vỗ về :

- Ráng chờ đợi thêm một thời gian nữa đi cung . Dục tốc bất đạt , nôn nóng sẽ đi tới một kết quả không như ý muốn.

Cầm Vân dài giọng :

- Lần nào anh cũng bảo chờ đợi . Em không biết mình phải chờ cho đến khi nào . Không chừng chờ đến khi em già và xấu , rồi anh quay lưng bỏ rơi em quá.

Kiệt Trung cười :

- Làm gì có chuyện đó . Em đẹp như thế này . Anh chỉ sợ em phụ anh thôi chứ , làm gì có chuyện bỏ rơi em.

Cô dài giọng điệu bộ :

- Có thật là em đẹp không đấy ?

Kiệt Trung nịnh đầm :

- Anh chưa gặp một phụ nữ nào đẹp hơn em.

Cầm Vân nheo mắt :

- Em xấu thấy mồ , đâu có đẹp như . . . Bích Đông vợ của anh.

Kiệt Trung hùng hồn :

- Bích Đông làm sao sánh bằng em được.

Cầm Vân đã dứt :

- Đừng có xạo.

Kiệt Trung cười lớn :

- Không có ai có thể qua mặt em được cả . Gọi tình và quyến rũ , đó chính là em . Nếu em không cực kỳ lôi cuốn , anh đã không . . . phản bội vợ của anh rồi.

Cầm Vân nở một nụ cười kiêu kỳ . Cô vẫn không quên được ngày mà Kiệt Trung ngã vào vòng tay của cô . Từ một ông chồng gương mẫu đàng hoàng , Kiệt Trung đã dần dần biến thành một con người hoàn toàn khác tự lúc nào cũng không biết . Dối trá . Sa đọa.

Bích Đông là bạn của cô . Vốn quen yêu đương lung tung nên Cầm Vân cũng không ngần ngại gì trong chuyện liếc mắt đưa tình với cả chồng của bạn . Trong một lần đến tìm Bích Đông không gặp và chỉ có Kiệt Trung ở nhà một mình , Cầm Vân đã không bỏ lỡ dịp may hiếm có ấy . . .

Từ đó đến nay , cô trở thành nhân tình của Kiệt Trung . Anh mua căn nhà ở ngoại ô này để làm tổ uyên ương của hai người . Mỗi lần đối Bích Đông đi công tác là anh lại đến với Cầm Vân . Lần này cũng thế , một tuần lễ đã trôi qua rất nhanh với anh và cô . . .

Đang ôm Cầm Vân , vòng tay Kiệt Trung chợt nói lỏng . Anh ngồi dậy.

Cầm Vân lim dim mắt hỏi :

- Gì thế anh ?

Kiệt Trung giải thích :

- Gọi điện thoại cho vợ anh ..

Vùng ngồi dậy , Cẩm Vân xăn xộ :

- Sao ngày nào anh cũng gọi điện cho nó thế ?

Kiệt Trung cười cầu tài :

- Nhiệm vụ mà em.

Giật lấy chiếc máy điện thoại di động nơi tay anh , Cẩm Vân dấm dăng :

- Nhiệm vụ cái gì . Anh không được gọi điện cho nó đâu.

Kiệt Trung hạ thấp giọng :

- Đâu phải anh khoái gọi điện thoại cho Bích Đông đâu.

Cẩm Vân nguýt dài :

- Anh không cần phải thanh minh . Em tự hiểu mà . ..

Kiệt Trung gằng hời :

- Em hiểu gì ?

Cẩm Vân chua ngoa :

- Em chỉ là một người tình hồ , vui ở buồn đi.

Kiệt Trung dịu giọng :

- Đừng nghĩ như thế , em.

Cẩm Vân chua chát :

- Thế anh bảo em phải nghĩ gì đây , khi mà ôm em trong vòng tay anh còn nghĩ đến chuyện điện thoại cho vợ của anh.

Kiệt Trung ôm choàng lấy Cẩm Vân nhưng cô đã gạt tay anh một cái thật mạnh :

- Xê ra đi , đừng đụng tới người em.

- Anh xin lỗi.

Cẩm Vân dấm dăng :

- Anh đâu có lỗi . Chỉ có em mới có lỗi vì giật máy điện^ . thoại của anh . Này . . . Cẩm đi.

Ném chiếc điện thoại vào ngực Kiệt Trung khiến anh đau muốn bẻ ngực , Cẩm Vân ngúng nguẩy :

- Anh đi về đi , em không dám giữ anh lại đâu.

Kiệt Trung dỗ dành :

- Cẩm Vân . . . Nghe anh nói này . . .

Thấy Kiệt Trung chiều chuộng , Cẩm Vân càng làm cao . Cô xánh xe. :

- Đã bảo là để người ta yên.

Kiệt Trung phân trần :

- Khổ quá . Em phải nghe anh nói rồi muốn giận sao anh cũng được.

Cô mè nheo :

- Đây , anh thách đố em mà . Anh đâu có sợ em giận.

Kiệt Trung thở dài :

- Thật tình em không chịu thông cảm cho anh gì cả . Em cứ thích làm khổ anh hoài.

Ném gối vào người Kiệt Trung , Cẩm Vân đồng đánh :

- Thôi được , anh nói gì thì cứ nói đi coi.

Kiệt Trung hạ thấp giọng :

- Anh định gọi điện báo cho Bích Đông biết là chuyến công tác của anh đã hoàn thành . Ngày mai , anh về . Không lẽ đi công tác mà khi về lại không kèn không trống sao ?

Cẩm Vân xì dài . Cô hất hàm phán :

- Bích Đông quan trọng với anh đến độ ấy sao ?

Kiệt Trung nhăn nhó :

- Muốn Bích Đông không nghi ngờ thì anh phải tạo niềm tin cho cô ấy chứ.

Cẩm Vân bĩu môi :

- Em không biết bao giờ mới chấm dứt cảnh phập phồng lo lắng mọi chuyện đổ bể như thế này . Tại sao anh và em cứ phải lén lút gặp nhau mà không công khai chứ ?

Kiệt Trung trầm giọng :

- Chịu khó đi cưng . Yêu anh , em cố gắng chờ anh một thời gian nữa.

Cẩm Vân giận dữ :

- Em chán lắm rồi cảnh phải giả vờ đóng kịch với nhau trước mặt Bích Đông . Nhất là mỗi lần đến nhà anh chơi , nghe nó huyền thuyên kể về những điều tốt đẹp giữa anh và nó , em muốn nổi điên lên vì ghen.

Kiệt Trung mơn trớn cánh tay tròn lẳn của cô :

- Thì anh cũng đâu có vui sướng gì đâu khi phải lo sợ mọi chuyện vô lý . Nói dối Bích Đông hoài , anh thấy cũng nản.

Cầm Vân phán một câu gọn lỏn :

- Sao không nói thật ?

Kiệt Trung cười khỏá lấp :

- Em hay thích đùa.

Cầm Vân nheo nheo mắt tuyên bố :

- Em có đùa đâu . Chúng ta sống như thế này thì chán quá . Tại sao anh và em không dám sống cho chính mình.

Kiệt Trung thăm kêu trời cho tính lý sự cùn của cô . Ngoại tình . Đó là điều mà dư luận lên án không hề chấp nhận . Anh không thể đạp đổ dư luận mà sống.

Liếc nhìn vẻ mặt như mèo bị cắt tai của Kiệt Trung , Cầm Vân cao giọng :

- Anh sợ à ?

Kiệt Trung nói tự ái :

- Làm gì anh phải sợ chứ ?

Cầm Vân cười khẩy :

- Có phải anh cặp bồ với em chỉ để mua vui . Em còn lạ gì những tên đàn ông như anh . Vừa muốn có một gia đình êm ấm vừa muốn có một cô nhân tình giải khuây . Cuối cùng , chỉ có những người phụ nữ như em là thiệt thòi . [Biết vậy mà còn nhào vô]

Vượt khỏi vòng tay của Kiệt Trung , vùng đứng dậy Cầm Vân uốn éo đi đến bàn table de nuit lục tìm gói thuốc thơm . Rút một hơi thật dài , cô kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay chuốt sơn đỏ :

- Em muốn anh ly hôn với Bích Đông !

Kiệt Trung hơi nhòm người dậy :

- Em biết rồi đấy . Làm sao anh có thể bỏ ? Bích Đông khi cô ấy không hề có lỗi.

Nhả một vòng khói mỏng rồi thổi nhẹ cho chúng bay đi , Cầm Vân cao giọng :

- Có phải anh muốn nói kẻ có lỗi chính là em chứ gì ?

Kiệt Trung vội nói :

- Em hiểu sai ý của anh rồi . Anh muốn nói rằng , Bích Đông hoàn toàn làm tròn bổn phận của một người vợ . Anh không thể lấy lý do gì để bỏ cô ấy cả.

Cầm Vân cười gằn :

- Thế thì bấy lâu nay anh cứ bảo em chờ đợi là chờ đợi cái gì ? Chờ đợi cho tuổi xuân của em đi qua chẳng ?

Kiệt Trung lúng túng :

- Anh muốn dàn xếp . ..

Cầm Vân hỏi dồn :

- Anh định dàn xếp như thế nào ?

Kiệt Trung tránh cái nhìn rất bỗng của cô . Thật tình thì anh cũng không biết kết thúc cuộc vụng trộm này là cái gì . Những giờ phút nồng nàn bao giờ cũng trôi qua rất nhanh và để lại dư vị cay đắng.

Cầm Vân quát khế :

- Em báo cho anh biết nhé . Em không phải là tình yêu chớp nhoáng qua đường của anh đâu.

Kiệt Trung cố xoa dịu :

- Chuyện đâu còn có đó . Hãy thông cảm cho anh . Không phải anh không yêu em nhưng nếu Bích Đông không có lỗi mà anh ruồng bỏ cô ấy cũng khó.

Cầm Vân hăm he :

- Em biết mà . Trong đôi mắt của anh bao giờ Bích Đông cũng là một người vợ ngoan hiền . Còn em , em chỉ là một cô nhân tình với nhiều thói hư tật xấu.

Kiệt Trung cười cầu tài :

- Anh chỉ thấy em là một cô nhân tình đẹp và hết sức quyến rũ . Càng ngắm , càng mê man.

Kiệt Trung kéo cô ngồi lên đùi anh , nhưng Cầm Vân đã vùng vằng đứng dậy :

- Anh đừng xuê xoa đánh trống lảng nữa.

Kiệt Trung nài nỉ :

- Vui lên đi cưng . Thế là một tuần lễ đã trôi qua thật nhanh , thời gian chúng ta bên nhau đâu còn nhiều . Chỉ còn một buổi chiều và đêm nay nữa thôi ngày mai anh lại trở về bốn phận của mình . Chúng ta đừng gây gổ cãi vã nhau nữa.

Không ngờ lời nói của anh càng làm cho Cầm Vân thêm giận . Nguyền anh một cái thật sắc , cô đay nghiến :

- Tại sao anh sơ . Bích Đông quá vậy . Bảo với nó đi công tác một tuần lễ là chỉ đúng bảy ngày vắng mặt không thể nhiều hơn được nữa . Sao anh không cứ ở đây . . . nửa tháng với em thử xem . Để coi nó có làm gì được không ?

Kiệt Trung thở dài :

- Thế em muốn Bích Đông nghỉ ngơi sao ?

Cầm Vân trề môi :

- Em chán anh lắm rồi . Tại sao anh lại sợ nó chứ ? Nó dám nghi ngờ anh à ? Cứ đánh dẫn mặt nó là xong.

Kiệt Trung liếc Cầm Vân một cái thật nhanh . Khuôn mặt nanh nọc của cô khiến anh chột cảm thấy người lạnh , dù cô đang thật là loi trong chiếc áo ngủ mỏng tanh như tơ trời , thân hình quyến rũ gợi tình.

Anh nói như quát :

- Em vô lý vừa thôi.

- Anh mới là người vô lý.

Thở dài , Kiệt Trung đi vào buồng tắm . Khi anh trở ra , Cầm Vân vẫn đang đứng bên cửa sổ với khuôn mặt cau có.

Không muốn có một bầu không khí nặng nề giữa hai người , Kiệt Trung dần hòa :

- Anh đói bụng rồi . Chúng ta gọi nhà hàng mang đồ ăn đến đây nghe.

Cầm Vân mím môi lại quay đi.

Cầm lấy bàn tay cô , Kiệt Trung ngọt ngào :

- Nếu em thích , anh sẽ phone đến một cửa hàng nữ trang , gọi người ta mang đến một chiếc nhẫn hạt xoàn để tặng cho em.

Dù rất thích , nhưng Cầm Vân vẫn màu mè :

- Anh xem thường em vậy sao ? Không lẽ em yêu anh vì mấy thứ đó . [yeah right ! !]

Kiệt Trung ôn tồn :

- Anh yêu em mà . Chẳng qua anh chỉ muốn đem niềm vui đến cho em . Hôm trước , anh nhớ có lần em bảo muốn có một chiếc nhẫn xoàn nhưng do bận việc nên anh chưa có dịp mua tặng.

Cầm Vân nheo mắt phán :

- Chừng nào Bích Đông còn là vợ của anh thì em còn buồn , làm sao vui cho được . Em chỉ muốn làm vợ của anh mà thôi.

Kiệt Trung giọng kiên nhẫn :

- Em thích chiếc nhẫn xoàn cỡ nào ?

Liếm môi , Cầm Vân yêu sách :

- Em chỉ muốn có . . . một ngôi nhà tiện nghi và rộng hơn . Hạt xoàn em cũng không thích lắm.

Kiệt Trung lạc giọng :

- Sao , chúng ta đã có ngôi nhà này rồi mà ?

Cầm Vân nhún vai :

- Em không thích ngôi nhà này nữa.

Kiệt Trung nhướn mày :

- Em không thấy đây là ngôi nhà đẹp nhất khu ngoại ô này sao ?

Cầm Vân lim dim mắt :

- Đây , anh vừa nói lên sự thật đấy . Dù như thế nào đi nữa , căn nhà mà anh mua cho em chỉ là một căn nhà ở . . . ngoại ô mà thôi . Tại sao anh không thể tặng em một ngôi biệt thự ngay trung tâm thành phố ? Không hơn Bích Đông thì ít ra em cũng bằng nó chứ.

Kiệt Trung cố giấu sự chán nản . Càng ngày Cầm Vân càng lộ rõ mục đích thực dụng của cô khi quyến rũ anh . Nếu biết cô quá quắt như thế này , Kiệt Trung đã không cặp bồ với cô.

Chợt nghĩ đến Bích Đông giờ này đang ngóng mong anh từng giờ từng phút , Kiệt Trung bỗng cảm thấy tội nghiệp cho cô vợ hiền lành của anh . Anh dỗ dành Cầm Vân :

- Thế em nghĩ là Bích Đông sung sướng hay sao . Ngoài danh nghĩa là vợ của anh , Bích Đông chẳng có gì cả.

Cầm Vân cướp lời :

- Không có gì à ? Cô ta là chủ nhân của mấy bất động sản giá trị mà anh bảo là không có gì à ?

Kiệt Trung nhướn mày :

- Ai bảo với em là Bích Đông đứng chủ quyền những ngôi nhà ấy ?

Cầm Vân trở mắt nhìn Kiệt Trung :

- Thế không phải sao ?

Kiệt Trung phán :

- Chỉ một mình anh đứng tên . Bích Đông tin tưởng anh nên cô ấy để anh sở hữu một mình.

Cầm Vân sáng rỡ mặt :

- Thật không anh ?

Kiệt Trung cao giọng :

- Anh nói dối em làm gì.

Không giấu được vui mừng , Cầm Vân khen rồi rít :

- Anh quả thật là khôn ngoan . Mai này có ly dị , Bích Đông cũng không làm khó dễ anh được.

Kiệt Trung về mặt trầm ngâm :

- Bích Đông không bao giờ mưu cầu một điều gì riêng cho cô ấy.

Không hề chạnh lòng trước câu nói nhiều hàm ý của anh , vui mừng vì những gì anh vừa tiết lộ , nhào vô lòng Kiệt Trung , Cẩm Vân đã đốt :

- Hôn em đi , anh yêu . . . Chúng ta sẽ mãi mãi là của nhau . ..

Chương 2

Dựng chiếc Cup trước cổng một ngôi nhà thật sang trọng , Cẩm Vân vội bấm chuông.

Tiếng chuông chưa dứt thì cổng đã mở.

Cẩm Vân không giấu được ngạc nhiên khi thấy Bích Đông đích thân ra mở cổng cho cô . Cô dài giọng :

- Bộ mày biết khách đến thăm vợ chồng mày là tao sao ?

Bích Đông vui vẻ :

- Chứ còn gì nữa . Đứng trên ban công tưới nước cho mấy chậu kiểng nhìn thấy mày nên tao phóng xuống luôn.

Cẩm Vân giòn giả :

- Mày mà cũng bày đặt chăm sóc hoa kiểng nữa sao ?

Bích Đông cười :

- Bộ không được sao ?

Cẩm Vân nheo mắt :

- Giống mấy ông bà già quá . Đẹp đi mày ơi.

Bích Đông cười hiền :

- Chơi hoa kiểng cũng có niềm vui thú riêng đây , Cẩm Vân.

Cẩm Vân dài giọng :

- Thôi , tao can mày . Đừng bảo với tao là mày có tâm hồn nên vui thú cỏ cây đây nhé . Đó chỉ là trò rờm đời của mấy ông bà nhà giàu thì đúng hơn . Tâm hồn khi mốc.

Lắc đầu cười , Bích Đông nhận xét :

- Mày khi nào cũng thẳng như ruột ngựa.

Cẩm Vân tự cao :

- Tính tao là thế đó Bích Đông . Tao sống rất thật và nói năng cũng rất thật , không biết màu mè . Đâu phải ai cũng có được tính thẳng thắn như tao đâu . Bạn bè ai cũng mến tao là vì thế.

Bích Đông cười hiền . Cô cũng không cãi điều Cẩm Vân vừa nói , vì thật ra bạn bè chung của hai người , không ai thích tính bộp chộp của Cẩm Vân . Chỉ có cô là giỏi nhịn nên Cẩm Vân mới hay lui tới để giao du.

Chợt nhìn thấy chiếc Cup mới của Cẩm Vân , Bích Đông reo lên :

- Mày mới mua xe hả ?

Cẩm Vân giọng điệu bộ :

- Dĩ nhiên . Mới đập hộp hôm qua.

Bích Đông cười :

- Xe đẹp quá hả.

Cầm Vân khinh khỉnh :

- Còn phải nói . Cup là nhất bang . Tao chỉ thích xài đồ xịn . Vì thế chiếc xe ga cũ mềm của tao , tao . . tạm biệt chim én liền . Nói thật với mày , tao chán nhất là xài đồ cũ . Có tiền , tội gì không hưởng thụ.

Cùng Cầm Vân đi vào nhà , Bích Đông giọng bắn khoăn :

- Chiếc xe ga mày mới mua chưa được một năm mà.

Cầm Vân cười ngất :

- Một ngày cũng là cũ . Xe cộ hay áo quan , giày dép và kẻ cả . . vợ chồng cũng thế . Dùng đồ cũ chán lắm mày ơi . Vì thế , con người ta thường muốn tìm đến những gì mới mẻ hơn . Quy luật muôn đời mà.

Không hiểu hết câu nói của Cầm Vân , Bích Đông vô tư đứng nhìn Cầm Vân dựng chiếc Cup trong sân.

Sáng nay Cầm Vân thật đẹp . Chiếc váy đầm màu trắng , đôi giày trắng và cả chiếc xắc tay cũng màu trắng . Rất hợp với màu trắng của chiếc kẹp nhỏ trên mái tóc suông và mềm.

Thấy Bích Đông chăm chú nhìn mình , Cầm Vân khúc khích :

- Sao mày nhìn tao kỹ vậy ? Bộ thấy tao lạ lắm sao ?

Bích Đông chân thành :

- Lần đầu tiên tao thấy mày mặc màu trắng . Rất đẹp.

Cầm Vân chau môi . Cô yêu nhất là màu đỏ . Màu đỏ là gam màu mạnh , dữ dội . Màu đỏ cũng là màu của sự thành công , của sức mạnh . Nhưng lâu lâu cô cũng muốn mình có vẻ . . nai tơ một chút bằng cách trang phục từ đầu xuống chân đều màu trắng hết như một nữ sinh . Chỉ có điều là cũng như mọi lần , cô đã dành đến một giờ đồng hồ để trang điểm thật kỹ trước gương . Thành thử cô không biết là mình có thật sự như . . . nai không ? :

Giọng cô đầy kiêu hãnh :

- Đẹp thì lúc nào tao chẳng đẹp . Chỉ tội nghiệp cho mày là lấy chồng rồi tự dung mau tàn tạ kinh khủng.

Bích Đông hoang mang :

- Thế sao ?

Cầm Vân nhướn mày :

- Bộ mày không biết gì thật sao ?

Bích Đông xoa tay lên má :

- Tao thấy . . mình cũng vậy mà . .

Cầm Vân cười ngất :

- Làm sao mình có thể tự đánh giá được mình . Ng khác mới có thể thẩm định là mình đẹp hay đã tàn tạ như . . . mùa thu.

Bích Đông thắc thỏm :

- Bộ mày nhìn thấy tao . . . thẩm lắm hả ?

Cầm Vân nhún vai thật đầm :

- Còn phải nói . Tự dung tao thấy thương hại cho mày . Hôn nhân đã biến mày thành một bà già lúc nào không biết.

Bích Đông trầm giọng :

- Thế mà hôm qua gặp mấy đứa bạn cũ , không có đứa nào cho tao biết là tao đã . . . tàn tạ.

Cầm Vân chua giọng :

- Tụi nó toàn là những đứa thích nịnh nọt , dối lừa nhau . Có lẽ vì thấy mày quá giàu nên không có đứa nào dám mở miệng nói thật.

Bích Đông hiền lành :

- Không phải thế đâu Cầm Vân.

Cầm Vân hất cằm :

- Mày lại bệnh tụi nó rồi . Nói thật với mày tụi đó tao chơi không được.

Bích Đông nhỏ nhẹ :

- Mình vào nhà đi.

Đong đưa chiếc xác trên tay , Cầm Vân đi theo Bích Đông . Vừa đi được vài bước , chợt cô đứng khựng lại khiến Bích Đông ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy Cầm Vân ?

Giọng cô kéo dài :

- Đây , cửa cổng nhà mày có an toàn không đó ?

Bích Đông cười hiền :

- Xưa nay vẫn vậy , rất an toàn , nhưng sao mày lại hỏi thế ?

Cầm Vân nói giọng mũi :

- Tao sợ bọn đạo chích lục mất chiếc Cup của tao quá.

Bích Đông trấn an :

- Tao đã khóa cửa cẩn thận , mày đừng lo.

Cầm Vân nhún vai thật đầm :

- Mà thôi . Chiếc xe có nhằm nhò gì để tao phải bận tâm.

Bích Đông hơi ngạc nhiên khi dạo này Cầm Vân có vẻ khăm khá hẳn ra . Trong lúc đó thì Cầm Vân lại cười thâm vì tính vô tư của Bích Đông . Nếu Bích Đông biết là chiếc Cup này Kiệt Trung mua cho cô thì không biết cô bạn của cô có chết ngất vì bất ngờ và đau không . Thú vị thật . Cô ước gì một ngày nào đó nhìn thấy gương mặt đau khổ của Bích Đông khi chuyện vụng trộm giữa cô và Kiệt Trung được phơi bày dưới ánh sáng mặt trời . Cô tin rằng ngày ấy cũng không xa.

Vào phòng khách , Bích Đông chưa kịp gọi người giúp việc lấy nước thì Cầm Vân đã hắt hàm hỏi :

- Có chồng mày ở nhà không ?

Bích Đông lắc đầu :

- Không ..

Cầm Vân phẩy tay :

- Lên phòng riêng của hai vợ chồng mày đi . Tao muốn ngả lưng nằm nói chuyện với mày một chút . Tao đâu phải là khách lạ để mày ngồi đây thù tiếp . . . nước !

Bích Đông hiền lành gật đầu :

- Sao cũng được . Thế thì tui mình đi lên lầu đi.

Buông người xuống chiếc giường nệm êm ái với chăn nệm đều màu tím nhạt thật lãng mạn ngọt ngào , Cầm Vân đưa mắt nhìn quanh . Một căn phòng ấm cúng và dễ thương.

Một nỗi ghen tức cồn cào dâng lên trong lòng Cầm Vân khi cô hình dung trong căn phòng này , Kiệt Trung đã từng trải qua những giây phút thật nồng nàn hạnh phúc với Bích Đông . Thật ra thì Bích Đông không tàn tạ như cô đã cố tình khùng bố . Bích Đông dù không đẹp lộng lẫy như cô , nhưng vẫn toát lên sự lôi cuốn kín đáo ngọt ngào . Chẳng trách gì Kiệt Trung vẫn lẩn chần chưa có ý định bỏ vợ.

Cổ lấy giọng tự nhiên , Cầm Vân nheo mắt hỏi :

- Mày sống hạnh phúc chứ ?

Bích Đông cười hiền :

- Ừ , anh Kiệt Trung rất yêu tao.

Cầm Vân liền phăng một câu :

- Biết đâu được đấy . Đàn ông mà , không dễ gì nắm giữ được trái tim của họ đâu . Mày cứ cả tin như thế , có ngày hối cũng không kịp.

Bích Đông mỉm cười :

- Tại sao mày lại nói như thế ?

Cầm Vân nhún vai :

- Tao chưa lập gia đình như mày nhưng bằng kinh nghiệm sống , tao có thể chắc chắn một điều là chẳng có tên đàn ông nào thủy chung với vợ cả . Biết đâu Kiệt Trung đã có một cô bồ nào đó mà mày không biết.

Bích Đông lắc đầu cười :

- Mày nhiều tưởng tượng quá . Kiệt Trung rất yêu tao . Tụi tao sống với nhau rất hạnh phúc.

Cầm Vân bĩu môi :

- Nhiều phụ nữ cũng đã từng tự tin nói như thế và cuối cùng mới bật ngửa ra khi phát hiện là mình đã lầm . Một sự sai lầm không bao giờ có thể sửa chữa được.

Bích Đông quả quyết :

- Nhưng tao và anh Kiệt TRUNG đang sống với nhau thật hạnh phúc . Một hạnh phúc bền vững . . .

Cầm Vân vẽ mặt châm biếm :

- Nếu quả thật là như thế , tao . . chúc mừng mày !

Bích Đông nghiêng đầu hỏi :

- Mày ăn kem plan không ?

Cầm Vân nhướng mày :

- Mày tự tay làm à ?

- Ừ . . .

Cầm Vân phẩy tay :

- Cho tao một đĩa . Để xem mày . . . công dung ngôn hạnh đến cỡ nào.

Nói xong cô nằm sấp đung đưa chân , chống cằm nhìn Bích Đông lăng xăng dọn bánh.

Đôi mắt Cầm Vân chợt lóe lên những tia nhìn cay độc . Vẻ mặt rạng rỡ của Bích Đông khiến Cầm Vân cảm thấy tức tức . Có lẽ sau những ngày sống bên cô , Kiệt Trung đã trở về bản phận của một người chồng trong gia đình thật mẫu mực , nên Bích Đông mới không mấy may nghi ngờ gì về chuyện công tác ở ? Nha Trang.

Cầm Vân mím môi lại . Thượng đế thật bất công . Bích Đông không đẹp và quyến rũ như cô , thế mà nó lại lấy được một người chồng giàu có như Kiệt Trung . Lẽ ra , cô phải là vợ của Kiệt Trung mới phải.

Đặt đĩa kem plan trên bàn , Bích Đông thân mật bảo :

- Mày ăn thử xem.

Cầm Vân vùng ngồi dậy . Cô dùng thìa xúc nguyên cả cái bánh . Vừa nhai ngồm ngoàm , Cầm Vân vừa phán :

- Dở tệ !

Bích Đông ịu xịu :

- Thế à ?

Cầm Vân nheo mắt :

- Mà mới tập làm à ?

Bích Đông gật đầu :

- Tao đọc ở sách gia chánh , làm thử được mấy lần . Anh Kiệt Trung ăn thử , có bảo là . . cũng ngon.

Cầm Vân cười ngất :

- Có phải mày định chứng tỏ mày là một ng vợ tuyệt vời của Kiệt Trung không ?

Bích Đông đỏ mặt :

- Rảnh rang , tao cũng ưa nấu nướng bậy bạ cho vui.

Xúc tiếp một thìa lớn cho vào miệng , Cầm Vân nhướng mày phán :

- Chồng mày giàu như thế , tội gì mày chui vào bếp cho cực và tàn phai nhan sắc . Theo tao , mày nên dành thời giờ cho những việc bổ ích hơn.

Bích Đông tròn mắt :

- Mày bảo tao làm gì ?

Cầm Vân cười lớn :

- Thiếu gì việc . Đạo shop , ngồi sông , hay mời một tay nam vũ sư nào đó về nhà luyện cho mày nhảy đầm thật xịn chẳng hạn.

Bích Đông kêu lên :

- Ôi . . .

Cầm Vân cười khẩy :

- Còn hơn là chui đầu vào bếp để nướng những chiếc bánh plan , mà tao chỉ cần bỏ ra khoảng một chục ngàn bạc là có thể ăn đến ngất ngư . Ông chồng của mày kể ra cũng khá dễ tính khi cho mày lặn vào bếp đây.

Bích Đông lắc đầu cười :

- Mày nghĩ ra những chuyện gì đâu . Khi không lại bảo tao ngồi sông , học nhảy đầm . . .

Cầm Vân nhướng mày :

- Sống là phải hưởng thụ . Mà không biết cách xài tiền , thành thử mau già và tàn tạ là phải.

Bích Đông bậm môi :

- Tao thà chấp nhận già và xấu còn hơn . . . học đòi những chuyện đó . Bộ mày hết chuyện nói rồi hay sao , mà lại xúi tao làm những chuyện bậy bạ.

Cầm Vân cố cãi :

- Chỉ là giải trí cho vui . Mày hay quan trọng mọi thứ quá . Đừng trợn mắt nhìn tao như thế . Thời buổi bây giờ ng ta toàn rước nam vũ sư đến tận nhà để luyện nhảy đầm đấy . Nếu mày không thích ngồi sòng thì học nhảy đầm vậy . Tao sẽ giới thiệu với mày một tay vũ sư đẹp trai , phong độ hơn chồng mày xa . Cam đoan với mày , chỉ sau một tháng là mày có thể ra sàn nhảy trước những đôi mắt khát khao của những tên đàn ông.

Bích Đông lắc đầu cười :

- Cám ơn mày . Tao chỉ thích sống yên phận mà thôi.

Cầm Vân phăng một câu :

- Chẳng trách gì nhan sắc mày ngày càng xuống cấp . Chán mày quá !

Bích Đông thở hắt một cái . Bao giờ cũng thế , nói chuyện với Cầm Vân cô chỉ thấy mệt thêm . Nhưng bạn bè cũ không tiếp nhau sao được.

Cầm Vân khua khua tay :

- Khát nước quá . Tại mày cho đường vào kem nhiều đấy.

Bích Đông vội hỏi :

- Mày uống nước suối hay nước trà ?

Cầm Vân tặc lưỡi :

- Uống trà cho mát nổi đầy mụn à . Cho tao một ly nước lọc , không đá đấy nhé . Tao đang viêm họng.

Ngã ng nằm trên giường nệm , Cầm Vân lăn một vòng . Cô lim dim mắt nghĩ đến Kiệt Trung . Mùi thuốc lá trong phòng lẫn khuất đầu đây khiến cô chợt nhớ anh hơn bao giờ hết . Nhớ quay quắt.

Vòng tay choàng qua chiếc eo thon của Cầm Vân , Bích Đông nhận xét :

- Mày có thân hình thật đẹp.

Cầm Vân lấp lửng :

- Một người đàn ông cũng đã nói như thế với tao.

Bích Đông vô tư hỏi :

- Ai thế ?

Cầm Vân cười ngạo mạn :

- Cũng quen với tội mình thôi.

Bích Đông cười :

- Có phải anh chàng Quốc Vỹ bạn học của tội mình không ? Tao vẫn còn nhớ hồi đó Quốc Vỹ rất thích mày.

Cầm Vân cong môi :

- Ôi . . . cái tên nghèo kiết xác ấy thì biết gì về thẩm mỹ . Tao chúa ghét quen với mấy tay đàn ông như hắn.

Bích Đông giọng hiền hòa :

- Nhưng Quốc Vỹ là một anh chàng hiền lành dễ mến.

Cầm Vân nhún vai :

- Tao không thích hắn.

Bích Đông tròn mắt :

- Vì sao ?

Cầm Vân buông gọn :

- Nghèo !

Bích Đông chỉ còn biết tròn mắt nhìn cô bạn học cùng lớp . Chợt sực nhớ là đã gần đến giờ cơm , Bích Đông liền bảo :

- Mày ở lại ăn cơm với vợ chồng tao nghe , anh Kiệt Trung cũng sắp về rồi đó.

Dù rất muốn gặp Kiệt Trung , nhưng Cầm Vân vẫn chối từ chiếu lệ :

- Thôi . . . Tao không muốn làm phiền mày đâu . Chơi với mày thôi chứ bày đặt cơm nước gì.

Nhìn đồng hồ , Bích Đông chân thành :

- Tao mời thật tình mà.

Cầm Vân vờ vĩnh :

- Một mình mày sao cũng được , có ca ? Kiệt Trung tao ngại quá.

Bích Đông cười :

- Có gì đâu . Mày và anh Kiệt Trung đã nói chuyện với nhau mấy lần , đâu phải chỗ xa lạ với nhau đâu.

Thở dài , Cầm Vân làm ra vẻ như bất đắc dĩ :

- Thôi nè mày , tao nhận lời . ..

Bích Đông vui vẻ bảo :

- Mày nằm nghỉ đi . Tao đi xuống bếp xem chị bếp đã chuẩn bị chu đáo cho bữa trưa chưa.

Tì cầm lên chiếc gối ôm , Cẩm Vân cầm lấy chiếc remote bật một kênh trên máy vô tuyến truyền hình , mắt không quên canh chừng ở cửa . Nếu có Kiệt Trung về lúc này thì tuyệt quá . Bích Đông đang lẳng xăng dưới bếp , ít ra cô cũng được nhận những nụ hôn nồng cháy của anh.

Chừng như để gọi tình hơn , Cẩm Vân chọn một tư thế nằm thật quyến rũ và kiên nhẫn chờ đợi . . .

Chợt cánh cửa phòng xích mở , Kiệt Trung xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Giọng anh âu yếm :

- Em ơi . . .

Bất ngờ nhìn thấy Cẩm Vân đang nằm dài trên giường , anh ngạc ngữ :

- Ô . . Cẩm Vân . . . Sao em lại ở đây ?

Cẩm Vân chუმ chím :

- Không ở đây thì em ở đâu bây giờ , anh yêu ?

Kiệt Trung tái mặt :

- Đùng đùa . . . Em lúc nào cũng đùa được.

Vẫn nằm trên giường với vẻ lả lơi , Cẩm Vân nhoẽn miệng cười tinh bơ :

- Anh mới đi làm về đấy à ? Mấy hôm nay em nhớ anh muốn chết đó.

Hoảng hốt quay lại nhìn sau lưng , Kiệt Trung khẽ nói :

- Bích Đông đâu ?

Cẩm Vân nheo mắt :

- Dưới bếp . Cô vợ ngốc nghếch của anh không biết được là em nằm như thế này để chờ anh . . . Mà anh làm gì như mèo bị cắt tai thế ? Không ai nghe thấy câu chuyện của chúng ta đâu.

Một mình với Cẩm Vân trong phòng như đang ở bên cạnh quả bom chậm nổ , Kiệt Trung nhăn nhó :

- Thôi , anh đi ra ngoài đây.

Cẩm Vân vùng ngồi dậy :

- Khoan đã . . anh . . .

Kiệt Trung nhướng mày :

- Gì nữa ?

Nở một nụ cười tinh queo , Cẩm Vân chỉ tay vào má :

- Hôn em một cái.

Kiệt Trung kêu trời :

- Em điên rồi sao ?

Cẩm Vân cong môi :

- Không nói nhiều , hôn em đi.

Kiệt Trung nghiêm mặt :

- Em đừng đùa nữa.

Cẩm Vân nhướng mắt :

- Em không đùa . Nếu anh không chịu hôn em , em sẽ nói cho Bích Đông biết . . em là tình nhân của anh đấy.

Kiệt Trung tròn mắt nhìn Cẩm Vân . Với Cẩm Vân thì cô có thể làm thật chứ không phải dọa suông . Đúng là cặp bồ với cô ta như đùa chơi với lửa , không biết sẽ bị thiêu rụi vào lúc nào.

Không còn cách nào khác hơn , Kiệt Trung đành bước đến gần Cẩm Vân rồi hôn đại một cái lên má.

Thế mà vẫn chưa xong.

Nắm lấy cánh tay Kiệt Trung , Cẩm Vân cười khanh khách :

- Không ngờ anh lại sợ cô vợ của anh đến thế.

Kiệt Trung giọng lo lắng :

- Buông anh ra đi.

Cẩm Vân trề môi :

- Có gì đâu mà anh sợ chết khiếp như thế . Cùng lắm là Bích Đông ly hôn với anh chứ có gì ghê gớm đâu . Không lẽ cô bạn cù lần của em ăn thịt được anh ?

Cố gỡ tay Cẩm Vân , Kiệt Trung nở nụ cười cầu tài :

- Thôi đừng đùa nữa , Cẩm Vân . . Anh xin em.

Thả tay ra , cô cười cao ngạo :

- Tạm tha cho anh đó.

Chợt có tiếng chân của Bích Đông trên hành lang , Kiệt Trung vội đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài vườn.

Nhìn thấy Kiệt Trung , Bích Đông ngạc nhiên hỏi :

- Ủa , sao sáng nay anh về sớm thế ? Vậy mà em cứ tưởng nửa giờ nữa anh mới về.

Kiệt Trung lúng túng :

- Anh cũng vừa mới về thôi.

Bích Đông vui vẻ :

- Trưa nay có Cẩm Vân ở lại ăn cơm với hai vợ chồng mình đó.

Cẩm Vân bỗng đưa tay ôm lấy đầu :

- Ôi . . . Sao tao chóng mặt quá Bích Đông . Tao phải về thôi.

Bích Đông giọng lo lắng :

- Mà sao vậy ? Hay mày nằm nghỉ đi.

Cẩm Vân lắc đầu :

- Thôi , tao không nằm nữa đâu . . .

Xúc dầu lên mũi Cẩm Vân , Bích Đông ân cần bảo :

- Mày thấy đỡ chút nào không ?

Cẩm Vân cong môi :

- Chừng đỡ đỡ chút chút . . Nhưng tao không ở lại dùng cơm với mày và anh Kiệt Trung được đâu . Tao về đây , chuyện đó . . . thì mày yên tâm . . . Tao sẽ giúp mày như đã hứa , vì tao là bạn mày mà . Thôi , tao về đây.

Bích Đông ngơ ngác không hiểu Cẩm Vân nói gì , vì cô có nhờ Cẩm Vân giúp đỡ chuyện gì đâu . Chưa kịp hỏi cho rõ thì Cẩm Vân đã đứng dậy loạng choạng . Vội đưa tay đỡ Cẩm Vân , Bích Đông gọi :

- Anh Kiệt Trung . . Giúp em một chút coi.

Kiệt Trung cũng đang thắc mắc , không biết Bích Đông nhờ vả chuyện gì mà anh không biết . Đỡ nhe . Cẩm Vân ngồi xuống giường , anh trầm giọng bảo :

- Cô cứ ngồi nghỉ đi , khoan về đã.

Cẩm Vân lắc đầu :

- Tôi cần về nhà ngay bây giờ , có công chuyện cần mà.

Bích Đông sốt sắng :

- Anh Kiệt Trung . Anh có thể đưa Cẩm Vân về nhà giúp em được không ? Bạn em đang mệt , để nó đi về một mình cũng không tiện . . .

Kiệt Trung lúng túng nhìn Bích Đông . Khuôn mặt của vợ anh chân thành đến mức Kiệt Trung có thể hiểu được là cô không chút mảy may nghi ngờ về mối quan hệ giữa anh và Cẩm Vân.

Anh hăng giọng :

- Được thôi.

Phu . Bích Đông đưa Cẩm Vân đi xuống thang , Kiệt Trung đưa Cẩm Vân ra xe . Sập mạnh cánh cửa chiếc Mercedes , anh bảo với Bích Đông :

- Đừng đợi cơm anh . Em cứ ăn cơm trước đi.

Bích Đông vội nói :

- Không . . . Em sẽ đợi anh về cùng ăn cho vui.

Kiệt Trung hằng giọng :

- Đưa bạn em về nhà xong , anh ghé đến công ty luôn.

Bích Đông ngạc nhiên :

- Anh không ăn cơm sao ?

Kiệt Trung nói dối thật trôi chảy :

- Công việc ở công ty cuối năm nhiều lắm . Anh cần phải giải quyết gấp cho xong , tối anh về.

Bích Đông nhìn theo chiếc Mercedes , cho đến khi nó mất hút cuối đường . ..

Quay trở vào nhà , cô gặp bà quản gia đang đứng trên bậc thềm với vẻ mặt không vui . Cô hỏi giọng quan tâm :

- Sao thế dì ?

Bà quản gia hằng giọng :

- Cô không nên tin người quá , nhất là với cô Cẩm Vân.

Bích Đông tròn mắt :

- Dì nói như thế là có ý gì ?

Bà quản gia khàn giọng :

- Cô Cẩm Vân không phải là một ng bạn tốt.

Bích Đông cười :

- Dì nhận xét như thế cũng tội nghiệp Cẩm Vân . Nó hay nói năng lung tung nên người ta méch lòng . Có lẽ Cẩm Vân lại nặng lời với dì chứ gì ?

- Không . . . Tôi và cô Cẩm Vân chưa bao giờ va chạm gì nhau cả.

- Vậy thì tại sao ?

Bà quản gia khàn giọng :

- Cô không hiê/u Cẩm Vân bằng tôi đâu.

Nghiêng đầu nhìn bà , Bích Đông khẽ nói :

- Tại sao dì lại nói như thế ?

Bà quản gia không trả lời cô mà hỏi ngược trở lại :

- Thế cô có biết cô Cẩm Vân đang quan hệ tình cảm với ai không ?

Bích Đông cười hiền :

- Làm sao tôi rõ được . Cẩm Vân đã trải qua vài mối tình nhưng đều không thành . Vì tế nhị nên tôi cũng chưa bao giờ hỏi về chuyện riêng tư tình cảm của nó.

Bà quản gia thở dài :

- Thế đấy . Trong lúc cô đã lập gia đình thì cô ta vẫn còn lông bông , yêu hết ng nọ đến ng kia.

Bích Đông thẳng thắn :

- Dì nghiêm khắc với Cẩm Vân quá . Thôi , chúng ta đi vào nhà đi.

- Tôi dọn cơm cô chủ ăn nhé ?

- Vâng . ..

Bữa cơm chỉ có một mình Bích Đông với mâm thức ăn ê hề . Cô bảo bà quản gia :

- Dì ngồi ăn cơm với tôi cho vui.

- Không , tôi không dám đâu ..

Bích Đông nài nỉ :

- Dì thấy đó , một mình tôi ăn buồn lắm . Không lẽ dì không nể lời mời thật chân tình của tôi ?

Giọng bà quản gia đầy phục tùng :

- Thôi thì tôi ngồi dùng cơm với cô cho vui vậy.

Bữa ăn trôi qua lặng lẽ . Thỉnh thoảng ngược lên , Bích Đông lại chợt bắt gặp ánh nhìn đầy trắc ẩn của bà quản gia dành cho cô . Cô khẽ nói :

- Dì hôm nay có gì là lạ.

- Tôi . ..

Bích Đông băn khoăn :

- Hình như dì có biết một chuyện gì đó nhưng đang cố giấu tôi thì phải.

Bà quản gia lắc đầu :

- Tôi . . . tôi . . . khó nói quá . . .

Bích Đông chùng giọng :

- Có gì thì dì cũng cho tôi biết chứ . Không lẽ dì không tin tôi.

Bà quản gia bối rối :

- Cô đừng nghĩ như thế , tội nghiệp tôi . . .

Bích Đông hỏi dồn :

- Có chuyện gì vậy dì ? Tôi biết là dì đang biết một chuyện gì đó quan trọng mà.

Thắc thỏm nhìn cô , bà đáp :

- Lúc này , tôi . . . tôi . . .

Bích Đông giục :

- Dì nói nhanh đi . Dì làm tôi muốn thót tim lên đây này.

Gương mặt bà quản gia đầy chán ngán :

- Tôi vô tình nhìn thấy . . . cô Cẩm Vân lả lơi nắm tay cậu chủ trong phòng ngủ . . .

Bích Đông thẳng thốt :

- Sao ?

Bà quản gia khàn giọng :

- Lúc này , suýt chút nữa là tôi té xỉu . May mà cậu chủ không thấy tôi . . .

Bích Đông nghiêm nét mặt :

- Dì có biết là lời nói của dì quan trọng đến mức nào không ? Danh dự của anh Kiệt Trung không phải là nhỏ . Có chắc là dì đã thấy như thế , hay chỉ là một sự lầm lẫn.

Bà quản gia giọng nhún nhún :

- Tôi hiểu là lẽ ra mình không nên nói những chuyện ấy . Vì cậu chủ yêu thương cô biết bao nhiêu . Cậu và cô đang sống với nhau hạnh phúc biết bao nhiêu.

Bích Đông kéo ghế lại gần bà :

- Không phải tôi phiền trách dì nhưng tôi nghĩ là có thể dì đã lầm . Anh Kiệt Trung yêu tôi như thế nào dì đã rõ . Làm gì có chuyện Cẩm Vân và anh ấy nắm tay nhau.

Bà quản gia nhìn Bích Đông với ánh mắt thương hại . Bà không hề giận cô . Bà hiểu , Bích Đông yêu Kiệt Trung và tin Kiệt Trung nên mới bác bỏ những gì bà im lặng . Nhưng bà không thể giữ thái độ im lặng , bà rất mến Bích Đông và không muốn cô bị lừa dối.

Giọng bà quản gia rần rỏi :

- Tôi thề danh dự với cô là tôi không hề nhìn lầm.

Bốn mắt nhìn nhau . Trong một thoáng , bà quản gia đọc thấy sự hoang mang trong đôi mắt của Bích Đông . Cô lạc giọng :

- Có thật là thế không ?

- Tôi không quen nói dối bao giờ.

Một không khí nặng nề bao trùm lấy hai người . Thật lâu , Bích Đông lên tiếng :

- Di không nhìn lầm , vậy thì có thể chỉ là một cử chỉ vô tình của Cẩm Vân mà thôi . Hồi đi học , nó cũng nghịch ngợm hay nắm tay mấy bạn trai cùng lớp trêu chọc họ rồi cười ré lên . ..

Bà quản gia không còn giữ được sự điềm tĩnh :

- Cô quả tin người . Tôi chỉ sợ , một ngày nào đó khi cô ân hận thì đã muộn rồi . Cô Cẩm Vân đang muốn phá hoại gia cang của cô đấy.

Bích Đông nhẹ nhàng bảo :

- Tôi cảm ơn di về những gì di đã nhắc nhở tôi . Nhưng di đã hiểu sai Cẩm Vân rồi . Dù Cẩm Vân nói năng không được tế nhị lắm nhưng nó cũng tốt với tôi . Chính nó đã bảo tôi không nên tin vào Kiệt Trung quá , nó đã khuyên tôi nên chú ý đến các mối quan hệ của Kiệt Trung với những người phụ nữ khác . ..

Bà quản gia chưa kịp nói gì thêm thì cô đã cắt ngang câu chuyện :

- Nhờ di lấy cho tôi đĩa trái cây . ..

Chương 3

Chiếc Mercedes chạy được một đoạn thì Cẩm Vân bật cười giòn giả và ngã vào lòng Kiệt Trung . Anh véo má cô :

- Chịu em thôi . Diễn xuất như em thì sao Bích Đông không bị làm được . Lúc này , anh cũng tưởng là em bị chóng mặt thật đấy.

Cẩm Vân ngả ngón :

- Anh đừng nói là anh không tham gia diễn xuất với em đấy nha.

Kiệt Trung cười :

- Nếu không . . .tự giác cho em về và bỏ luôn bữa cơm với Bích Đông , anh đâu có yên thân với em.

Cẩm Vân khúc khích :

- Công việc của . . công ty nhiều lắm hả anh ? Chà . . . Nếu Bích Đông biết anh kiếm có như thế để được ở bên em chiều nay , có lẽ nó sẽ chết mất.

Kiệt Trung hăng giọng :

- Nhưng lần sau thì em đừng chơi trò ú tim với anh nữa đấy.

Vờ như không hiểu , cô đã dốt :

- Sao ?

Kiệt Trung tắc lưỡi :

- Em đừng giả bộ nữa.

Cẩm Vân cười lớn :

- Bộ lúc này anh không thích hôn em sao ? Hôn nhau với chút hồi hộp như thế mới thú vị.

Kiệt Trung tát nhẹ lên má cô :

- Anh sợ em luôn.

Cẩm Vân khúc khích dọa :

- Nếu anh sợ , thỉnh thoảng em lại đến nhà của anh nằm đợi nữa.

Kiệt Trung thiếu điều kêu trời . Anh nghiêm giọng :

- Anh cấm em.

Cẩm Vân khiêu khích :

- Anh càng cấm , em càng thấy thích.

Biết là Cẩm Vân luôn háo thắng , Kiệt Trung chỉ còn biết thở dài.

Bê vô lăng để tránh một chiếc xe chạy ngược chiều , anh chợt hỏi :

- Lúc này , em hứa giúp Bích Đông chuyện gì thế ?

Làm ra vẻ bí mật , Cẩm Vân ngập ngừng lắc đầu :

- Không . . Có gì đâu.

Kiệt Trung tỏ vẻ khó chịu :

- Với anh mà em cũng định giấu sao ?

Cẩm Vân nhăn mặt :

- Em đã lỡ hứa với Bích Đông là giữ bí mật . Nếu anh muốn biết , cứ tự tìm hiểu chứ đừng hỏi em.

Kiệt Trung bực dọc :

- Bí mật gì thế . Nếu em không chịu nói , lát nữa anh sẽ về nhà hỏi Bích Đông cho ra lẽ.

Cẩm Vân phá lên cười khiến Kiệt Trung càng bực , anh hỏi như quát :

- Em cười gì thế ?

Cẩm Vân nheo mắt :

- Cười vì tính . . . ngốc của anh.

Kiệt Trung lừ mắt :

- Anh không đùa đâu.

Cẩm Vân nhướn mày :

- Em cũng đâu có đùa . Nếu anh định hỏi thẳng Bích Đông thì đời nào tìm ra sự thật mà Bích Đông đang muốn giấu.

Kiệt Trung cau mày :

- Bí mật gì thế ?

Cẩm Vân cười ngất :

- Thôi được , có lẽ em phải nuốt lời hứa với Bích Đông vậy . Nếu muốn biết nội dung , tối mai anh chịu khó đến tổ yến ương của chúng ta.

- Tại sao em không thể nói bây giờ ?

Cẩm Vân cười sáng sặc :

- Chưa thể nói được . Nhưng em hứa với anh , trước sau gì tối mai em cũng phải cho anh biết thôi.

Kiệt Trung không giấu được vẻ hậm hực . Thái độ úp mở của Cẩm Vân khiến anh càng cảm thấy tò mò . Anh không biết Bích Đông có chuyện gì phải nhờ đến Cẩm Vân rồi lại định giấu anh.

Liếc Kiệt Trung một cái thật sắc , Cẩm Vân dài giọng :

- Tối mai . . . anh nhé . . .

Tối hôm sau . . .

Cơm nước vừa xong , Bích Đông không giấu được ngạc nhiên khi thấy Kiệt Trung lại áo quần chỉnh tề như sắp sửa đi đâu . Cô tròn mắt :

- Anh lại đi nữa à ?

Kiệt Trung gật đầu :

- Anh có chút việc phải đi . Em ngủ trước đi , đừng chờ anh.

Bích Đông thắc thỏm :

- Bộ anh về khuya lắm sao ?

Kiệt Trung so vai :

- Ủ , có lẽ anh sẽ về rất khuya . Em xem khóa cửa nẻo cẩn thận.

Bích Đông gặng hỏi :

- Công việc gì thế anh ?

Kiệt Trung giọng quan trọng :

- Nhiều việc lắm , công việc ở công ty . Em cứ tra gạn như thế , anh làm sao kể hết được.

Bích Đông vẻ mặt buồn xo :

- Sao tối nào anh cũng đi thế ? Lúc nào cũng công việc , công việc liên miên . Anh cứ để em ở một mình trong căn nhà rộng thênh thang như thế này.

Kiệt Trung cau kinh :

- Chứ em còn muốn gì nữa . Đâu phải là dễ có được một ngôi nhà như thế này đâu mà em rên rĩ . Em xem đây , bạn bè của mình có nhiều người còn phải đi thuê nhà để ở đấy.

Cô thở dài :

- Nhưng em thấy họ hạnh phúc , buổi tối được quây quần đầm ấm bên nhau . Còn anh , hình như ở nhà với em là một . . . cực hình hay sao mà đêm nào cũng đi biệt.

Kiệt Trung tặc lưỡi :

- Thôi mà , em đừng làm phiền anh nữa . Bộ em không tin anh sao ?

Bích Đông nói như khóc :

- Không phải em không tin anh , nhưng suốt mấy tháng nay , đêm nào anh cũng đi . Có hôm đến gần sáng anh mới về . . .

Kiệt Trung bực dọc :

- Nếu em không tin anh vì công việc thì hãy thay áo đi rồi đi với anh . Đến nơi , anh sẽ ủy quyền cho em làm việc ký kết hợp đồng với bên đối tác , còn anh sẽ . . . bỏ về . Công việc đòi hỏi mình phải đi khuya về trễ , chứ đâu sung sướng gì mà em cần nhần.

Bích Đông đứng im nhìn Kiệt Trung , đôi mắt rung rung . Cô không biết nên đáp lại anh như thế nào . Bằng linh cảm riêng , cô đoán là Kiệt Trung đã nói dối cô . Anh không còn là một người chồng ân cần quan tâm đến cô nữa . Giữa anh và cô đang hình thành một khoảng cách . Có những lúc cô cảm thấy anh thật khó hiểu và lạnh lùng . Điều đó đã làm cô khá thất vọng.

Kiệt Trung xô cửa đi ra ngoài với vẻ mặt hằm hằm . Bà quản gia gặp anh ở sân liền hỏi :

- Cậu chủ lại đi à ?

Đang bực , Kiệt Trung quát :

- Đi đâu mặc tôi . Dì hỏi làm gì ?

Hết hồn , bà quản gia vội nói :

- Xin lỗi cậu chủ , tôi chỉ hỏi thăm cho biết chừng.

Kiệt Trung cao giọng :

- Dì xem khóa cửa cẩn thận . Tối nay chưa chắc là tôi về.

- Cậu . . . không về à ?

Kiệt Trung quát mắng :

- Dì sao thế ? Hết Bích Đông giờ lại đến dì . Hỏi gì mà hỏi nhiều thế.

Bà quản gia thu hết can đảm :

- Tội nghiệp cô chủ . . . Đạo này cô chủ biếng ăn , hay ới mưa và gầy hảnh đi . . . Cậu chủ lại không có thời giờ chăm sóc cô chủ , tôi thấy nóng ruột quá.

Kiệt Trung phẩy tay cắt ngang :

- Thôi , thôi . . . Dì nói nhiều quá . Tôi đi kéo trễ giờ rồi , không có thời gian nghe dì nói nhăng nói cuội đâu.

Nói xong , anh đi đến gara và nhảy lên chiếc Mercedes với vẻ hời hả.

Bà quản gia nhìn theo anh rồi lắc đầu với vẻ chê trách . . .

Mở cổng cho Kiệt Trung chạy xe vào với nụ cười bí hiểm , Cẩm Vân giọng vờ vĩnh :

- Chúng ta mới gặp nhau tối hôm qua , vậy mà anh đã nhớ em rồi sao ?

Kiệt Trung tỏ vẻ bức dọc :

- Em nói cái gì thế . Không lẽ em lại quên là đã hẹn anh đến đây sao ?

Cầm Vân trố mắt :

- Sao ? Em hẹn anh à ?

Kiệt Trung khấn giọng :

- Em đã hứa là tối hôm nay sẽ cho anh biết Bích Đông định giấu anh chuyện gì mà.

Vỗ tay lên trán , Cầm Vân cười cười :

- Em có nói với anh như thế sao ? Em quên mất , xin lỗi . . .

Kiệt Trung nôn nóng :

- Em nói đi . Bích Đông nhờ em giúp chuyện gì thế ?

Kín đáo liếc nhìn đồng hồ , Cầm Vân cong môi :

- Anh đừng nôn nóng . Vào nhà đi , trước sau gì anh cũng biết sự thật mà.

Kiệt Trung theo Cầm Vân vào nhà . Cô đi trước anh . Chiếc áo ngủ mỏng manh gợi tình , mùi nước hoa thơm ngát trên tóc cô và trên thân thể lả lơi của cô như một mồi gọi mà Kiệt Trung khó lòng cưỡng nổi . .
..

Anh chỉ rời khỏi vòng tay nồng nàn của Cầm Vân khi có tiếng chuông điện thoại vang lên . Giọng cô nhào nhét :

- Cầm này cho em đi anh.

Kiệt Trung cầm ống nghe lên . Tiếng nói quen thuộc từ đầu dây khiến anh giật mình :

- Alo . . Bích Đông đây . Có phải mày đó không , Cầm Vân ?

Đứng tim vì sợ . Bích Đông biết là mình đang ở chỗ Cầm Vân , Kiệt Trung vội đưa máy cho người tình . Anh đưa ngón tay trở lên môi ra hiệu cô phải biết . . . giữ mồm giữ miệng.

Nguyệt Kiệt Trung một cái thật sắc , Cầm Vân giọng kiêu cách :

- Alo . . . Cầm Vân nghe đây . . .

- . . .

- Mày đừng buồn nữa . Khóc làm quái gì.

-

- Tao đã bảo với mày rồi . Giữ trái tim của đàn ông khó lắm.

- . . .

- Kiệt Trung nổi nóng với mày à ?

-

- Kiệt Trung có nói với mày là anh ấy đi đâu không ?

- . . .

Liếc Kiệt Trung đang chăm chú theo dõi cuộc điện thoại , Cẩm Vân nở nụ cười bí hiểm :

- Sao mày biết là Kiệt Trung không về ?

- . . .

- Lúc nào rảnh , tao đến chơi với mày.

- . . .

- Nhớ ngủ ngon nghe . Cho qua một bên chuyện đó đi . . . ừ . . .

- "Cám ơn mày . Tạm biệt mày !"

Bích Đông gác máy sau câu chào tạm biệt rồi nhưng Cẩm Vân vẫn vờ như cuộc điện thoại giữa cô và Bích Đông vẫn còn đang tiếp tục.

- Quyên rũ à ? Mày lẳng mạn vừa thôi . Mày không thể so bì với tao được . Tao còn độc thân , còn mày thì đã có chồng . . . Chồng mày ghen lắm đấy . Điên vừa thôi . . . Sao ? Buông tha bấy lâu nay rồi à ? Trả thù à ? Thôi . . . Tao không dám có ý kiến chuyện này . . . Bai nha . Hẹn mai gặp lại.

Kiệt Trung chụp lấy tay Cẩm Vân nhưng cô đã tỉnh bơ đặt máy xuống.

Kiệt Trung hăm he :

- Bích Đông đã nói gì với cô thế ?

Cẩm Vân nhún vai :

- Chuyện phiếm , không có gì cả.

Kiệt Trung quát lớn :

- Cô đừng hòng qua mặt tôi . Có phải Bích Đông đã làm một chuyện xấu xa nào đó để trả thù tôi không ? Cô nói đi !

Cẩm Vân nhăn mặt :

- Anh đừng bắt em nói , em đã hứa với Bích Đông là giữ bí mật cho nó , cho dù em không thích nó chút nào . Nó kiêu hãnh lắm . Giờ thì mới rõ là nó cũng chẳng khác gì em.

Nắm vai Cẩm Vân lắc mạnh , Kiệt Trung hăm he :

- Cô có chịu nói ra không ?

Cầm Vân kêu lên :

- Đau em . Buông em ra đi . Anh làm gì mà hung bạo quá vậy ?

Kiệt Trung đe dọa :

- Cô không nói là không xong với tôi đâu nhe.

Cầm Vân giận dữ :

- Anh cứ tìm Bích Đông mà hỏi . Tôi không biết gì cả . Chuyện của hai vợ chồng anh , mắc mớ gì mà buộc tôi phải dính vào.

Kiệt Trung xiết chặt vai Cầm Vân :

- Em đừng chơi trò ú tim với tôi nữa . Chuyện gì thế Cầm Vân , em nói cho tôi nghe đi . Tôi van em . Em không thể che giấu chuyện xấu xa của Bích Đông được.

Cầm Vân cười thầm vì Kiệt Trung đã mắc bẫy của cô . Cô đã hẹn trước với Bích Đông là 9g tối nay gọi điện thoại cho cô , vì thế lúc này cô mới nhờ Kiệt Trung cầm máy để anh biết chắc chắn là vợ anh có gọi cho cô . Sau khi Bích Đông đã gác máy cô đã bịa thêm nội dung do mình tự bịa đặt.

Cô nhăn mặt :

- Anh buông em ra đi !

Kiệt Trung gằn giọng :

- Không . Nếu em không chịu nói , em đừng trách tôi.

Vờ như khổ tâm lắm , Cầm Vân ỉu xiu :

- Thôi được , em sẽ nói . . . Nhưng anh buông em ra cái đã . Trời đất , thiếu điều anh bẽ gãy tay của em luôn.

Kiệt Trung ấn Cầm Vân ngồi xuống giường . Vừa xoa tay , cô vừa nói :

- Khổ ghê . . . Em tối kỵ nhất là chuyện mang tâm sự của người khác để rêu rao . Biết thế , không hứa với vợ anh là xong.

Kiệt Trung lạnh lùng bảo :

- Em nói đi ! Anh không đủ kiên nhẫn để chờ đợi nữa.

Cầm Vân thở hắt một cái :

- Suốt một tháng nay , Bích Đông giận anh hay bỏ nhà đi nên nó đã mời một tay vũ sư khá đẹp trai đến dạy nó nhảy đầm mỗi đêm.

Kiệt Trung quát :

- Sao ?

Cầm Vân nhún vai :

- Thế bộ nó không nói với anh là nó đang học nhảy đầm sao ?

Kiệt Trung hăm he :

- Không.

Cầm Vân liếm môi :

- Đêm nào anh không về , nó và anh chàng đó chở nhau đi chơi . Chỉ là . . . tình bạn thôi.

Kiệt Trung quát :

- Hừ . . Tình bạn giữa một thằng đàn ông và một phụ nữ ?

Cầm Vân nhướng mắt :

- Bích Đông là một đứa đàn ông . Anh đừng có ghen ầu.

Kiệt Trung giận dữ :

- Ai không biết là cô ta đàn ông , nhưng cô có hiểu thế nào là . . . lừa . . . là rom kề cận bên nhau không ? [Xời. . . nói mà hồng biết dìm lại mình] Ai cho phép cô ta thuê vũ sư dạy nhảy đầm mỗi tối chứ.

Cầm Vân phẩy tay :

- Anh ích kỷ vừa thôi . Không lẽ anh bắt Bích Đông phải nhốt kín trong mấy bức tường sang trọng nhà anh . Nếu nó có bay nhảy một chút cũng là một chút . . . lãng mạn giải khuây.

Kiệt Trung nỗ đom đóm mắt :

- Lúc này Bích Đông còn nói gì nữa ?

Cầm Vân thờ dài một cái :

- Nó khóc vì anh lại . . . đi . Nó than thở với em là nó không thể chịu đựng nổi một buổi tối trống rỗng.

Nhớ lại cuộc đối thoại của mình với Bích Đông lúc anh chuẩn bị rời khỏi nhà , Kiệt Trung càng cảm thấy tức điên . Anh hăm he :

- Điều đó thì tôi cũng có biết !

Cầm Vân nói qua kẽ răng :

- Em có hứa là tìm cho nó . . . một anh chàng vũ sư khác vì nó đang giận anh chàng này . Hứa thì hứa thế thôi nhưng chưa tìm được người khác thì nó và anh chàng đó đã làm lạnh với nhau . Nó vừa gọi điện đến , bảo trả thù anh . Em không hiểu nó sẽ trả thù bằng cách nào . . .

Kiệt Trung gầm lên :

- Khốn nạn ! [hừ . . còn chuyện mình làm thì gọi là gì đây]

Cầm Vân tỉnh queo :

- Thì anh cũng đâu . . . chung thủy với nó mà ghen.

Kiệt Trung giận dữ :

- Cô câm miệng lại !

Không nói thêm một lời nào , Kiệt Trung vùng nhảy lên xe . Chiếc Mercedes giận dữ phóng trong đêm . . .

Trên đường trở về nhà , Kiệt Trung như một kẻ điên . Chiếc Mercedes của anh mấy lần suýt đâm vào những chiếc xe đang lưu thông trên phố.

Gần đến nhà , đột nhiên Kiệt Trung giảm tay ga rồi thận trọng cho xe tấp vào lề . Anh đậu xe vào góc tối và cuốc bộ.

Trong nhà còn sáng đèn , Kiệt Trung vội dùng chìa khóa riêng nhẹ nhàng mở cổng đi vào.

Trong phòng ngủ của hai vợ chồng . Một cảnh tượng khủng khiếp đang phơi bày trước mắt anh . Kiệt Trung không thể tin được nữa . Một gã đàn ông mặc áo may ô đang ôm lấy Bích Đông.

Kiệt Trung hét lên :

- Khốn nạn.

Đang chống cự với một gã đàn ông xa lạ đột nhập vào nhà , nghe thấy giọng nói Kiệt Trung , Bích Đông liền kêu lên :

- Anh . . .

"Bóp" . . . "Bóp"

Không chỉ gã đàn ông mà cả ? Bích Đông đều bị . Kiệt Trung tát cho những bạt tai đích đáng.

Bích Đông ôm lấy mặt :

- Ôi . . .

Thật nhanh , gã đàn ông bỏ chạy ra cổng , trước khi Kiệt Trung chụp được hắn.

Tiếng hét giận dữ của Kiệt Trung cũng như tiếng khóc của Bích Đông đã đánh thức mọi người trong nhà dậy.

Trước sự có mặt của mọi người , Kiệt Trung chỉ tay vào mặt Bích Đông sỉ vả :

- Cô là một con người hư hỏng tồi tệ . Khốn nạn !

Bích Đông khóc lóc :

- Không . . . không . . . không phải như thế . Em đang ngủ thì có người đột nhập vào phòng , hấn bịt miệng em và đang không thể thì rất may anh về kịp.

- Khốn nạn ! Cô câm miệng đi ! Cô là thứ đàn bà hư hỏng.

Bích Đông hét lên :

- Anh nói cái gì vậy ? Anh điên rồi sao ?

Khinh bỉ nhìn Bích Đông , Kiệt Trung tuyên bố :

- Cô tưởng là tôi không biết là cô đã ngoại tình sao ? Phải , cô đóng kịch rất giỏi . Nhưng rất tiếc là tôi đã bóc được mặt nạ của cô.

Bích Đông nắc lên :

- Trời . . . Kiệt Trung . . . Anh nói gì thế . Không lẽ anh cho là thằng ăn trộm đó là nhân tình của em.

Kiệt Trung hăm he :

- Câm đi !

Bích Đông ôm lấy mặt :

- Tôi đang mơ hay tỉnh đây trời ?

Kiệt Trung gằn giọng :

- Nhân tiện tôi cũng cho cô biết là . . . tôi và Cẩm Vân sẽ cưới nhau . Lẽ ra tôi sẽ không cưới Cẩm Vân , cho dù cô ta đang là nhân tình của tôi từ hai tháng nay . Nhưng tôi sẽ cưới Cẩm Vân cho cô đau , cho cô thấy là dù sao Cẩm Vân cũng xứng đáng hơn cô nhiều . Nghe cho rõ . . . Cẩm Vân đang là nhân tình của tôi . Cẩm Vân sẽ là vợ của tôi !

Bích Đông mở to mắt nhìn Kiệt Trung . Rồi chừng như quá sức chịu đựng của mình , cô hét lên một tiếng rồi ngất đi trong tiếng kêu thảng thốt của bà quản gia và mọi người . . .

Đang lơ ngơ tìm chỗ trong giảng đường , Miên Thy bỗng nghe giọng nói của một nam sinh viên :

- Này cô bé , ở đây còn chỗ trống . . .

Nếu mà vào lúc khác , có lẽ Miên Thy đã trừng mắt cảnh cáo tên con trai nào dám gọi cô là cô bé , nhưng vì đang cần chỗ ngồi nên Miên Thy vội phóng đến . . . điền vào chỗ trống , trước khi có ai đó kịp giành một suất với cô.

Buổi học những môn chung ở giảng đường luôn luôn như thế . Nếu ai chậm chân , tìm một chỗ ngồi thật khó không khác chi tìm một suất trên chuyên xe tốc hành vào đúng đêm 30 tết.

Giáo sư đi vào.

Giảng đường đang ồn như một cái chợ chiều , bỗng như một cái máy xay xát mất nguồn điện , tất cả im re.

Cùng mọi người , Miên Thy đứng dậy chào giáo sư . Nhờ thế , cô chợt phát hiện là hình như chiều cao hơn một mét sáu của cô chẳng có . . . si- nhê gì với tên sinh viên dám gọi cô là cô bé . Hấn cao cũng khoảng một bảy lăm . Không chỉ cao , mà còn có vẻ mạnh mẽ ngang tàng.

Liếc xéo hấn một cái , cô lại ngỡ ngàng hơn nữa vì khuôn mặt đẹp trai của hấn . Lạ thật , chung một trường nhưng coi bộ vì ham chúm mũi vào mấy con vi trùng và kính hiển vi nên bây giờ cô mới thấy một . . . vật thể lạ trên hành tinh . Thật không thể tìm thấy một anh chàng nào quyến rũ hơn nữa.

Ngồi xuống bên cạnh cô , lập tức hấn tặng cho cô một nụ cười kèm câu hỏi ngắn đến mức không thể ngắn hơn được nữa :

- Tên ?

Cô chun mũi và quyết định im lặng . Tên cô đâu phải là . . . để vung vãi mọi nơi . Có hơn một tá tên con trai đã đi theo cô , sau những buổi tan học về cốt để hỏi một cái tên , nhưng cô ngậm miệng như thóc . Lễ nào cô lại hào phóng ở chốn này.

Thấy cô mím môi im lặng , hấn mím cười khiêu khích :

- Có lẽ cô có một cái tên xấu khủng khiếp nên mới quyết định . . . sống để bụng , chết mang theo.

Lườm hấn một cái thật dài , cô chơi trò đánh đố . Trên một mảnh giấy nháp , Miên Thy ghi hai chữ viết tắt thật bay bướm :

- M .T.

Hấn cười :

- Chữ viết đẹp ghê . Cô bé tên là . . "Môi trường" hả ?

Thật không có gì . . vô duyên hơn . Miên Thy nhìn hấn đúng một phần tư con mắt . Rèm mi dài và cong của cô khiến hấn sững đi một chút như xao xuyến.

Miên Thy bậm môi lại . Cô không hiểu tên đàn ông có khuôn mặt rất điển trai này học năm thứ mấy . Coi bộ là năm cuối quá , vì cô thấy khuôn mặt hấn . . . không còn trẻ . Công tâm mà nói , hấn có vẻ là một người có cá tính . Khi nói đến cá tính , có thể có đến hai trường hợp . Hoặc là thông minh , hoặc là . . . ngược lại . Cô cũng đang thầm cầu mong là nếu đẹp trai như hấn thì đừng có . . ngốc , nếu không cũng hơi tiếc.

Vừa tóc ký như điên , thỉnh thoảng hấn lại ngẩng đầu thờ ơ ngắm Miên Thy . Cái cách hấn ngắm cô khiến cô cảm thấy mình bị xúc phạm . Cô biết mình rất đẹp . Hàng ngàn ngàn lần đứng trước gương nên cô biết mình có đôi mắt mơ mộng với rèm mi cong . Chiếc mũi cao thanh tú và đôi môi hồng hơi nũng nịu . Đó là chưa nói đến mái tóc cắt ngang vai mềm mại , một thân hình cân đối đẹp tuyệt vời . Thế mà tên đàn ông này nhìn cô với một vẻ thờ ơ như ngắm nhìn một con vi trùng đang tung tẩy bơi lội trên tấm lamén của kính hiển vi . Không cảm xúc.

Cô ngông nghênh bắt chước hấn :

- Tên ?

Hấn viết lên tờ giấy nháp của cô lúc này hai chữ thật là lướt không kém gì cô :

- Vũ Hoàng

Miên Thy chu môi :

- "Vô hậu" hả ?

Thế là hấn cười . Một nụ cười đủ làm trái tim vốn nổi tiếng là lạnh như kem của cô tan ra.

Chớp mi liền mấy cái để trấn tĩnh lại , cô chống cằm nghe vị giáo sư giảng bài.

Vũ Hoàng là gì nhỉ ? Vĩnh Hải ? Vũ Hưng ? Cô rất muốn biết đôi điều về hắn nhưng không tiện hỏi . Ai lại con gái đi bắt chuyện với con trai , nhất là khi cô được bạn bè trong lớp phong là người có trái tim lạnh như đá.

Mà tại sao cô lại chú ý đến hắn như thế nhỉ ? Lạ ghê.

Đang mãi suy nghĩ , Miên Thy chợt giật mình , vì tiếng của một tên ngồi sau lưng cô :

- Vũ Hoàng . . . Lát nữa cho tao về với nghe.

Vũ Hoàng.

Miên Thy mỉm cười . Chợt cô ngậm miệng lại vì bắt gặp Vũ Hoàng đang chăm chú nhìn cái răng khểnh của cô với vẻ như một nhà khảo cổ học đang phát hiện một . . . hỏa thạch mới tìm thấy . Anh nheo mắt :

- Cười đi . Tôi rất khoái những cô gái có mấy chiếc răng nanh mọc lộn xộn mất trật tự như cô.

Miên Thy xách mé :

- Bộ anh đi chuyên khoa Nha à ?

Vũ Hoàng tỉnh bơ cười :

- Sao lại không ? Thời buổi bây giờ nha sĩ hốt bộn bạc đây.

Miên Thy nhướn mày :

- Nếu muốn hốt bộn bạc , cần chi học cho cực ?

Vũ Hoàng cười :

- Thế theo cô phải làm gì ?

Miên Thy tỉnh tỉnh :

- Đi buôn.

Không chi ? Vũ Hoàng cười , mà anh chàng bạn của anh đang ngồi sau lưng cô cũng bật cười lớn.

Vũ Hoàng háng giọng :

- Biết thế , sao cô không . . . đi buôn cho khỏi cực ?

Miên Thy héch chiếc mũi thanh tú lên :

- Vì tôi đâu có ham tiền , muốn . . . hốt được bộn bạc như anh.

Giọng anh chàng bạn của Vũ Hoàng vang lên vui vẻ :

- Cô bé Miên Thy ơi , cô tên là gì thế ? Tụi tôi bắt đầu khoái cô rồi đấy.

Miên Thy chưa lè :

- Môi Trường , đó là tên của tôi.

Nheo mắt nhìn Miên Thy , Vũ Hoàng cười cười :

- Miên Thy ! Đó có phải là tên của cô không ?

Miên Thy tròn mắt ngạc nhiên . Bỗng chợt hiểu là lúc này khi cô cúi xuống lượm cây viết bị đánh rơi , có lẽ Vũ Hoàng đã tranh thủ nhìn sang tập vở của cô . Nụ cười cao ngạo của Vũ Hoàng làm cô cảm thấy . . ghét . Có lẽ anh chàng tự biết là mình có một vẻ đẹp mạnh mẽ , lôi cuốn và ấn tượng với phái yếu chăng ?

Nguyt anh một cái thật dài , Miên Thy tóc ký như điên . Bài giảng của giáo sư thật hay , vì thế cuộc đấu khẩu giữa cô và Vũ Hoàng dù muốn hay không cũng phải tạm ngừng . Vũ Hoàng cũng cặm cụi lia nhanh cây bút trên giấy.

- Ô

Miên Thy đỏ mặt khi Vũ Hoàng bỗng chồm qua phía cô thật tự nhiên , để đọc một câu mà giáo sư nói nhanh quá nên anh không theo kịp . Cánh tay anh vô tình tì mạnh lên tay cô . Miên Thy ngắc ngư :

- Anh . . anh . . .

Không hiểu được ý cô , Vũ Hoàng ngạc nhiên hỏi :

- Sao ?

Miên Thy mím môi lại :

- Anh chịu khó . . . xê ra xa chút đi.

Nhìn cô một cái thật nhanh , Vũ Hoàng "à" lên một tiếng như chợt hiểu . Anh nhướn mày :

- Xin lỗi . . . Tôi không cố ý.

Miên Thy cần nắn :

- Tôi rất ghét mấy người bất lịch sự như anh.

Vũ Hoàng cười :

- Nhưng có lẽ cô đã quên . . . đây là giảng đường . Cô thấy đó , người ta không có cả oxy để thở thì nói chi đến một . . khoảng cách an toàn trên xa lộ cho cô.

Miên Thy nguýt Vũ Hoàng một cái . Đúng là nguy hiểm . Càng âm ỉc khi thoáng thấy những người bạn của anh đang ngồi ở phía hàng ghế sau đang chăm chú theo dõi cuộc chiến tranh bùng nổ giữa anh và cô . Có tiếng cười thú vị như cổ vũ cho anh.

Thấy Vũ Hoàng vẫn không chịu xích ra xa , bất thần Miên Thy nghiêng mạnh gót giày cao gót lên chân của Vũ Hoàng.

- Ôi . . .

Vũ Hoàng ôm lấy chân . Anh nhăn nhó cười :

- Trời đất ! Cô làm gì thế ?

Có tiếng cười khoái trá của mấy người bạn của anh vang lên . Miên Thy không hiểu là họ đang cố động cho anh hay . . . cô nữa , khi mà chiến hữu của họ đang suýt xoa với cái chân bị đau thì họ lại tỉnh bơ cười.

Tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao vang lên.

Miên Thy vội rời khỏi chỗ ngồi . Cô đi tìm Nguyệt Hà và không khó lắm vì nhờ bạn của cô không chỉ nổi tiếng vì to béo nhất trường , chiều nay nó lại mặc một chiếc áo pull màu xanh lá mạ . Không thể tìm thấy một màu nào nổi và ấn tượng hơn màu áo mà nó đang mặc nữa . Sáng cả một giảng đường.

Vừa nhìn thấy cô , Nguyệt Hà lách chách :

- Con khi ! Nãy giờ mi lẫn đâu mất tiêu , báo hại ta tìm muốn chết.

Chỉ lên đây ghé phía sau , Miên Thy cười :

- Ta ngồi ở đằng kia.

Nhích ra chừa một khoảng trống dành cho Miên Thy , Nguyệt Hà bảo :

- Ngồi đi.

Miên Thy vội an tọa . Cô ngoái đầu quay lại nhìn Vũ Hoàng và chợt bắt gặp một cô gái rất đẹp đã . . . điền vào chỗ trống do cô để lại.

Miên Thy thúc khuỷu tay thổ địa Nguyệt Hà . Cô và mấy người bạn phong cho Nguyệt Hà là thổ địa vì chuyện gì nó cũng biết.

Nguyệt Hà tròn mắt :

- Gì vậy ?

Hất cằm , Miên Thy khê hỏi :

- Cô nàng mặc chiếc áo pull màu hồng ngồi gần cuối giảng đường là ai ?

Nguyệt Hà vội quay đầu lại . Cô cho ngay một đáp số :

- Kim Sa , hoa khôi lớp Y sáu.

Miên Thy bậm môi lại :

- Còn anh chàng ngồi cạnh Kim Sa ?

Nguyệt Hà nhanh nhẩu :

- Vũ Hoàng . . Mi không biết Vũ Hoàng thật sao ?

Miên Thy nhướn mày :

- Tại sao ta phải biết đến anh ta ?

Nguyệt Hà mỉm cười :

- Vì đó là . . . người đàn ông quyền rũ nhất trong trường . Nữ sinh viên trường mình phong tặng đấy nhé.

Miên Thy trề môi :

- Bất lịch sự nhất trong trường thì có.

Nguyệt Hà nháy mắt :

- Có phải lúc nãy đã xảy ra . . chiến tranh giữa mi và anh ấy ?

Miên Thy cười :

- Gằn gằn đúng như thế.

Giọng Nguyệt Hà vui vẻ :

- Phải chi lúc nãy ta có mặt khi chiến tranh bùng nổ thì hay biết mấy.

Miên Thy chu môi :

- Mi định làm gì ?

Nguyệt Hà cười nghịch ngợm :

- Đứng về phe của . . Vũ Hoàng.

Nguyệt Hà một cái thật dài , Miên Thy bâng khuâng nhìn qua khung cửa sổ . Một điều gì đó thật nhẹ nhàng đã đi qua trong tâm hồn của cô . Như khói như sương . .

Từ từ nâng hai quả tạ lên , Vũ Hoàng hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thả . Anh làm đi làm lại động tác ấy một cách thuần thục.

Chợt có người giúp việc xuất hiện ở ngưỡng cửa :

- Bà bảo mời cậu xuống dùng điểm tâm sáng.

Vũ Hoàng vội ngưng tập , anh gật đầu :

- Dì nói với mẹ tôi là năm phút nữa tôi xuống.

Chỉ một lát sau , Vũ Hoàng bước vào phòng ăn với bộ đồ short và khăn tắm vắt lên vai . Nhìn bà Bích Đông , anh vui vẻ bảo :

- Sao mẹ không dùng bữa sáng trước ? Mẹ chờ con có lâu không ?

Bà Bích Đông trêu mếu nhìn Vũ Hoàng :

- Không sao . Mẹ chờ con cùng ăn cho vui.

Ngồi xuống ghế , Vũ Hoàng ân cần lau đĩa cho mẹ . Anh mỉm cười :

- Mời mẹ ..

Bà Bích Đông trầm giọng :

- Con ăn đi . . .

Nhìn thấy khuôn mặt buồn buồn của bà Bích Đông , Vũ Hoàng thắc thỏm :

- Mẹ có vẻ không được khỏe ?

Bà Bích Đông cười gượng :

- Không . . . Mẹ có sao đâu.

Vũ Hoàng băn khoăn :

- Có lẽ mẹ đang buồn chuyện gì mà muốn giấu con.

Bà Bích Đông cố ngăn những giọt nước mắt . Đêm qua bà thao thức không ngủ được vì đúng ngày hôm nay là kỷ niệm hôn nhân của bà và ông Kiệt Trung . Một đám cưới thật linh đình đã kết nối bà với ông . Rồi một phán quyết của tòa án đã đẩy bà xa ông mãi mãi . Không . Nếu không có phán quyết của tòa án thì chỉ lời phán quyết lạnh lùng tàn nhẫn của ông Kiệt Trung không thôi đã đủ đưa bà xuống chín tầng địa ngục . Ngoại tình.

Bà không thể quên những lời cáo buộc của ông . Cũng không thể quên được cảnh Cẩm Vân đã cười vào mặt của bà như thế nào khi khoác tay Kiệt Trung đi ra từ đại sảnh của tòa án.

Bà không ngờ Kiệt Trung lại phản bội bà , ngoại tình với Cẩm Vân - một người bạn thân của bà . Cũng không ngờ được là Cẩm Vân có thể tráo trở đến mức độ ấy . Tàn nhẫn . Đó là những gì bà hứng chịu từ họ . Những con ng không có trái tim.

Bà không biết ng chồng phụ bạc ấy bây giờ sống chết ra sao . Càng hận ông , bà càng thương Vũ Hoàng vì suốt hơn 20 năm qua , Vũ Hoàng không hề biết mặt cha của mình là ai.

Giọng bà nghèn nghẹn :

- Con đừng bận tâm đến mẹ . Con đang học năm cuối , đó là một năm học rất quan trọng nên cần phải giữ sức khỏe . Thế mà lúc khuya , nhìn sang phòng con mẹ thấy vẫn còn chong đèn.

Vũ Hoàng gãi đầu :

- Bài vở nhiều quá , mẹ ạ . . mẹ đừng lo cho con . Con biết cách giữ sức khỏe mà.

Bà Bích Đông hắng giọng :

- Sao không lo được . Mẹ chỉ có mỗi mình con . Con là niềm vui duy nhất của mẹ . Suốt hơn 20 năm nay , mẹ con mình vui buồn có nhau.

Nhìn vào khuôn mặt mệt mỏi muộn phiền của bà Bích Đông , Vũ Hoàng băn khoăn :

- Hình như tối hôm qua mẹ cũng thức rất khuya ?

Bà Bích Đông thở hắt một cái :

- Mẹ cảm thấy khó ngủ.

Vũ Hoàng gắng hỏi :

- Sao thế mẹ ?

Cũng không muốn giấu Vũ Hoàng , bà Bích Đông nhếch môi buồn bã :

- Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của mẹ và người đàn ông bội bạc ấy . Không hiểu sao mẹ lại nghĩ đến thân phận của mẹ con mình . . . Bạc bẽo quá . . .

Ứa nước mắt , bà Bích Đông ghen ngào không nói thêm được nữa . Ký ức buồn như một cuộn phim quay chậm , bà lại nhớ đến cảnh Kiệt Trung đã sỉ vả bà những lời nói nặng nề khinh bỉ như thế nào ..

Mang giọt máu của Kiệt Trung trong người , bà quyết định im lặng không hé môi về chuyện đó . Nói lên điều đau xót ấy làm gì , một khi Kiệt Trung đã ngoại tình với Cẩm Vân . Tình yêu . Phản bội . Lừa dối . Đáng cay.

Giọng Vũ Hoàng thẳng thốt :

- Kìa mẹ . . .

Bà Bích Đông gượng cười . Bà không muốn khóc một chút nào trước mặt Vũ Hoàng nhưng nước mắt cứ tuôn rơi . Nỗi cơ cực của một phụ nữ phải kiếm kế sinh nhai với một bào thai tượng hình trong bụng ngày càng lớn dần . Bà đã làm không biết bao nhiêu là nghề , đã lam lũ và chịu đựng không biết bao nhiêu tủi nhục , để cuối cùng có cơ nghiệp ngày hôm nay.

Quẹt nước mắt , bà Bích Đông vội nói :

- Mẹ không sao đâu . . . Con ăn đi.

Đi đến bên mẹ , Vũ Hoàng cầm lấy bàn tay của bà :

- Mẹ à . . . Mẹ đừng buồn nữa mà sinh bệnh thì khổ.

Bà Bích Đông gật đầu :

- Mẹ hứa với con là mẹ không suy nghĩ gì về những chuyện quá khứ nữa . Lẽ ra mẹ không nên gọi lại chuyện cũ mới đúng . Những gì đau buồn thì cứ để nó qua đi.

Vũ Hoàng kéo ghế ngồi xuống cạnh bà Bích Đông . Anh nhìn vào đôi mắt muộn phiền của bà và cảm thấy thương mẹ hơn bao giờ hết . Ba anh đã phụ bạc bà , nhưng mẹ anh đã hy sinh một quãng đời son trẻ để nuôi anh nên người.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Chúng ta sẽ quên đi hết buồn đau , phải không mẹ.

Bà Bích Đông khẽ gật đầu . Bà hiểu là con trai của bà vốn mạnh mẽ . Ngay từ nhỏ , Vũ Hoàng đã biết chế ngự bản thân . Nó không hề tỏ ra mặc cảm khi thấy bạn bè có cả cha lẫn mẹ . Nó không khóc khi bị hiếp đáp . Con trai của bà nhất định là một ng đàn ông giàu nghị lực trên đường đời.

- Vũ Hoàng . . . Quên mất , con chở mẹ đến cửa hàng kéo muộn.

Vũ Hoàng nhìn đồng hồ :

- Còn sớm mẹ à , chưa đến 7g.

Bà Bích Đông đứng dậy :

- Cũng không sớm nữa đâu con . Mẹ sợ con đến trường muộn đấy.

Chờ bà Bích Đông đến shop hàng do bà làm chủ , Vũ Hoàng phóng nhanh chiếc Su để kịp giờ vào học .
Ngang qua một ngã tư , bất chợt Vũ Hoàng nhìn thấy Miên Thy.

Anh đuổi theo cô , giọng vui vẻ :

- Chào . . .

Miên Thy giật mình quay lại . Cô chu môi :

- Anh làm tôi hết hồn . . .

Vũ Hoàng cười :

- Hôm qua Miên Thy sợ tôi hay sao mà trốn kỹ thế . Hết giờ giải lao , tôi và mấy đứa bạn chờ Miên Thy mãi mà không thấy quay về chỗ cũ ngồi.

Cô trẻ môi :

- Chứ không phải chỗ của tôi đã có một cô . . . hoa khôi ơ ? Y6 ngồi sao ?

Vũ Hoàng cười :

- Sao cô biết ng ta là . . hoa khôi ?

Miên Thy hất cằm :

- Vì cô ta đẹp.

Vũ Hoàng lấp lửng :

- Có cô gái khác còn đẹp hơn Kim Sa nữa đó.

Miên Thy chua như giấm :

- Đừng nói cô gái ấy là . . . tôi đó nghe.

Vũ Hoàng cười với vẻ thú vị :

- Dĩ nhiên , cô làm sao hơn Kim Sa được.

Không ngờ bị một cú hồi mã thương , Miên Thy chỉ còn biết tròn mắt ngó lên trời.

Giọng Vũ Hoàng vui vui :

- Cô giận tôi sao ?

Miên Thy so vai :

- Tôi đâu có rảnh để giận ng dưng nước lã.

Vũ Hoàng hắng giọng :

- Quên , cô chưa nói với tôi là vì sao sau giờ giải lao cô đã . . . ra đi không trở lại.

Miên Thy lườm Vũ Hoàng một cái :

- Tại nghe anh nói trong giảng đường ng ta không có cả không khí để thở nên tôi đi sang chỗ khác , nhường chút ít . . Oxy cho anh.

Vũ Hoàng hắng giọng :

- Nhưng . . . Môi Trường lại không hiểu rằng tôi thà . . . chết vì ngừng hô hấp , còn hơn là sống mà không có Môi Trường.

Miên Thy phì cười :

- Bộ anh thích ca cải lương lắm hả ?

Nhìn như hút vào đôi mắt long lanh như giọt sương mai của Miên Thy , Vũ Hoàng trầm giọng :

- Còn cái chân đau của tôi nữa , sao Miên Thy không hỏi thử để biết tình hình ?

Miên Thy chu môi . Trong lúc Vũ Hoàng mãi nói chuyện không nhìn thấy ở cột giao thông đèn vàng vừa mới lóe sáng lên và chuẩn bị sang pha đèn đỏ thì Miên Thy đã tăng ga vọt thẳng.

Nhìn vào kính chiếu hậu , cô không nhận được cười khi thấy Vũ Hoàng đang bị kẹt lại phía sau.

Miên Thy phóng xe chạy như điên . Rồi rẽ vào một con đường nhỏ mà cô đến . . . một thế kỷ sau Vũ Hoàng mới biết là có một con đường ngoằn ngoèo như thế . Trên con đường này lại có một gánh bún ốc mà các nữ sinh viên hay ghé ăn mỗi chiều . Từ con đường nhỏ này có thể đi ra một đại lộ khác.

Khi Vũ Hoàng đến trường , dắt xe vào bãi anh đã nhìn thấy chiếc Spacy màu trắng của Miên Thy ở đó.

Anh lắc đầu mỉm cười . Kỳ lạ thật . Lúc này anh đã tăng tốc độ chạy như điên , thế mà vẫn không thể đuổi kịp Miên Thy . . .

Nhìn vào khuôn mặt buồn muốn khóc của Miên Thy , Nguyệt Hà động viên :

- Mà đừng nản.

Miên Thy thở dài :

- Tao không ngờ giờ phút chót lại bị xui như thế này.

Nguyệt Hà lách chách :

- Trong cái rủi đôi khi lại có cái may , ông bà ta đã từng nói như thế.

Đang chán , Miên Thy cũng phải phì cười :

- Trời đất ! Mấy cái gì ở đây , mà chỉ cho tao xem thử đi.

Nguyệt Hà gãi đầu :

- Ô . . Tao nói lớn . Ông bà ta có nói tiền hung hậu kiết . Xui trước , hên sau.

Một cô bạn trong lớp đập lên vai Nguyệt Hà :

- Mày lúc nào cũng ca dao với tục ngữ . Không chịu lo đi kiếm ít gừng và muối cho Miên Thy ngâm thì còn khuya mới . . kiết.

Nguyệt Hà reo lên :

- Có lý . Tao nhớ ông bà có bảo bài thuốc chống khan giọng này phải có cả chanh nữa.

Miên Thy lắc đầu cười :

- Lại ông bà . Con nhỏ này lẽ ra phải cho nó đi theo . . đông y mới đúng.

Không ngờ cô lại bắt trúng . . . đài của Nguyệt Hà . Nhỏ bạn cô huyền thuyên :

- Đông y và Tây y bổ sung cho nhau . Có những bệnh ngoại khoa , Đông y bó tay thì Tây y chỉ mổ xoách là xong ngay . Nhưng cũng có những bệnh như sỏi hay ban thì chỉ ? Đông y mới chữa hay được.

Mấy cô bạn cùng lớp nhao nhao :

- Khô quá , Nguyệt Hà ơi ! Đây không phải là lúc để bỏ diễn thuyết về Đông y Tây y . Nho ? Miên Thy gần đến giờ biểu diễn văn nghệ , mà giọng của nó lại có vấn đề . .

- Bà béo Nguyệt Hà ! Chanh đây nè . . . cắt lát ra giùm đi , đừng ở trên mây nữa . .

Nguyệt Hà vội stop . Cô cắt mỏng củ gừng và quả chanh . Cho vào miệng Miên Thy một lát chanh kèm theo cục đường phèn nhỏ , cô lách chách :

- Ngậm đi . Ngậm chanh trước , ngậm gừng sau.

Miên Thy le lưỡi :

- Chua quá . Bọn mi không thấy sao ?

Lũ bạn cô nhao nhao :

- Ráng ngậm đi . Rồi tỉnh khẩu . Mày mà tắt tiếng là lớp mình đi tong.

Nguyệt Hà lý lắc :

- Ráng hát thật hay nghe Miên Thy . Mày là đại diện ưu tú của lớp đấy . Một huy chương vàng của trường nhất định vào tay lớp mình.

Miên Thy iu xiu . Cô chỉ chỉ vào cổ rồi thở hắt một cái khiến các bạn có dịp ré lên cười.

Nguyệt Hà pha trò :

- Nếu tình huống xấu quá không hát được , tao đề nghị mày đóng thử kịch câm.

Thế là cả lớp lại cười nghiêng ngả.

Không kèm được , Miên Thy cũng phải bật cười . Ngay lập tức , một cái phát nhẹ vào lưng :

- Mày phải giữ giọng . Cầm cười . Tĩnh khẩu !

Miên Thy bung lầy miệng . Cô thì thảo :

- Thì bọn mày đừng có chọc tao cười.

Nguyệt Hà xoắn xuýt :

- Mày ngâm thêm một lát chanh nữa xem sao . Tích tiểu thành đại . Khi một tí , một tí sẽ thành nhiều.

Miên Thy ngoan ngoãn làm theo lời Nguyệt Hà , cô bạn vui tính thích nói chữ Nho và ca dao tục ngữ . Cô cho lát chanh được ngâm với gừng và đường phèn vào họng , nghe mùi cay và nồng nồng ở đầu lưỡi.

Không chi ? Nguyệt Hà , hầu như bạn bè cùng lớp ai ai cũng đang lo lắng không kém . Vui đùa thì vui đùa , nhưng ánh mắt của ai cũng có vẻ lo lo cho sức khỏe của Miên Thy.

Miên Thy khẽ thở dài . Xui thật . Đêm nay là hội diễn văn nghệ trường , tiết mục đơn ca của cô đã được chuẩn bị thật chu đáo thế mà giờ phút cuối cô lại bị khàn giọng vì ho cảm.

Cô nói giọng khao khao :

- Nguyệt Hà ạ . . Hay là ta xin rút thôi . Ta không hát nữa đâu . Có ai hát được , thay thế mục của ta đi.

NT và lũ bạn nhao nhao lên :

- Không được đâu . . .

- Trời đất ! Tiết mục đơn ca của lớp mình thế nào cũng giật được giải , sao rút được.

- Cố gắng lên Miên Thy , lớp mình chỉ trông chờ vào bồ . Bồ mà rút sao được.

Miên Thy ỉu xiu :

- Nhưng mấy bạn thấy đó , mình nói cũng không nổi nói chi đến chuyện hát . Đầu phải mình không cố gắng thi đua cho lớp đâu.

Nguyệt Hà đưa ngón tay lên môi :

- Giờ mi không được nói gì cả . Giữ giọng . Hy vọng là chanh và gừng sẽ cứu vãn được tình thế.

Miên Thy thở hắt một cái . Đúng là nan giải . Nếu cô rút lui cũng kẹt vì lớp cô chỉ đăng ký có hai tiết mục . Một tiết mục múa và tiết mục đơn ca của cô . Trong lúc đó nhà trường đã quy định lớp nào cũng phải tham gia ít nhất là hai tiết mục.

Nguyệt Hà thì thảo bên tai cô :

- Đừng nói gì nhé . Gừng và chanh công hiệu lắm đấy , rồi đây mi sẽ hát véo von như một con chim sơn ca mới được sổ lồng.

Miên Thy phì cười . Cô đấm Nguyệt Hà một cái mà không dám cãi cô vì để . . . giữ giọng.

Nguyệt Hà vênh mặt lên :

- Ta nói thế không đúng thì còn gì nữa . Hôm tổng duyệt , chẳng phải mọi người đã bảo mi sẽ ẵm một huy chương vàng cho lớp đó sao . Giọng hát của mi thật tuyệt vời.

Miễn Thy nguyền Nguyệt Hà một cái . Đúng là mọi người đã suýt xoa nhận định như thế . Nhưng đó là chuyện của . . . hôm qua , còn bây giờ với cái họng bị đau thì cô không mong nhiều vào giải thưởng thứ nhất , chỉ mong may ra cũng có một giải . . khuyến khích mang về cho lớp . Nếu không thì buồn lắm.

Miễn Thy lắc đầu với vẻ mặt chán ngán . Rút lui cũng dở mà tiếp tục đăng ký dự thi cũng dở . Không biết phải làm gì , cô đành ngồi im để mặc mấy nhỏ bạn cô trở tài về với trang điểm trên khuôn mặt đẹp.

Lũ bạn của Miễn Thy lao xao :

- Ê . . . Dùng mascara xanh hay tím ?

- Tím . Màu tím rất hợp với Miễn Thy ..

- Không . Ta thấy màu xanh đẹp hơn.

Một ý kiến khác :

- Màu hồng cho lãng mạn.

Lập tức có một ý kiến khác hùng hồn hơn :

- Màu hồng mà lãng mạn à . Màu tím nhàn nhạt mới là lãng mạn . Màu tím của là màu thủy chung.

- Tím nhạt không ấn tượng bằng tím đậm đâu . Mà thấy Cindy Craquphord không , cô nàng chỉ khoái màu tím đậm . Lãng mạn , sâu lắng gợi tình và mơ mộng.

Miễn Thy định hét lên mấy lần nhưng nhớ lại chỉ còn khoảng năm tiết mục nữa là đến phần của cô nên chỉ biết nhìn mấy cô bạn thuộc nhiều . . trường phái khác nhau đang gân cổ bảo vệ trường phái của mình.

Nguyệt Hà gào lên :

- Nhưng Miễn Thy không phải là Cindy . Miễn Thy là Miễn Thy . Nó chưa yêu ai , cần gì thủy chung với chung thủy . Gợi tình , lãng mạn à ? Thật là kinh khủng !

Có một giọng hùng hồn :

- Miễn Thy là hoa khôi lớp mình . Nhân cơ hội này tụi mình làm cho nó đẹp thật lộng lẫy mê hồn !

Chỉ chọn màu đánh lên mí mắt mà cũng cãi nhau loạn xạ . Miễn Thy chỉ còn biết mở to mắt nhìn lũ bạn của cô . Ai đó đã từng bảo ba cô gái với một con vịt có thể làm thành một cái chợ , nếu có mặt ở đây vào lúc này chắc chắn là phải . . rút bớt một cô gái và một con vịt cho sang một cái chợ khác . Không cần vịt , chỉ với hai người vẫn có thể thành . . . cái chợ với tiếng cãi vã om xòm . Mà bây giờ có đến cả chục cô gái thì có . . . khổ không ?

Miễn Thy kết thúc cuộc khẩu chiến bằng cách cầm hộp màu tím lên đưa cho Nguyệt Hà . Nguyệt Hà tuyên bố :

- Miễn Thy chọn màu tím . Thế là xong , chúng ta phải tôn trọng sự chọn lựa của nó . Không tranh cãi

nữa , được chưa.

Phải qua thêm mấy cuộc cải cọ nữa về màu son môi màu phấn đậm hay nhạt , khuôn mặt Miên Thy mới được trang điểm xong.

Miên Thy nhìn vào gương . Một cô gái thật lộng lẫy mê hồn đang phản chiếu trong gương . Rất đẹp nhưng Miên Thy thấy thật xa lạ kiêu kỳ.

Người chạy chương trình đi vào hậu trường lên tiếng thông báo :

- Mực thứ tám , chuẩn bị ! Trên sân khấu đang là mực thứ bảy rồi đây.

Nguyệt Hà vội đáp :

- Có ngay . Tất cả đã xong . ..

Trong chiếc áo dài màu vàng chanh thật gợi cảm Miên Thy khẽ cúi đầu chào khán giả khi tấm màn nhung được từ từ kéo ra . Mọi ng suýt soa khi trước mắt họ là một nữ sinh viên đẹp không thua gì một hoa hậu .

Chương 4

Một ngày mới

Một ngày đang tới

Đóa tâm xuân

Vẫn ngủ rong hoang dại

Giọt sương trắng

Giọt sương tan nắng

Thức dậy đi

Đóa tâm xuân thơ ngây của tôi

Một ngày nắng

Một ngày xanh nắng

Đóa tâm xuân

Cánh hồng như môi cười . . .

Giọng ca mượt mà sâu lắng của Miên Thy khẽ lay động rung trái tim mọi người.

Mùa xưa đang đến thật gần , thật gần . Vạn vật đang bùng sống thật mãnh liệt . Ng ta cảm nhận được điều đó qua tiếng hát thật sâu lắng tuyệt vời của cô.

Những thanh âm cao vút . ..

Chợt tiếng ca của Miên Thy khao khao rồi tắt hẳn . ..

Miên Thy điếng hồn . Trời ạ ! Mọi chuyện hóa ra còn tệ hại hơn những gì cô lo sợ . Cô không thể tưởng tượng nổi là bài hát dự thi của cô lại không thể ca hết trọn bài . ..

Khán giả lặng người . Hình như có tiếng huýt gió của ai đó . ..

Miên Thy nói vào micro : "Xin lỗi . . ." . Giọng cô khàn khàn.

Lao xuống bục diễn rồi vụt chạy vào bóng tối giữa tiếng gọi tha thiết của bạn bè , khuôn mặt Miên Thy ràn rụa những giọt nước mắt.

Ngồi dưới một thân cây keo già trong sân trường , Miên Thy lặng lẽ khóc . Giờ này có lẽ Nguyệt Hà và mấy người bạn của cô đang lăng xăng chuẩn bị cho tiết mục múa của lớp và cũng không hy vọng gì về chuyện lớp sẽ đạt giải thưởng vì đã chính thức bị loại . Cô thấy mình thật đáng ghét . Cô đã làm hỏng niềm vui của bạn bè.

Đang gục đầu vào tay , cô chợt giật mình vì ai đó chạm vào vai của cô :

- Miên Thy . ..

Ngẩng mặt lên , Miên Thy ước gì có thể độn thổ đi được khi trước mặt cô là Vũ Hoàng . Anh đang cầm trên tay một bó hồng.

Cô ngần ngừ :

- Anh . . .

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Tôi có thể ngồi với Miên Thy chứ ?

Cô sực sật :

- Anh định trêu chọc tôi chứ gì ? Anh đi đi . . .

Ngồi xuống bên cô , Vũ Hoàng chùng giọng :

- Tôi chỉ muốn nói chuyện với Miên Thy . Một chuyện gì đó thật vui , đề ? Miên Thy . . . thôi buồn.

Cô nhìn phất Vũ Hoàng với vẻ cảnh giác . Ánh mắt chân thành của anh cho cô biết là anh không hề đùa.

Trao cho cô bó hồng , anh hăng giọng :

- Tặng cho Miên Thy.

Cô tròn mắt :

- Tặng cho tôi ?

Vũ Hoàng nở một nụ cười thật dễ mến :

- Mong Miên Thy đừng từ chối . Vì đó là tấm chân tình của tôi.

Cô cười cay đắng :

- Thế anh không thấy tôi hát bị . . . bẽ dĩa sao ? Vậy là lớp tôi đã bị loại vì cuối cùng chỉ còn một tiết mục múa dự thi . Theo quy định của nhà trường , lớp nào tham gia chỉ một tiết mục là bị loại . Tôi thật là đáng ghét . . . Chương trình văn nghệ vẫn còn dài , anh nên dành hoa để tặng cho những người biểu diễn thành công.

Soi vào đáy mắt buồn long lanh , anh trầm giọng :

- Với tôi , Miên Thy là người hát hay nhất đêm nay.

Cô ầm ức :

- Anh là một con người ác độc . Tôi đang đau khổ , anh lại đùa.

Vũ Hoàng giọng ảm áp :

- Miên Thy hiểu sai ý của tôi rồi . Không phải tôi chế nhạo Miên Thy đâu.

Cô lắc đầu :

- Anh đi đi . Hãy để tôi được yên.

Ôm lấy mặt , Miên Thy thở dài chán nản . Khi mở choàng mắt ra , Vũ Hoàng vẫn còn ngồi yên bất động trong bóng tối.

Cô âm ức hỏi :

- Anh chưa đi sao ?

Nhìn cô không chớp mắt , Vũ Hoàng chùng giọng :

- Lúc này Miên Thy hiểu sai ý của tôi rồi . Miên Thy cũng không nên tự dằn vặt mình vì chuyện xảy ra là ngoài ý muốn . Miên Thy đã hát với tất cả tâm hồn của mình . Dù đang cảm sốt nhưng Miên Thy vẫn cố gắng dự thi cho lớp . Lực bất tòng tâm , không ai trách Miên Thy cả.

Cô nhếch môi :

- Xin đừng thương hại tôi.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Sao Miên Thy nghĩ là sự thương hại ? Tôi rất muốn san sẻ với Miên Thy.

Cô rầu rĩ :

- Bạn bè không trách móc nhưng tự bản thân tôi thấy mình thật đáng ghét.

Vũ Hoàng an ủi :

- Đừng tự dằn vặt mình như thế , Miên Thy . ..

Cô lại trào nước mắt :

- Tôi không thể ngờ là bài hát lại dang dở nữa chừng . Tôi đã cố nhưng không thể hát tiếp được nữa.

Những giọt lệ của cô làm Vũ Hoàng cảm thấy trong lòng xốn xang . Anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì để cho cô khuây khỏa . Tội nghiệp cô . Anh không biết phải làm như thế nào để cô vui.

Đột nhiên anh nói :

- Tôi có thuộc một bài thơ nói về . . chiếc răng khểnh . Tôi đọc cho Miên Thy nghe nhé.

Cô giãy lên :

- Sao anh lại đọc thơ cho tôi nghe.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Vì Miên Thy có . . chiếc răng khểnh rất xinh.

Cô bậm môi :

- Ba tôi bảo đó là chiếc răng mọc mất trật tự . Tôi thấy ý kiến ấy cũng . . . có lý . Chỉ có anh là nói khác đi.

Vũ Hoàng cười :

- Tôi lại thích sự mất trật tự ấy . Nhìn rất nghịch.

Miên Thy nhỏ nhẹ :

- Ủi nhĩ . . . Biết đâu vì thế mà tôi cũng nghịch ngợm cũng nên.

Vũ Hoàng cười :

- Mấy đứa bạn của tôi cũng thích sự hồn nhiên nghịch ngợm của Miên Thy đó.

Cô chép miệng :

- Có lúc tôi thấy mình lại giống như một bà già.

Vũ Hoàng bật cười :

- Một bà già ?

Miên Thy dẫu môi :

- Đó là những lúc tôi dầm nước mưa bị sốt , ho sù sụ và bị mẹ tôi bắt mang một lúc đến mấy chiếc áo.

Vũ Hoàng thú vị :

- Thế thì đâu phải . . giống một bà già.

Miên Thy tròn mắt :

- Sao cơ ?

Vũ Hoàng cười :

- Miên Thy giống một đứa con nít thì đúng hơn.

Cô tự ái :

- Tôi không nói chuyện với anh nữa.

Vũ Hoàng giọng ầm áp :

- Vì một bà già đời nào thích lội nước mưa như Miên Thy.

Cô lườm anh một cái nhưng đuối lý , vì kể ra anh nói cũng đúng . Coi bộ về khoản đầu khẩu , anh xứng đáng là đối thủ của cô.

Liếc nhìn về mặt đã phần nào nhẹ nhõm của cô , Vũ Hoàng cảm thấy vui vui . Anh đang cố làm Miên Thy quên đi nỗi buồn đang cằn cào trong cô.

Giọng anh vui vẻ :

- Có phải Miên Thy có một cô bạn rất thân không ?

Cô tròn mắt :

- Sao anh biết ?

Vũ Hoàng cười :

- Vì tôi thấy Miên Thy hay cặp kè với cô ấy . Hai người thường vào thư viện trường.

Miên Thy trầm giọng :

- Đó là Nguyệt Hà , bạn thân của tôi.

Vũ Hoàng nhướn mày :

- Không chỉ vào thư viện , tôi còn gặp Miên Thy và cô bạn ấy ở những nơi khác . . .

Vũ Hoàng có thấy mình ngồi ăn há cảo ở lề đường với Nguyệt Hà không nhỉ ? Miên Thy ngạc ngữ :

- Anh gặp . . . tụi tôi ở đâu ?

Vũ Hoàng cười bí hiểm :

- Tôi . . . quên mất rồi.

Miên Thy đỏ mặt . Cứ theo giọng lấp lửng của Vũ Hoàng thì coi bộ cô và Nguyệt Hà đã lọt vào kính chiếu yêu của anh . Kiểu này coi bộ từ nay muốn ăn vặt dọc đường cô phải ngó trước ngó sau quá . Nếu cô kể lại cho Nguyệt Hà chuyện này cô bạn thân của cô cũng . . . lạnh lùng.

- Miên Thy đi chuyên khoa nào ?

Không trả lời câu hỏi của anh , cô lại hỏi ngược trở lại :

- Theo anh nên đi khoa nào ?

Vũ Hoàng so vai :

- Chuyên khoa nào cũng tốt.

Cô hắng giọng :

- Tôi đang theo chuyên khoa Nhi.

Vũ Hoàng gật đầu :

- Chuyên khoa Nhi hợp với Miên Thy đấy.

Cô gặng hỏi :

- Vì sao ?

Vũ Hoàng cười :

- Miên Thy vốn đa cảm , có lẽ rất thương con nít.

Cô nghịch ngợm :

- Còn anh ? Hy vọng không phải là nha sĩ tương lai ?

Vũ Hoàng cười lớn :

- Tôi đi khoa Ngoại.

Cô nhướn mày :

- Sao không đi Nha ? Anh không muốn . . . hốt bộn bạc nữa sao ?

Nhớ lại cuộc gặp gỡ đầu tiên ở giảng đường , anh cười thú vị :

- Tôi vẫn còn nhớ Miên Thy khuyên tôi . . . đi buôn để kiếm được nhiều tiền.

Cô xoắn những sợi tóc mảnh mai trong ngón tay hồng , giọng băng khuâng :

- Hôm đó thật là vui . . .

Vũ Hoàng nhìn vào đôi mắt đẹp như nhung đang long lanh mà bóng tối đã khiến trông giống như những hạt sao trời . Anh chùng giọng :

- Với tôi , đó là một cuộc gặp gỡ khó quên . . . Miên Thy đã để lại trong tôi một cảm giác khó tả.

Cô thẳng thắn :

- Anh chưa hiểu gì về tôi mà.

Vũ Hoàng âm giọng :

- Từ hôm đó đến giờ , tôi vẫn ngấm ngấm . . . chú ý đến Miên Thy.

Cô khẽ kêu :

- Ô . . .

Vũ Hoàng nhìn cô không chớp mắt :

- Trông Miên Thy phá trong những tính cách khác nhau . Một Miên Thy hồn nhiên mà tôi biết hoàn toàn khác với một Miên Thy lộng lẫy trên sân khấu và một Miên Thy . . . khóc vì thất vọng.

Lẽ ra cô đã giận về chuyện anh đề cập đến chuyện cô đã . . . khóc nhưng sự chân thật của anh khiến cô cũng không có lý do gì để bắt bẻ . Cô chùi lên đôi môi to son với vẻ ngượng ngùng . Không hiểu sao cô chỉ thích xuất hiện trước Vũ Hoàng bằng một Miên Thy dung dị nhất . Ánh mắt nồng nàn nhưng rất đỗi dịu dàng của anh đang làm cô bối rối hết sức.

Anh mỉm cười :

- Miên Thy có giận tôi không ?

Cô bặm môi lại nhìn anh thật lâu rồi từ từ lắc đầu.

Vuốt nhẹ những cánh hồng mong manh , Vũ Hoàng khẽ nói :

- Miên Thy nhận hoa của tôi chứ ?

Một buổi tối đáng nhớ với những giọt nước mắt khổ sở rồi kết thúc là sự xuất hiện của một người đã từng làm chao đảo trái tim ngang bướng của cô.

Cô chớp mi :

- Vâng.

Một bó hồng.

Không . Miên Thy vừa phát hiện là không chỉ có hồng mà còn có cả cúc vạn thọ cùng hoa mào gà và những loại hoa khác nữa.

Không có dây ruban , không có cả một sợi dây để buộc , thành thử khi Vũ Hoàng trao cho cô , những cánh hoa như chực rơi xuống đất.

Cô bán hoa nào lại có thể . . . hậu đậu như thế nhỉ.

Bất chợt nhìn thấy nụ cười bối rối của Vũ Hoàng , Miên Thy kêu lên :

- Anh sao thế . .

Vũ Hoàng ngạc nhiên :

- Miên Thy sẽ không giận nếu tôi . . nói thật chứ ?

Cô bậm môi lại :

- Có phải anh đã hái . . trộm hoa trong vườn trường ?

Vũ Hoàng cười thật âm :

- Tôi không còn có cách nào hơn . Vào giờ này những shop bán hoa tươi đã nghỉ bán . Miên Thy thông cảm . .

Cô nghiêm mặt :

- Anh hái trộm hoa vào lúc nào thế ?

Vũ Hoàng nhìn cô chăm chú . Đôi môi hồng cong lên thật dễ thương . Nếu có một ước muốn , anh xin được ước hôn thật dịu dàng lên đôi môi thanh khiết ấy.

Cô giậm chân :

- Anh không nghe tôi hỏi gì sao ?

Như sự tỉnh , Vũ Hoàng đáp :

- Sau khi Miên Thy lao xuống vực sâu khầu . .

Miên Thy chợt thở dài :

- Tôi hiểu , anh đã thương hại tôi ..

Vũ Hoàng kêu lên :

- Không.

Cô nói như khóc :

- Nếu không , anh đã chẳng mất công leo vào vườn hoa của trường.

Vũ Hoàng chùng giọng :

- Miên Thy không hiểu được vì sao tôi đã làm vậy sao ?

Cô buồn buồn :

- Có lẽ những giọt nước mắt của tôi khi vùng chạy đã khiến anh bất nhẫn . Sự thất vọng của tôi đã gọi lên lòng thương hại trong anh.

Nhìn vào đôi mắt bí ẩn như đêm phương Đông , Vũ Hoàng lắc đầu :

- Miên Thy không hiểu thật sao ?

Cô mở to mắt nhìn anh . Giọng cô như rơi vào đêm tối :

- Vậy thì đó là gì ?

Vũ Hoàng nói chậm rãi từng từ một :

- Đó là tình yêu . Anh đã nhận ra rằng , anh yêu em . ..

Bốn mắt nhìn nhau . Ngỡ ngàng . Vũ Hoàng chưa kịp nói gì thêm thì Miên Thy đã vùng chạy.

Giọng anh tha thiết sau lưng :

- Miên Thy . ..

Nghiêng đầu nhìn qua song cửa cổng , Kim Sa giọng kiêu cách :

- Bác có thể cho cháu gặp anh Vũ Hoàng không ạ ?

Mở rộng cánh cửa cổng , bà Bích Đông nhẹ nhàng hỏi :

- Cháu là ai ?

Kim Sa chớp chớp mắt :

- Dạ , cháu là Kim Sa , bạn học của anh Vũ Hoàng . ..

Bà Bích Đông lịch sự bảo :

- Vũ Hoàng đang ở trên lầu . Cháu dắt xe vào đi , bác sẽ cho người gọi Vũ Hoàng xuống.

Kim Sa cười chúm chím :

- Dạ , cháu cảm ơn bác . ..

Khép nhẹ cánh cửa sắt , bà Bích Đông chăm chú nhìn theo Kim Sa . Đó là một cô gái đẹp , có vẻ hiền thực . Cô chưa đến đây bao giờ nhưng cách nói chuyện của cô khiến bà bỗng dưng có thiện cảm.

Dừng chiếc Dream trong sân , Kim Sa bối rối quay lại nhìn bà Bích Đông . Cũng vừa lúc bà đi đến gần cô , giọng dịu dàng :

- Mời cháu vào phòng khách.

Kim Sa mỉm cười e ấp :

- Dạ . ..

Vừa an vị , bà Bích Đông hỏi xã giao :

- Cháu học cùng lớp với Vũ Hoàng à ?

Kim Sa khẽ cắn môi :

- Dạ , cháu học cùng khối với anh Vũ Hoàng nhưng khác lớp.

Bà Bích Đông bảo người giúp việc đi lấy nước và gọi Vũ Hoàng nhưng Kim Sa đã nhỏ nhẹ bảo :

- Dạ , lát nữa cháu gặp anh Vũ Hoàng cũng được . Nhân dịp gặp bác ở đây cháu cũng muốn nói chuyện với bác cho vui.

Bà Bích Đông vui vẻ :

- Mới gặp cháu nhưng bác thấy cháu cũng dễ mến.

Kim Sa chớp chớp mắt :

- Dạ , cháu không được như bác nói đâu.

Ồi ! Con bé mới khiêu tớn làm sao . Bà Bích Đông kín đáo ngắm nhìn Kim Sa . Cô có một làn da thật mịn . Sống mũi cao và thanh tú . Khuôn mặt trái soan với hàng mi dài khiến Kim Sa càng có vẻ đoan trang hiền thực.

Bà mỉm cười :

- Bác không hiểu vì sao lại có cảm tình với cháu . Có lẽ do mái tóc dài của cháu cũng nên . Con gái bây giờ đa số đều cắt tóc ngắn , ít người có mái tóc dài và đẹp như cháu.

Kim Sa cắn môi :

- Dạ , mẹ cháu cũng như bác . Bà rất thích cháu để tóc dài.

Bà Bích Đông hằng giọng :

- Có lẽ mẹ cháu cũng trẻ bằng tuổi bác ?

- Dạ . . Nhưng mẹ cháu nhìn không đẹp bằng bác.

Bà Bích Đông mỉm cười :

- Bác già rồi mà cháu.

Kim Sa cong môi :

- Dạ . . . Nhưng bác có một vẻ đẹp thật quý phái sang trọng.

Bà Bích Đông trầm giọng :

- Đó là do cháu cảm tình với bác nên nói thế thôi . Đã từ lâu , bác không quan tâm đến vẻ bên ngoài của mình . Một điều bác hằng mong muốn là có được sức khỏe , thế thôi.

Kim Sa chớp mắt :

- Xin bác thứ lỗi , nếu cháu có nói điều gì đó khiến bác không hài lòng . . .

Bà Bích Đông khẽ thốt :

- Kia cháu . . Bác cảm ơn cháu về những lời tốt đẹp mới phải chứ . Sao lại có thể trách cứ cháu được.

- Dạ . . . Cháu cảm ơn bác ..

Bà Bích Đông xã giao :

- Cháu đi ngành Y , gia đình có thích không ?

- Dạ , cháu chọn ngành Y là theo ý kiến của những người thân . Mẹ cháu làm ở công ty dược , còn ba cháu là bác sĩ.

Bà Bích Đông vui vẻ :

- Ba mẹ cháu đều theo ngành Y , vậy cháu hạnh phúc quá còn gì nữa.

Kim Sa nhỏ nhẹ :

- Dạ . . .

Bà Bích Đông bỗng hỏi :

- Cháu tìm Vũ Hoàng có việc gì không ?

Kim Sa trầm giọng :

- Dạ , cháu muốn mượn anh ấy vài tài liệu mà thư viện không có.

Một lần nữa , bà Bích Đông lại nhìn Kim Sa với vẻ hài lòng . Câu chuyện giữa

bà và Kim Sa lại được tiếp tục một cách vui vẻ.

Chợt nhìn thấy Vũ Hoàng , bà liền đứng dậy giọng vui vẻ :

- Cháu ngồi nói chuyện với Vũ Hoàng nhé . Bác cũng có chút việc.

Bà Bích Đông vừa đi khuất , Kim Sa liền trách nhẹ . Vũ Hoàng :

- Nãy giờ Kim Sa ngồi chờ anh lâu muốn chết đó.

Vũ Hoàng mỉm cười :

- Kim Sa đến lâu chưa ?

Kim Sa giọng nhõng nhẽo :

- Cũng khá lâu , nhưng mẹ của anh giữ lại ngồi nói chuyện với bà.

Vũ Hoàng lịch sự hỏi :

- Kim Sa uống gì ?

Kim Sa chớp mi :

- Tùy anh.

Vũ Hoàng mỉm cười :

- Nước suối ?

Kim Sa chu môi :

- Anh uống gì , Kim Sa uống thứ đó.

Vũ Hoàng chăm chú nhìn cô :

- Kim Sa tìm tôi có chuyện gì không ?

Kim Sa lườm Vũ Hoàng một cái :

- Bô . Kim Sa không thể đến thăm anh hay sao mà anh hỏi Kim Sa một câu đáng trách như thế.

Vũ Hoàng không giấu được ngạc nhiên . Giữa anh và Kim Sa chỉ là sự quen biết xã giao . Anh không hiểu tại sao Kim Sa lại đến nhà anh chơi.

Chợt lạ lẫm vì ánh mắt long lanh của cô , Vũ Hoàng hắng giọng :

- Sao Kim Sa lại biết nhà tôi ?

Kim Sa cười thật điệu :

- Anh hỏi một câu khó trả lời ghê đi.

Vũ Hoàng nói lảng sang chuyện khác :

- Kim Sa đến lâu chưa ?

Cô nũng nịu :

- Cũng hơi lâu . Không có anh , Kim Sa ngồi nói chuyện với mẹ của anh.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Thế sao ?

- Mẹ anh rất hiền và lịch sự đó.

Vũ Hoàng mỉm cười :

- Cảm ơn Kim Sa đã quá khen.

Chợt cô nghiêng đầu hỏi :

- Nhưng Kim Sa lại thấy trên khuôn mặt đẹp của mẹ anh phảng phất một nỗi buồn . Thầm lặng nhưng người khác vẫn có thể cảm nhận được.

Vũ Hoàng gượng cười :

- Có lẽ Kim Sa tưởng tượng thế thôi . Mẹ tôi có buồn chuyện gì đâu.

Cô quả quyết :

- Kim Sa không nhìn lầm mà . Dù mẹ anh có cười , từ khóe mắt bà vẫn như toát lên một nỗi buồn thâm kín nào đó.

Vũ Hoàng cảm thấy hơi khó chịu . Dù thế , anh vẫn lịch sự :

- Kim Sa đến đây một mình à ?

Kim Sa vẫn không quên đề tài có vẻ hấp dẫn mà cô đang hứng thú :

- Xin lỗi . . hình như anh chỉ đang sống với bác gái ?

Vũ Hoàng nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của Kim Sa :

- Đúng thế . .

- Ba anh . . mất ?

Vũ Hoàng so vai :

- Không . .

Kim Sa giọng kiêu cách :

- Kim Sa hiểu . . Cuộc sống muôn hình muôn vẻ . Vậy thì Kim Sa có thể hiểu được tại sao mẹ anh lại buồn . Người ta khó mà có thể giấu kín được nỗi buồn của mình . Dù muốn hay không , có một lúc nào đó tâm hồn con người cũng chợt phơi bày cho dù người ta không muốn chút nào.

Vũ Hoàng nhướng mày :

- Kim Sa uống nước đi.

Bưng ly nước suối mát lạnh , cô hớp một ngụm nhỏ . Giọng điệu bộ :

- Ngôi nhà của anh đẹp quá !

Vũ Hoàng so vai :

- Cũng bình thường như mọi ngôi nhà khác.

Cô nũng nịu :

- Rộng , mát và nhiều hoa . Kim Sa rất thích có được một ngôi nhà như thế này.

Thấy anh im lặng , cô hăng giọng nói tiếp :

- Hình như trước đây anh có một mối tình với một hoa khôi bên trường tổng hợp và đã đổ vỡ.

Vũ Hoàng lắc đầu cười . Anh không biết Kim Sa định dẫn dắt câu chuyện về đâu . Một buổi chiều đẹp như thế này mà ngồi đây để mất thời giờ cho những câu chuyện vô bổ thì phí quá.

Anh trầm giọng :

- Sao Kim Sa biết ?

Cô chớp chớp mi thật điệu :

- Kim Sa thích tìm hiểu về anh.

Vũ Hoàng nửa đùa nửa thật :

- Cô tìm hiểu về tôi chỉ cực vậy ?

Kim Sa nũng nịu :

- Điều đó anh có thể tự đoán ra mà.

Vũ Hoàng cười :

- Tôi lười suy nghĩ lắm.

Kim Sa ngượng yêu Vũ Hoàng một cái . Cô cong môi :

- Kim Sa còn biết từ đó đến nay , anh vẫn cô đơn . Cho dù cô nàng hoa khôi nọ đã có lúc muốn nối lại tình cảm với anh nhưng anh không tha thứ cho sự phản bội của cô ấy . Đó là một thái độ rất đúng.

Vũ Hoàng kêu lên :

- Cô tìm hiểu chi kỳ vậy ?

Kim Sa nhỏ nhẹ :

- Kim Sa nói rồi . Anh có thể đoán được tại sao Kim Sa lại quan tâm đến anh như thế mà.

Vũ Hoàng nhún vai :

- Mình nói sang chuyện khác đi.

Kim Sa chu môi :

- Hôm nào rảnh , anh đến nhà Kim Sa chơi.

Vũ Hoàng hăng giọng :

- Cảm ơn . . Nhưng dạo này bài vở nhiều nên có lẽ tôi không đến được.

Cô dài giọng :

- Anh có biết nhà Kim Sa không ?

Vũ Hoàng thờ ơ :

- Dĩ nhiên là không.

Kim Sa vẽ mặt quan trọng :

- Một biệt thự lớn nhất trên cùng con đường với trường Y có trồng nhiều tigon trắng trước cổng , đó là nhà của Kim Sa.

Vũ Hoàng xoay ly nước trong tay . Anh cố giấu vẻ chán ngán trên nét mặt vì phép lịch sự . Một cô gái đẹp nhưng điệu bộ , hóm hỉnh . Đó là những gì anh có thể tổng kết được ơ ? Kim Sa.

Liếc Vũ Hoàng một cái , Kim Sa cong môi :

- Nhà Kim Sa có xây một hồ bơi thật hiện đại , có cả sân chơi tennis . Hôm nào rảnh , anh đến nhà Kim Sa đánh tennis với Kim Sa.

Vũ Hoàng lạnh nhạt :

- Tôi không biết chơi tennis.

Khuôn mặt Kim Sa tỏ vẻ giận hờn :

- Anh nói dối với Kim Sa rồi . Hôm trước Kim Sa nghe mấy người bạn nói là chủ nhật nào anh cũng xách vợt đến mấy câu lạc bộ.

Vũ Hoàng so vai :

- Có lẽ Kim Sa lộn tôi với ai đó.

Cô cố cãi :

- Không . . . Những gì liên quan đến anh , Kim Sa đều biết rất rõ.

Vũ Hoàng vẽ mặt chán ngán . Thật không có gì khổ hơn khi phải ngồi nói chuyện với cô . Chợt nghĩ đến Miên Thy với những nụ cười hồn nhiên và những câu nói không chút màu mè , Vũ Hoàng cảm thấy nhớ quay quắt.

Cô chớp mi đề nghị :

- Anh có thể cho Kim Sa xem qua tủ sách của anh được không ? Kim Sa nghe bạn bè anh bảo anh có rất nhiều sách hiếm đây.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Tủ sách của tôi cũng đâu có gì đặc sắc đâu.

Kim Sa dẫu môi :

- Hay là anh không muốn cho Kim Sa mượn sách ? Anh nói đi.

Vũ Hoàng so vai :

- Nếu Kim Sa đã nói thế thì tôi cũng không có lý do gì để từ chối . Nhưng . . . tủ sách của tôi nằm trên tầng hai.

Kim Sa sốt sắng :

- Anh đưa Kim Sa lên đó xem nhé.

Vũ Hoàng lịch sự :

- Vâng , mời Kim Sa . . .

Thư phòng của Vũ Hoàng là một căn phòng nhỏ nhưng được sắp xếp gọn gàng . Từ trên cửa sổ có thể nhìn thấy một khoảng vườn với những bông hoa cắm chướng.

Chớp chớp mi thật điệu , Kim Sa giọng kiêu cách :

- Kim Sa ngại ghê , không biết có làm phiền anh không ? Định mượn một vài cuốn sách về đọc.

Vũ Hoàng giọng nhạt nhẽo :

- Kim Sa muốn mượn cuốn nào ?

Chọn đại mấy cuốn sách , Kim Sa ngồi xuống chiếc ghế tựa . Đôi môi hồng dẫu lên thật nũng nịu :

- Anh cho phép Kim Sa thỉnh thoảng đến đây . . . làm phiền anh nghe . Mà Kim Sa cũng ngại lắm , vì chưa đến nhà một người con trai nào bao giờ . . .

Vũ Hoàng so vai mỉm cười . Kim Sa khiến anh liên tưởng đến một con mèo với những móng vuốt nhọn và sắc . Đằng sau vẻ nhu mì giả tạo của cô là cái gì ? Anh không tin Kim Sa là một cô gái hiền thực như cô đang muốn chứng tỏ . Chợt nghĩ đến Miên Thy với nỗi nhớ cồn cào . Miên Thy - Kim Sa . Tính cách hai người có vẻ trái ngược nhau.

Ôm mấy cuốn sách trước ngực , Kim Sa đi ra ban công . Nghiêng người nhìn xuống bên dưới , cô suýt xoa :

- Vườn hoa nhà anh đẹp quá há . Anh có thể đưa Kim Sa đi dạo quanh vườn một chút được không ?

Vũ Hoàng đưa tay nhìn đồng hồ :

- Xin lỗi , tôi có công chuyện phải đi bây giờ.

Kim Sa nũng nịu :

- Không dám làm phiền anh nhiều nữa . Kim Sa chỉ xin anh khoảng vài phút , lẽ nào anh cũng nỡ từ chối.

Không thể khăng khăng từ chối được , Vũ Hoàng miễn cưỡng gật đầu.

Tung tăng trong vườn với những bông hoa cẩm chướng , Kim Sa còn nũng nịu nhờ Vũ Hoàng hái thêm cho cô thêm thật nhiều hoa.

Giọng cô điều đặn :

- Kim Sa thích nhất là hoa tiểu muội . Nhìn chung nhỏ nhoi tội nghiệp và hiền quá , phải không anh ?

Vũ Hoàng lạnh nhạt :

- Tôi ít hiểu biết về hoa lắm.

Kim Sa nhõng nhẽo :

- Không dám đâu . Kim Sa biết anh vốn là một anh chàng có tâm hồn.

Vũ Hoàng tặc lưỡi :

- Kim Sa hiểu sai về tôi rồi.

Kim Sa véo von :

- Hiểu sai thế nào được . Hôm biểu diễn văn nghệ Ở trường , khi anh độc diễn với cây guitar dường như tất cả khán giả đến ngừng thở . Không thể nào có những khoảng khắc tuyệt diệu hơn thế nữa.

Vũ Hoàng cười :

- Cảm ơn lời khen của Kim Sa nhưng tôi nghĩ là Kim Sa đã quá lời.

Kim Sa nũng nịu :

- Sao anh cứ cố tình giữ một khoảng cách với Kim Sa như thế.

Vũ Hoàng lãnh đạm nhìn đồng hồ thêm một lần nữa . Dù biết làm như thế thì không được lịch sự lắm , nhưng sự kiên nhẫn của anh đã lên đến đỉnh điểm.

Kim Sa gượng cười :

- Quên mất , mãi hái hoa , Kim Sa quên là anh đang bận . ..

Chia tay với anh ở cổng , cô chớp chớp mi thật điệu :

- Tạm biệt anh nha . Hẹn gặp lại . ..

Bà Bích Đông đón Vũ Hoàng ngay bậc thềm . Giọng bà vui vẻ :

- Kim Sa thật dễ thương . Cô ta có vẻ mến con . Mới gặp lần đầu nhưng mẹ đã có nhiều cảm tình . Nếu Kim Sa là bạn gái của con thì hay biết mấy.

Vũ Hoàng nhăn mặt :

- Con không thích tính cách của Kim Sa.

Bà Bích Đông trách yêu :

- Thế con còn muốn quen với một cô gái nào ngoài Kim Sa nữa . Thật tình mẹ rất mến Kim Sa.

Vũ Hoàng nhú mồm :

- Mẹ thích Kim Sa à ?

Bà Bích Đông gật đầu :

- Nhỏ nhẹ , hiền thực và mềm mỏng . Có lẽ Kim Sa thuộc một gia đình có nền nếp . [Bà này sao dễ bị gạt
thiệt]

Vũ Hoàng phì cười :

- Chỉ mới gặp Kim Sa một lần , làm sao mẹ có thể biết Kim Sa . . hiền thực.

Bà Bích Đông nhướng mày :

- Thế con không thấy là Kim Sa hiền đến độ nào sao . Cách ăn mặc của Kim Sa cũng khiến mẹ rất thích .
Bộ váy trắng thật hiền và dễ thương . Nghe Kim Sa bảo tìm con để mượn sách mẹ càng mến hơn.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Kim Sa đã . . . quên mấy cuốn sách vừa tha thiết mượn của con . Giờ thì con mới nhớ là cô đã để mặc
chúng trên thảm cỏ và . . . ra về.

Bà Bích Đông chăm chú nhìn Vũ Hoàng :

- Vì sao con lại không thích Kim Sa ?

Vũ Hoàng thẳng thắn :

- Cách nói chuyện màu mè của Kim Sa không hợp với con.

Bà Bích Đông kêu lên :

- Con nói vậy tội nghiệp Kim Sa quá . ..

Khẽ so vai , Vũ Hoàng hạ thấp giọng :

- Lúc này khi đi ra cổng , Kim Sa còn nói gì với mẹ thế ?

Bà Bích Đông mỉm cười :

- Nó chào mẹ để về , nhân thể cho mẹ số điện thoại của nó . Tối nay , Kim Sa sẽ gọi cho mẹ.

Vẻ mặt phẫn chấn của bà Bích Đông khiến Vũ Hoàng chợt cảm thấy băn khoăn . Anh chợt nghĩ , rồi đây
không biết Kim Sa có còn làm phiền anh nữa không . ..

Nghiêng đầu nhìn chú gấu bông trắng như tuyết được bày trong tủ kính siêu thị , Miên Thy mỉm cười với cô bán hàng :

- Chú gấu kia giá bao nhiêu vậy chị ?

Cô bán hàng duyên dáng trả lời :

- Một trăm năm mươi ngàn đó em.

Miên Thy tròn mắt :

- Sao mắc thế chị ?

- Vì con gấu này chạy bằng pin và còn biết nhảy theo điệu nhạc valse . Hàng mới nhập về đó.

Miên Thy tròn mắt :

- Nó còn biết khiêu vũ à ?

Cô bán hàng bật cười :

- Ừ , chị cho nó khiêu vũ nhé.

Trước sự ngạc nhiên của Miên Thy , chú gấu khệnh khạng xoay tròn theo điệu nhạc du dương . Nhìn thật ngộ.

Miên Thy mỉm cười :

- Đúng là lần đầu tiên em nhìn thấy một con gấu biết khiêu vũ . Trước đây chỉ có những con gấu biết đánh trống mà thôi.

- Em mua cho ai ?

- Dạ . . cho một cậu em trai 12 tuổi.

Cô bán hàng vui vẻ :

- Em mua con gấu này đi . Một món quà như thế ý nghĩa hơn những thứ đồ chơi bạo lực như súng , gươm nhiều.

Miên Thy gật đầu :

- Em cũng nghĩ như chị.

- Có phải quà sinh nhật không ?

Miên Thy mỉm cười :

- Vâng . . .

- Thế em có lấy con gấu này không ?

Miên Thy nhỏ nhẹ :

- Chị gói cho em đi , thật đẹp nhé chị.

Mãi nhìn theo đôi bàn tay thoăn thoắt của cô bán hàng , Miên Thy không hề hay có một . . . tên đàn ông đang đứng gần đó đang chăm chú quan sát cô này giờ.

Chợt cô bán hàng khẽ nhắc :

- Hình như có ai quen em kìa.

Miên Thy ngơ ngác :

- Đâu chị ?

Xoay người lại , khuôn mặt xinh đẹp của cô bỗng ửng hồng lên.

Vũ Hoàng đang đối diện với cô . Một nụ cười ấm áp đến mức trái tim lạnh của cô chợt lạc mất một nhịp.

Khẽ dẫu môi , Miên Thy quay mặt đi nhưng Vũ Hoàng đã đến bên cô . Giọng anh trầm và ấm :

- Chào Miên Thy . .

Cô dấm dăng :

- Tôi không dấm đâu.

Vũ Hoàng cười :

- Miên Thy mua chú gấu bông à ?

Quay phắt đầu nhìn Vũ Hoàng , Miên Thy ngáy anh một cái thật dài :

- Bộ này giờ anh . . theo dõi tôi hả ? Sao biết là tôi mua gấu bông ?

Vũ Hoàng nheo mắt :

- Anh đâu dám theo dõi ai . Tại cái gì . . đập vào mắt thì anh nhìn thấy.

Cô xanh xe. :

- Siêu thị có đến hàng ngàn người lận . Cũng có đến hàng trăm tủ kính.

Vũ Hoàng cười :

- Nhưng anh lại chỉ thấy Miên Thy . . . trong thế giới đông người . Đó là một ngẫu nhiên.

Miên Thy trẻ nhẹ môi . Cô bán hàng đã gói xong món quà từ lâu . Rõ ràng là Vũ Hoàng đã . . theo dõi cô , nếu không làm sao anh biết trong hộp có một con gấu bông chứ.

Chùng như muốn . . . đổ dầu vào lửa , Vũ Hoàng chợt bảo :

- Chắc hẳn người nào nhận được con gấu biết khiêu vũ này sẽ thích lắm.

Miên Thy lườm anh một cái :

- Miên kẻ đó không phải anh là được.

Vũ Hoàng nhướng mày :

- Anh đâu còn ở tuổi chơi gấu.

Cô dài giọng :

- Tôi biết . . .

Vũ Hoàng nhướng mày :

- Miên Thy biết gì ?

Giọng Miên Thy chua lè :

- Anh chỉ chơi với mấy cô gái đẹp hoa khôi hoa hậu trong trường như . . Kim Sa lớp Y6 chẳng hạn.

Vũ Hoàng cười :

- Trật lất.

Cô cong môi :

- Bộ tôi nói như thế không đúng sao ?

Vũ Hoàng cười cười :

- Nếu đúng , anh đã quen với Miên Thy từ lâu vì trong trường không có ai nào đẹp hơn Miên Thy cả.

Cô nguýt anh :

- Lãng nhách.

Rồi chừng như sợ ánh mắt ấm nồng của anh , cô liền dửng dưng bỏ đi.

- Này em ơi , em không lấy gói quà sao ?

Giọng cô bán hàng thảng thốt gọi khiến Miên Thy quê không thể tả . Vì muốn trốn Vũ Hoàng nên cô cũng không nhớ đến chuyện cầm lấy hộp quà và quên cả . . trả tiền.

Cô đỏ bừng mặt :

- Ô . . . Em quên . . xin lỗi ..

Ôm lấy chiếc hộp giấy có thắt nơ đỏ , Miên Thy đi như chạy trong siêu thị . Sao cô xui ghê , lâu lâu mới dạo siêu thị một lần , không ngờ lại chạm trán với anh chàng Vũ Hoàng đáng ghét ấy.

Vòng được khoảng mấy gian hàng , cô đã cắt được cái đuôi không hện trước.

Đang cầm nhánh hoa sao nhái trong quầy bán hoa khô , Miên Thy lại nghe giọng của Vũ Hoàng vang lên sau lưng :

- Thế Miên Thy có cần anh bùng dùm hộp quà để rảnh tay chọn hoa không ?

Quay phắt lại nhìn anh bằng đôi mắt lạnh như kẽm , cô xảnh xe. :

- Cảm ơn , tôi có thể thu xếp được rồi . Không dám làm phiền tới anh.

Vũ Hoàng cười cười :

- Sao lúc nào Miên Thy cũng cau có với anh thế . Con gái mà lúc nào cũng nhăn nhó nhí nhí như Miên Thy nhìn . . xấu lắm.

Giận không thể tả , Miên Thy hăm he :

- Tôi đâu có đẹp như . . . Kim Sa.

Vũ Hoàng cười khẽ :

- Anh với Kim Sa đâu có . . gì với nhau . Miên Thy giận oan anh rồi.

Miên Thy ửng hồng mặt :

- Tôi . . tôi đâu có . . .

Cô ngạc ngữ không thể nói tiếp . Không lẽ thanh minh với Vũ Hoàng là cô không giận không . . . ghen . Như thế có khác chi cô đã lạc vào cái bẫy của anh và tự tố cáo . . trái tim của mình với anh.

Không . Cô thà chết chứ không để anh biết là cô giận anh ghê lắm . Ghét anh biết bao khi có lần bắt gặp anh và Kim Sa cùng lái xe song song bên nhau trên đường đi học về.

Đã yêu Kim Sa tại sao anh lại nói với cô lời yêu thương . Giận đời.

Về mặt Vũ Hoàng tỉnh tỉnh :

- Sao ? Miên Thy nói đi . .

Cô quạu quọ :

- Anh và Kim Sa có liên quan gì đến tôi kia chứ.

Vũ Hoàng cười :

- Có liên quan đấy cô bé ạ . Cô bé đã hiểu lầm anh rồi . Kim Sa chỉ gặp anh để mượn mấy cuốn sách thôi.

Miên Thy dẫu môi :

- Tôi đâu có quan tâm đến chuyện riêng của hai người.

Vũ Hoàng nhướng mắt :

- Anh cũng cầu mong như thế.

Miên Thy dậm chân với vẻ mặt ầm ức . Không thèm nhìn vào khuôn mặt . . . khó ưa của Vũ Hoàng , cô day mặt ngó những bông hoa bắt tử đang chưng bày trong tủ kính.

- Chị lấy cho em lọ hoa này đi.

Sau lưng cô , Vũ Hoàng trêu :

- Sao lại chơi hoa khô vậy Miên Thy ? Anh thấy hoa tươi đẹp hơn nhiều.

Miên Thy hếch chiếc mũi cao thanh tú lên :

- Nhất là những bao hoa . . hái trộm trong vườn trường , phải không ?

Ngờ là Vũ Hoàng sẽ quē khi bị cô nhắc lại chuyện cũ , không ngờ anh lại cười lớn :

- Không ngờ Miên Thy nhớ dai ghê.

Cuộc chiến tranh giữa anh và cô tạm thời chấm dứt khi Miên Thy rời khỏi siêu thị với hai túi lớn . Nào hoa , nào cá hộp thịt hộp và cả hộp quà của cu Tùng.

- Trời đất , mua chi nhiều đồ thế Miên Thy ?

Cô chua như giấm :

- Kệ người ta ..

Vũ Hoàng sốt sắng :

- Miên Thy đưa anh xách giùm cho.

Cô ngó anh một cái :

- Cảm ơn !

Vũ Hoàng cười cười :

- Miên Thy không sợ mấy lon đồ hộp làm gãy những cành hoa khô mới mua sao.

Miên Thy tròn mắt nhìn Vũ Hoàng . Về khoản khủng bố này thì anh . . . có lý . Khoảng 20 lon cá hộp thịt hộp đang trĩu nặng trên tay cô đang có nguy cơ làm gãy hoa . Tại sao cô lại . . ngốc nghếch từ chối sự giúp đỡ của anh mà không nhân cơ hội này để . . . trừng trị anh nhỉ.

Đưa hai chiếc túi xách cho anh , Miên Thy giọng khoái trá :

- Nếu anh . . thiết tha đến thế , tôi cũng không . . hẹp hòi.

Vũ Hoàng cười thú vị . Miên Thy của anh là thế . Nghịch ngợm , hồn nhiên.

Ra đến bãi gửi xe , Miên Thy cao giọng tuyên bố :

- Sứ mạng anh đến đây là xong.

Vũ Hoàng mỉm cười :

- Liệu anh có thể . . . hộ tống Miên Thy đến tận nhà không ?

Cô cong môi :

- Tôi nghĩ là . . không.

Vũ Hoàng nhìn như hút vào đôi mắt đẹp :

- Vì sao ?

Miên Thy hắt cằm lên :

- Vì tôi không thích và vì . . có lẽ cũng không có một tên cướp nào thèm đánh cướp mấy lon đồ hộp ranch của tôi.

Vũ Hoàng chùng giọng :

- Nhưng có một . . . tên cướp muốn cướp lấy trái tim của Miên Thy.

Nghiêm mặt lại , cô tra chìa khóa xe vào công tắc nhưng anh đã ngăn lại :

- Khoan đã Miên Thy ..

Giọng cô lạnh tanh :

- Gì nữa ?

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Còn sớm mà Miên Thy . Anh muốn mời Miên Thy đi uống nước với anh cho vui.

Cô lắc đầu với vẻ dứt khoát :

- Tôi không thể.

Anh chăm chú nhìn cô :

- Miên Thy ghét anh đến thế sao ?

Cô lý sự :

- Tôi và anh đâu có quen nhau để có thể . . ghét hay không ?

Vũ Hoàng cười :

- Lẽ nào Miên Thy nữ . . phủ định sạch trơn mối quan hệ giữa chúng ta.

Lườm anh một cái , cô cho xe nổ máy và phóng xe chạy thẳng . . .

Chương 5

Tiếng chuông gọi cửa vang lên khá muộn màng , khi tiệc sinh nhật của cu Tùng đã gần tàn.

Cu Tùng định đi mở cổng , nhưng Miên Thy đã xăng xái bảo :

- Em cứ ngồi chơi với mấy bạn đi , để đây cho chị.

Cổng mở.

Miên Thy tròn mắt khi trước mắt cô không phải là bạn của cu Tùng như cô đã tưởng mà là Vũ Hoàng.

Nháy mắt với cô , anh nở một nụ cười hóm hỉnh :

- Sao ? Miên Thy ngạc nhiên lắm sao ?

Cô gật đầu thú nhận :

- Quả là tôi không ngờ . Nhưng sao anh biết nhà của tôi thế ?

Vũ Hoàng cười :

- Nếu nhà của Miên Thy ở tận . . trong núi , anh cũng tìm ra.

Nguyt anh một cái thật dài đến một cây số , cô mở rộng cánh cửa cổng . Cô không biết là anh cũng có nói như thế với . . . Kim Sa không . Chỉ biết một điều là mỗi khi nhớ lại chuyện anh thường cặp kè với Kim Sa cô cứ thấy tức tức.

Chợt nhìn thấy chiếc hộp có thắt nơ đỏ trên tay anh , cô không giấu được ngạc nhiên trong đôi mắt đẹp như nhung.

Giọng Vũ Hoàng thật ấm :

- Có phải hôm nay là sinh nhật của cu Tùng không ?

Cô kêu lên :

- Sao anh biết nó , lại còn biết hôm nay là sinh nhật nữa ?

Vũ Hoàng cười :

- Đó là một bí mật.

Cô tỏ vẻ giận :

- Nếu đã bí mật , tôi cũng không buộc anh phải giải thích đâu.

Vũ Hoàng nheo mắt :

- Miên Thy giận anh sao ?

Cô xụ mặt :

- Tôi mà giận được ai.

Vũ Hoàng cười :

- Thê mà từ khi mở cổng đến giờ , anh đến . . . đứng tim hồi hộp vì chẳng thấy Miên Thy chịu cười.

Miên Thy nguyết dài . Rồi chừng như cảm thấy tức cười , cô phải bặm môi lại.

Giọng cô châm chọc :

- Nếu sợ đau tim , sao anh không ở nhà cho . . an toàn hơn ?

Vũ Hoàng cười cười :

- Nếu không chọn giải pháp đến đây để gặp Miên Thy , ở nhà bệnh tình của anh coi bộ trầm trọng hơn.

Cô lại mím môi lại , không chừng với kiểu đối đáp như thế này , cô khó mà làm mặt lạnh với anh.

Vũ Hoàng hăng giọng :

- Anh có thể tặng quà cho Tùng được không , Miên Thy ?

Cô mở to đôi mắt có rèm mi cong cong , giọng khiêu khích :

- Nó đâu có quen với anh.

Vũ Hoàng cười :

- Nhưng anh đã đến đây với cả tấm lòng . Lẽ nào Miên Thy không cho anh thể hiện tình cảm với Tùng.

Giọng cô lạnh như kẽm :

- Thay mặt Tùng , tôi cảm ơn anh đã . . . tử tế chúc mừng nó . Nhưng tặng quà thì không thể . Anh và em trai của tôi không quen biết gì nhau , mắc mớ chi nhận quà tặng của anh cho . . mang tiếng chứ.

Vũ Hoàng nhướn mày :

- Thế nếu Tùng . . . quen với anh thì sao ?

Miên Thy cười nhạo :

- Làm gì có chuyện đó.

Vũ Hoàng nháy mắt :

- Không tin . Miên Thy cứ gọi Tùng ra gặp anh thử sao ?

Miên Thy tặc lưỡi :

- Gọi chi cho mất công . Nó đâu quen anh.

- Sao Miên Thy lại không tin anh nhỉ ?

Lườm anh thêm một cái nữa , cô dài giọng :

- Nó đang ngồi chơi với lũ nhóc , bạn của nó . Nhưng nếu anh muốn , tôi sẽ gọi . Để xem anh có còn xạo được nữa không.

Vũ Hoàng dựng chiếc Su ở góc sân . Vừa mới quay lại , đã nghe giọng cu Tùng như reo sau lưng :

- Anh Vũ Hoàng

Miên Thy ngạc nhiên nhìn hai người . Trong khi cô vẫn ngỡ ngàng thì cu Tùng đã đu lên tay Vũ Hoàng cười nắc nẻ :

- Anh đến lâu chưa ? Bây giờ em cũng đang đợi anh đó.

Liếc Miên Thy một cái , Vũ Hoàng bắt đầu tả oán :

- Khoảng . . . nửa tiếng.

Cu Tùng tròn mắt :

- Thế mà em có biết đâu.

Vũ Hoàng cười cười :

- Tại đâu dễ gì lọt vào cổng nhà em.

Cu Tùng hồn nhiên :

- Dễ ợt à . Anh chỉ cần nhấn chuông là có người ra mở cổng.

Vũ Hoàng nháy mắt :

- Cũng tùy . . . người mở cổng là ai , em ơi.

Bây giờ nhìn thấy vẻ mặt khoái trá của Vũ Hoàng , Miên Thy cảm thấy tức tức . Giận không thể tả . Ngờ là cô sẽ làm cho anh bị què , không dè mọi chuyện lại đảo lộn tùng phèo . Đã thế , anh lại cười cợt trên nỗi ám ức của cô.

Miên Thy dẫu môi :

- Và cũng tùy khách là ai mà người ta sẽ đón tiếp hay đóng cổng lại nữa đấy.

Không hiểu hết ý nghĩa của những lời đối thoại đầy khiêu khích của hai người , cu Tùng khẽ trách :

- Thế sao anh không vào dự tiệc với em ?

Vũ Hoàng tấn công trực diện :

- Tại . . .chị của em không . . . cho.

Quay lại nhìn Miên Thy , cu Tùng tròn mắt :

- Sao thế chị . Hai ?

Miên Thy ngạc nhiên :

- Em quen với anh Vũ Hoàng à ?

Cu Tùng gật đầu với vẻ hãnh diện :

- Dạ . . .

Miên Thy nheo mắt :

- Lâu chưa ?

Cu Tùng gãi đầu :

- Tình cảm đầu phụ thuộc vào thời gian , chi . Hai.

Miên Thy nhướn mày :

- Đừng lý sự cùn nữa . Em nói đi , "tình bạn" của em và anh Vũ Hoàng đã được bao nhiêu ngày ?

Cu T cãi :

- Đầu phải là "tình bạn" , chi . Hai . Anh Vũ Hoàng hơn em một con giáp lận.

Vũ Hoàng bật cười vì Miên Thy đã cố tình . . . giáng anh xuống vị trí là bạn của cu Tùng . Đúng là một cô gái hồn nhiên , nhưng bướng bỉnh không thể tả.

Tiếng cười của anh làm Miên Thy thêm ảm ức . Hình như trong đôi mắt của Vũ Hoàng , cô chỉ là một con bé thích sinh sự.

Nhìn cu Tùng , Miên Thy quát khế :

- Bao nhiêu ngày ?

Cu T ngập ngừng :

- Dạ , mới . . . hai ngày.

Miên Thy quay phắt lại nhìn Vũ Hoàng một cái thật sắc , tưởng chừng ánh mắt của cô có thể cắt khuôn mặt điển trai của anh ra từng mảnh nhỏ . Thế đấy , ít ra thì cô cũng đã có cơ hội để thắng anh.

Giọng cô chế giễu :

- Tôi hiểu mà.

Vũ Hoàng cười cười :

- Miên Thy định nói gì ?

Cô dài giọng :

- Hóa ra anh đã phóng xe đuổi theo tôi hôm gặp ở siêu thị . Rồi sau đó , tìm cách làm quen với cu Tùng để dụ khị nó . Từ hôm gặp anh ở siêu thị đến nay đúng hai ngày !

Vũ Hoàng nhướn mày :

- Miên Thy là một vị quan tòa nghiêm khắc nhất.

Cu Tùng nhảy vào cuộc :

- Anh Vũ Hoàng rất tốt với em.

Miên Thy hăng giọng :

- Mới quen hai ngày , sao em biết người ta tốt hay xấu.

Cu Tùng chống chế :

- Cần gì phải quen lâu . Em biết mà.

Đưa gói quà cho cu T , Vũ Hoàng thân mật bảo :

- Chúc mừng sinh nhật của em . Chúc em lớn nhanh , học giỏi và ngoan.

Cu T cảm động :

- Cảm ơn anh . Anh vào dự tiệc với tụi em nhé.

Vũ Hoàng mỉm cười :

- Anh phải về bây giờ . Em cứ vui chơi với bạn bè đi.

Cu Tùng bắn khoảh nhìn Vũ Hoàng . Cậu rụt rè hỏi :

- Bộ anh . . . giận chi . Hai em sao ?

Vũ Hoàng cười giọng thật ấm :

- Anh bận công chuyện thật mà , anh đâu dám giận ai.

Có tiếng của bạn bè gọi nên cu Tùng vội chào Vũ Hoàng rồi chạy vào nhà . Cậu không quên dặn dò :

- Anh đợi em một lát , em sẽ ra ngay . Nếu anh bỏ về là em giận đó.

Chỉ còn lại hai người đối diện với nhau trong khoảng không gian rộng mênh mông cuối buổi tối . Những ngôi sao nhỏ li ti trên màn đêm đen như nhung.

Vũ Hoàng hạ thấp giọng :

- Anh về nghe . Nói với cu Tùng là anh cáo lỗi với cậu nhóc.

Miên Thy ngập ngừng :

- Có phải anh . . . giận tôi không ?

Ngửa mặt lên trời ngắm những ánh sao trời , Vũ Hoàng buông gọn :

- Không.

Quay lại nhìn cô , anh chợt phát hiện là đôi mắt đẹp như nhung của Miên Thy còn long lanh sáng hơn những ngôi sao đêm.

Anh khẽ nói :

- Không giận , nhưng vì Miên Thy không thích sự có mặt của anh thì anh cũng không có lý do gì để ở lại.

Miên Thy mở to mắt nhìn Vũ Hoàng . Trái tim của cô lạc đến mấy nhịp khi anh dịu dàng hỏi cô :

- Miên Thy có muốn anh ở lại không ?

Cô cup mắt nhìn xuống đất , giọng nói chông chênh :

- Sao cũng được.

Một khoảng khắc trôi qua , nhưng cả anh và cô tưởng chừng như cả thế kỷ . Vũ Hoàng rút chìa khóa xe ra khỏi công tắc . Anh lững thững đi sau lưng cô để đi vào phòng khách . Vừa nhìn thấy anh , cu Tùng liền lao ra cửa . Cậu reo lên :

- Hay quá . Em cũng đang định phóng ra ngoài gặp anh đây.

Xoa đầu cu Tùng , Vũ Hoàng cười :

- Có anh , tụi em sẽ mất tự nhiên . Có lẽ anh sẽ nhờ chi . Hai em cho anh một chiếc bàn nhỏ và một bình trà nóng đặt ngoài sân . Lát nữa tàn tiệc , tha hồ hai anh em mình nói chuyện.

Cu Tùng hưởng ứng :

- Chi . Hai tiếp chuyện với anh Vũ Hoàng giùm em nghe.

Khẽ lắc đầu , Miên Thy ửng hồng mặt :

- Khách của ai người đó tiếp.

Vũ Hoàng vội nói :

- Chi . Hai em nói đúng đó.

Trong lúc cu Tùng chưa kịp hiểu hết câu nói của Vũ Hoàng và đang còn . . tiếc là vì sao Vũ Hoàng lại từ chối một cơ hội để nói chuyện với chị của cậu thì Vũ Hoàng đã tỉnh bơ tiếp :

- Khách của ai người đó tiếp . Anh là bạn của chi . Hai của em , vì ít ra thì hai người cũng cùng trường với nhau.

Miên Thy ngắc ngư :

- Ồ . . .

Không đợi cho cô nói gì thêm , cu Tùng đã cười khoái trá . Cậu nhanh nhẩu :

- Đúng đó chi . Hai . Tụi bạn của em đang chờ em kìa.

Nói xong cậu liền bỏ chạy , mặc Vũ Hoàng và Miên Thy đứng với nhau.

Nhìn thật sâu vào đáy mắt cô , anh trầm giọng :

- Chúng ta ra vườn chứ ? Tối nay trăng rất đẹp.

Cô vẫn bướng bỉnh :

- Tôi đâu có muốn ngắm trăng như anh.

Vũ Hoàng mỉm cười :

- Miên Thy hết như một chú nhím.

Giọng cô gây hấn :

- Sao cơ ?

Vũ Hoàng cười bao dung :

- Khi nào Miên Thy cũng như một chú nhím thích bắn tung . . tất cả những gai nhọn trên người về phía trước . Trong lúc đó , anh đâu phải là kẻ thù của Miên Thy.

Miên Thy dẫu môi :

- Biết đâu đấy.

Vũ Hoàng tỉnh tỉnh :

- Cho anh xin một ân huệ.

Lườm anh một cái , cô cố nhin cười :

- Có ai chuẩn bị kết liễu đời anh đâu mà xin xỏ ân huệ ?

Vũ Hoàng hóm hỉnh :

- Người ta không giết anh bằng gươm đao mà giết bằng ánh mắt đấy.

Cô lừ mắt :

- Ân huệ gì , anh nói thử coi . .

Vũ Hoàng nhăn nhó :

- Anh muốn xin được . . ngồi !

- Ồ ..

Giọng anh ầm áp :

- Miên Thy không thấy là nãy giờ anh đứng muồn rục giò rồi hay sao ? Anh tin là dù tàn nhẫn đến đâu Miên Thy cũng không nỡ để anh đứng . . . đèn sáng.

Che miệng cười , Miên Thy lườm anh một cái . Cô gọi người giúp việc kê một chiếc bàn nhỏ trong vườn.

Ánh trăng dát vàng lối đi và phủ lên khoảng vườn thơm ngát hương hoa hồng.

Ngồi đối diện với anh qua chiếc bàn nhỏ , Miên Thy chớp mi tránh nhìn vào đôi mắt sâu lắng của Vũ Hoàng . Anh trầm giọng :

- Ba mẹ của Miên Thy đâu sao anh không thấy ?

Cô nhỏ nhẹ :

- Ba mẹ . Miên Thy về quê thăm bà con.

Vũ Hoàng cười :

- Miên Thy tự tổ chức sinh nhật cho cu Tùng à ?

Cô cười hiền :

- Như anh thấy đó . Đâu có linh đình thịnh soạn được.

Vũ Hoàng hăng giọng :

- Miễn vui là được . Anh thấy cu cậu có vẻ hỉ hả lắm.

Cô tiết lộ bí mật :

- Thấy nó vui Miên Thy cũng nhẹ cả người , chứ cách đây một tiếng đồng hồ nó khóc toáng lên và bắt đền Miên Thy đấy.

Vũ Hoàng bật cười :

- Sao thế ?

Miên Thy chúm chím :

- Chị bếp sơ ý ui cháy chiếc áo mới của cậu nhóc.

Vũ Hoàng hóm hỉnh :

- Có lẽ anh cũng . . khóc khi ai đó ui cháy áo của mình chính trong ngày sinh nhật.

Giọng Miên Thy nhẹ nhõm :

- Cũng may là Miên Thy đã gọi điện đến cửa hàng bán áo quần nhờ người ta mang đến gấp một chiếc áo khác.

Vũ Hoàng hăng giọng :

- Có lẽ suốt ngày hôm nay Miên Thy khá mệt ?

Cô mỉm cười :

- Còn phải nói . Mỗi lần có ba mẹ . Miên Thy ở nhà nên Miên Thy đâu có khổ như thế này . Nói chi chuyện trang hoàng phòng khách và tiếp đón bạn của cu Tùng cũng mệt nghỉ chứ chưa nói đến nào là

chuyện đặt bánh sinh nhật , nào là chuyện đặt các món ăn cho hợp với khẩu vị của một lũ nhóc . . . không quen ăn cay.

Vũ Hoàng tiếp :

- Kể cả trang hoàng trong phòng khách và cắm những bình hoa thật đẹp nữa.

Cô tròn mắt :

- Sao anh biết ?

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Những bông hoa lưu ly và baby được Miên Thy cắm thật đẹp . Lúc này đứng nói chuyện với cậu nhóc và Miên Thy , anh đã có dịp ngắm nhìn.

Cô bối rối tránh cái nhìn thật dịu dàng của anh . Trong ánh mắt ấy , trái tim của cô dường như không còn là của cô nữa . Những nhịp cuồn cuộn điên với thanh âm dịu êm.

Miên Thy rót trà ra tách . Có lẽ đó là cách tốt nhất để cô che giấu cảm xúc đang đến . Cô khẽ nói :

- Anh uống nước đi . . . Trà này Miên Thy mua ở siêu thị hôm trước đấy.

Vũ Hoàng nâng tách trà thơm ngát hương sen lên . Chợt nhớ đến mấy chục lon cá hộp thịt hộp , Vũ Hoàng cười :

- Hôm đó Miên Thy mua đồ hộp gì mà nhiều thế ?

Cô cười khẽ :

- Thức ăn dự trữ đó mà . Chị bếp nhà Miên Thy không quen đi chợ , thành thử ? Miên Thy mua thức ăn nguội cho khỏe.

Vũ Hoàng nhìn chiếc răng khểnh nghịch ngợm của Miên Thy không chớp mắt . Thật là dễ chịu khi được ngồi bên cô , nghe giọng cười thật trong trẻo của cô để đem về hoài nhớ mãi một mùi hương ngát thơm trên tóc.

Một buổi tối thật đẹp với những cảm xúc và cả những ước mơ . . . Có một khoảng khắc anh và cô chợt bắt gặp ánh mắt của nhau . Trong khoảng khắc tuyệt vời ấy , chợt nhận ra rằng tình yêu là một điều thật huyền diệu . Tình yêu không cần đến cả ngôn ngữ . . .

Anh háng giọng :

- Miên Thy cho anh mượn cây đàn . . .

Cô chớp mi :

- Anh chờ Miên Thy một lát.

Lát sau cô trở lại với một cây đàn , nhỏ nhẹ giải thích :

- May mà Miên Thy mới tập chơi guitar , nếu không đã không có đàn cho anh.

Vũ Hoàng so phím , giọng anh thật ấm :

- Miên Thy hát nhe . . .

Cô cười hiền :

- Thôi . . .

- Sao thế ?

Miên Thy dẫu môi :

- Thế anh quên là Miên Thy đã từng khổ sở vì đêm văn nghệ ấy rồi sao ?

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Anh không quên . Vẫn nhớ hoài . Nhớ một Miên Thy với một tính cách hoàn toàn khác những gì anh đã biết . Nhưng tất cả vẫn là những gì làm nên một Miên Thy thật dễ thương.

Cô trốn ánh mắt dịu dàng của anh , giọng anh chùng xuống :

- Miên Thy hát rất hay . Anh đàn cho Miên Thy hát nhe . . .

Cô nhỏ nhẹ :

- Miên Thy lại chỉ muốn nghe anh đàn.

Vũ Hoàng chột nhìn thật sâu vào đôi mắt nâu đen tuyệt đẹp của cô . Anh buông tay trên phím . . .

Những thanh âm thật lắng , buồn trong một buổi tối đẹp như nhung . Ánh trăng nhuộm vàng cây cỏ , nhuộm cả dáng ngồi thật thanh mảnh kiêu sa của cô .

. . . Tôi đi tôi đi mãi

Dưới cơn mưa âm thầm

Em đi qua thời dù em ghé

Như cơn mưa nụ hoa hòe . . .

Em đi qua thời đi mãi

Suốt một đời tìm hoài

Mùa mưa mãi không ngừng rơi

Ôi , sao em không nói

Cứ vội vàng đi qua thời

Bóng dáng thơ ngây . . .

Giọng hát của anh thật ấm . Và đôi mắt của anh thật dịu dàng . Trốn những tia nhìn ấy , Miên Thy nghiêng đầu nhìn một nụ hồng đang kiêu hãnh vươn lên trong bóng đêm.

Vũ Hoàng hắng giọng :

- Miên Thy hát bản "Cám ơn mùa thu" của nhạc sĩ Thanh Tùng nghe.

Tiếng đàn của anh dạo nhẹ chờ đợi . . .

Lặng nhìn mặt trời , một sớm mùa thu mới thấy đẹp làm sao

Lặng nhìn mặt người , sống trong tình yêu mới thấy dịu dàng làm sao

Trên cao nắng ở trên cao

Trên cao mây âm ở trên cao

Và bầu trời như có gió mát

Gió trên trời như có tiếng hát

Hát cho mùa thu đến

Cho quê hương

Hay cho tình yêu

Và lòng người như có gió mát

Gió trong lòng cũng có tiếng hát

Hát mãi cho ngày mai . . .

Miên Thy đã ngừng hát lâu rồi mà Vũ Hoàng vẫn như còn xúc động bởi tiếng hát trong vắt như pha lê của cô.

Anh chùng giọng :

- Cám ơn mùa thu và cũng cám ơn Miên Thy . . .

Nhìn thật sâu vào đôi mắt đẹp , Vũ Hoàng khẽ nói :

- Rất tuyệt . . .

Đan những ngón tay vào nhau , Miên Thy im lặng ngắm những hạt sao li ti như ẩn như hiện trên màn đêm . Cô chợt thấy bồi hồi hơn bao giờ hết khi Vũ Hoàng đang muốn thiêu đốt cô bằng chính ánh mắt nồng nàn thiết tha của anh . Cháy bỏng.

Giọng anh ảm áp :

- Những ngày không gặp Miên Thy , anh cảm thấy buồn và nhớ lắm.

- . . .

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Anh yêu em , Miên Thy ạ . Tình yêu ấy đến từ khi nào anh không rõ , anh chỉ biết một điều là chưa có người con gái nào lôi cuốn anh như em . Lúc nào anh cũng nghĩ đến em , mong gặp em , được nhìn thấy em.

Cô hít một hơi thật dài :

- Kim . . Sa . . Miên Thy biết anh và Kim Sa quen với nhau.

Vũ Hoàng kêu lên :

- Không . . . Miên Thy đã hiểu lầm anh rồi . Kim Sa và anh chỉ là những người bạn mà thôi.

Cô hăng giọng :

- Anh quen với ai đó là quyền của anh . Anh đâu cần phải thanh minh . Vì Miên Thy với anh cũng đâu có quen biết gì nhau.

Vũ Hoàng cười hết nấc , giọng anh chân thành :

- Anh biết là Miên Thy đã hiểu lầm mà . Anh chỉ xem Kim Sa như một người bạn . Em hãy tin anh . Giữa anh và Kim Sa không có gì cả . Miên Thy . . Anh yêu em . . . Em hiểu không . .

Miên Thy cảm thấy trái tim của cô như ngừng đập . Cô yêu Vũ Hoàng nhưng cô cũng . . . ghét anh . Nếu anh đang hoảng , mắc mớ gì phải chờ đợi Kim Sa về cùng một lượt chỉ cho cô hờn ghen.

- Em có yêu anh không Miên Thy ?

- . . .

- Em nói đi , Miên Thy . . . Có phải em cũng yêu anh không ?

Giọng cô buống bình :

- Không ..

Vũ Hoàng tha thiết :

- Em lại nói dối anh rồi.

Cô bậm môi lại :

- Miên Thy còn phải học . Miên Thy không suy nghĩ gì cả . Anh đừng bắt Miên Thy phải trả lời.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Anh sẽ đợi . Cho đến lúc em ra trường . Còn hơn một năm nữa , đó không phải là thời gian quá dài đối với những người yêu nhau.

Cô so vai :

- Nhưng Miên Thy đâu có yêu anh.

Vũ Hoàng chăm chú nhìn cô :

- Sao em thích làm khổ trái tim của anh thế Miên Thy ?

Cô bậm môi lại , không lẽ quả tim yêu đuối của cô đang hạnh phúc sao ? Cô không biết tình cảm của anh dành cho cô có thật sự chân thành không , hay rồi cũng là gió bay đi . . .

Làm sao anh biết được là cô đã khổ sở như thế nào khi thấy anh và Kim Sa thường vui vẻ song song bên nhau mỗi khi tan trường . Cô thấy mình chỉ là một con bé đại khờ . Yêu chỉ để mà yêu.

Miên Thy bướng bỉnh :

- Tại anh thích khổ chứ có ai muốn hành hạ anh đâu.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Anh hiểu , Miên Thy đã hiểu lầm anh.

Cô chớp mi . Vẻ mặt buồn buồn của anh khiến cô nao lòng . Không dám nhìn vào đôi mắt ấy nữa , vì sợ rằng khó mà tự dối mình và dối anh.

- Chi . Hai !

Cu Tùng nhoẽn miệng cười với Vũ Hoàng và Miên Thy . Cậu rón ràng :

- Lũ bạn của em đã về rồi nên em mới được giải thoát đây.

Miên Thy vội đứng dậy . Cô . . bàn giao Vũ Hoàng cho cu Tùng :

- Em ngồi chơi với anh Vũ Hoàng.

Cu Tùng gọi giật ngược :

- Còn chị ?

Miên Thy bậm môi :

- Chị phải soạn bài cho ngày mai . . .

Giọng Vũ Hoàng tha thiết :

- Miên Thy ..

Nhưng cô đã đi như chạy lên trên những bậc tam cấp , phóng lên những nấc thang dẫn lên tầng hai , mở rộng cửa phòng rồi nhào lên chiếc giường nệm trắng thơm tho.

Trái tim cô đập những nhịp cuồng điên trong lồng ngực.

Vũ Hoàng . . . Em yêu anh . . .

Chương 6

Chờ Vũ Hoàng chạy xe ra khỏi cổng trường , Kim Sa liền phóng chiếc Dream đuổi theo.

Giọng cô nũng nịu :

- Vũ Hoàng . ..

Giảm ga để chờ cô , anh lịch sự hỏi :

- Có gì không Kim Sa ?

Cô chớp chớp mi :

- Kim Sa chờ anh về cho vui.

Vũ Hoàng hăng giọng :

- Tôi phải ghé vào nhà sách mua vài cuốn tạp chí , Kim Sa về trước đi . Tôi không cùng đường với Kim Sa đâu.

Kim Sa lung lieng mat :

- Thế thì Kim Sa cùng đi với anh , Kim Sa cũng có ý định mua một cuốn sách nữ công gia chánh nhưng cứ quên mãi . Sẵn dịp , Kim Sa đi cùng anh nha.

Không khỏi khó chịu vì cứ bị . Kim Sa quấy rầy , Vũ Hoàng nhún vai bảo :

- Tôi còn ghé đến mấy người bạn nữa , không tiện đi cùng Kim Sa đâu.

Kim Sa cười :

- Kim Sa không có bạn gì đâu , anh đừng ngại . Kim Sa và anh cũng đâu có xa lạ gì nhau mà anh khách sáo chứ.

Biết là khó mà thoát được cô , Vũ Hoàng chỉ còn biết thờ dãi im lặng . Vẻ mặt lầm lì của anh chàng khiến cô ngại ngùng chút nào . Trái lại Kim Sa càng thêm phục cho sự kiên nhẫn của mình . Mưa lâu thấm đất . Không lẽ Vũ Hoàng cứ giữ mãi thái độ lạnh lùng xa cách với cô.

Dừng chiếc Dream bên cạnh xe của anh , Kim Sa liền yếu điệu đi vào hiệu sách.

Có một vài khách hàng ngẩng đầu lên quan sát cô . Một cô gái thật đẹp , thân hình cân đối . Quần jean màu kem , áo pull cũng màu kem thật trẻ trung tươi mát . Đặc biệt nhất là mái tóc dài . Mượt mà óng ả , suông và thơm ngát hương chanh.

Vũ Hoàng lật mấy tờ tạp chí thể thao với tâm trạng chán ngán . Anh đang bị . Miên Thy hiểu lắm như thế mà Kim Sa nào có hiểu cho.

Lắc lắc mái tóc thật điệu , Kim Sa nũng nịu hỏi :

- Anh xem cuốn gia chánh này Kim Sa mua có được không ?

Vũ Hoàng tặc lưỡi :

- Tôi đâu có rành chuyện bếp núc của phụ nữ mà Kim Sa hỏi ý kiến của tôi.

Kim Sa đơng đưa mắt :

- Ghét anh ghê . Thế anh không nghe người ta bảo là đường đi đến trái tim của người đàn ông thông qua . . . cái dạ dày sao ? Đàn ông là những người chỉ thích ăn ngon và rất rành về gia chánh . Họ vốn là những người sành ăn đấy nhé.

Vũ Hoàng nhún vai :

- Rất tiếc , tôi không biết chuyện đó.

Kim Sa che miệng cười :

- Ba Kim Sa rành về chuyện nấu ăn lắm đó mặc dù ông không đứng bếp bao giờ . Còn mẹ . Kim Sa thì khỏi nói , công dung ngôn hạnh hết chê . Nhưng ba Kim Sa không thích cho mẹ vào bếp vì trong nhà thiếu chỉ người làm.

Sơ . Kim Sa nhai lại điệp khúc vô tận kể về bà mẹ cô mà anh đã bị nghe mấy lần , Vũ Hoàng vội nói :

- Hôm trước Kim Sa cũng đã kể với tôi rồi.

Cô khúc khích :

- Anh nhớ dai ghê há.

Vũ Hoàng giọng chán ngán :

- Vì Kim Sa kể nhiều lần nên tôi mới nhớ.

Chìa cuốn sách gia chánh , cô dài giọng :

- Quên , mua được không anh ?

Vũ Hoàng tặc lưỡi :

- Kim Sa muốn mua hay không là tùy Kim Sa.

Cô chớp mi :

- Kim Sa muốn hỏi ý kiến của anh mà.

Vũ Hoàng nhăn mặt :

- Tại sao lại phải hỏi tôi . Tôi chẳng là gì của Kim Sa cả.

Cô khẽ trách :

- Ôi ! Anh nói thế mà được sao ? Suốt mấy tháng nay , bất cứ chuyện gì Kim Sa cũng hỏi ý kiến của anh mà.

Vũ Hoàng tặc lưỡi :

- Tôi đâu quan tâm . Và tôi cũng không nhớ là Kim Sa đã hỏi tôi chuyện gì.

Cô nhõng nhẽo trách :

- Đàn ông các anh thật tệ . Hèn gì người ta bảo đấng trí là một tật xấu của nam giới.

Chờ cho Kim Sa đi ra khỏi quầy báo và giải thoát cho anh có khác chi một chuyện . . không tưởng . Vũ Hoàng thở hắt một cái . Mua đại một tờ báo anh đi ra xe với tâm trạng chán chường.

Anh không biết là khi nào Kim Sa mới cảm nhận được là anh không thích cô . Nhưng câu chuyện giữa anh và cô thường nhạt nhẽo đến không khiếp.

Thấy Vũ Hoàng nở má , Kim Sa vội lật đặt ra xe :

- Chờ Kim Sa với . ..

Vờ như không nghe cô nói gì , Vũ Hoàng liền ra ga tăng tốc độ tối đa . Thật anh chưa thấy cô gái nào kỳ cục như Kim Sa . Thế mà không hiểu sao mẹ anh lại có cảm tình . Đang phóng xe chạy như bay , ngang qua một ngã tư Vũ Hoàng chỉ còn biết kêu trời . Chiếc đèn đỏ ở cột giao thông đang rực sáng !

Đuối kịp Vũ Hoàng , giọng Kim Sa vui vẻ :

- Anh chạy gì nhanh thế . May mà Kim Sa cũng vững tay lái . Nếu không , cũng suýt đo đường.

- . . .

Liếc về mặt lầm lì của anh , cô thánh thót hỏi :

- Chiều nay anh có giờ trên lớp không ?

Vũ Hoàng lạnh nhạt :

- Không . . . Mà cô hỏi chi vậy ?

Cô dài giọng :

- Chiều nay , Kim Sa đến nhà anh mượn vài cuốn sách nghe.

Vũ Hoàng cộc lốc :

- Tôi đi thư viện , không có ở nhà.

Kim Sa đứng đưa mắt :

- Anh đến thư viện trường hay thư viện của thành phố , không chừng Kim Sa và anh lại gặp nhau đấy.

Vũ Hoàng chán ngán :

- Tôi cũng chưa biết trước là ghé thư viện nào nữa.

Kim Sa véo von :

- Sao lạ thế ?

Vũ Hoàng nhún vai :

- Có gì đâu . Tôi hay bốc đồng lắm . Chưa chắc là đến thư viện . Biết đâu , tôi lại đến mấy câu lạc bộ bi da.

Kim Sa mỉm cười :

- Anh nhiều tài vật ghê hả . Chơi guitar , tennis rồi lại bi da . Kim Sa thích một mẫu người đàn ông như anh . Mạnh mẽ và nhiều tài vật , nhiều cá tính.

Vũ Hoàng chán ngán . Giọng anh bức tức :

- Đó là cô chưa hiểu rõ về con người thật của tôi . Tôi có nhiều tính xấu lắm.

Đèn xanh vụt sáng , Vũ Hoàng vội cắt đứt câu chuyện.

Kim Sa kiên nhẫn đuổi theo anh . Cô véo von :

- Kim Sa không tin những lời anh nói đâu.

Vũ Hoàng ngán ngẩm lắc đầu . Hiện thực . Dịu dàng , tế nhị . Đó là những nhận xét của mẹ anh về Kim Sa . Nếu mẹ anh chứng kiến cảnh cô . . . săn đuổi anh thế này , không biết bà có hết hồn không.

Anh gằn giọng :

- Cô muốn như thế nào thì . . . mặc cô !

Kim Sa chu môi :

- Anh sao thế ? Anh và Kim Sa ghé vào một quán nước nào đó nghe nhạc đi.

Giọng Vũ Hoàng nhạt nhẽo :

- Tôi không khát . Thôi chào Kim Sa nhé.

Kim Sa chưa kịp nói gì thêm thì anh đã rú ga , mất hút cuối con đường . . .

Thở hắt một cái , Miên Thy lầu bầu trong điện thoại :

- Chị đang bận mà . Em đón xe về đi . Chị không đến đó được đâu.

Cu Tùng tả oán :

- Chị đừng làm em quē với anh Vũ Hoàng . Em đã kể với anh ấy là chị rất thương em . Lẽ nào giờ đây chị lại mặc kệ em.

Miên Thy cắn nhằn :

- Thế lúc này ai chở em tới đó vậy ?

Cu Tùng cười khì :

- Anh Vũ Hoàng.

Miên Thy cao giọng :

- Thế em nói . . Ông chở em về đi !

- Anh không . . . chịu chở.

- Em nói dối !

- Em nói thật mà . Anh Vũ Hoàng bảo em cứ ở lại đây . . . sáng mai hẵng về.

Miên Thy kêu lên :

- Trời đất ! Anh ta điên chưa . TỰ DUNG RỦ RÊ EM CHI VẬY.

- Chị cho em sáng mai về nghe.

Miên Thy quát :

- Không !

Cu Tùng nài nỉ :

- Sáng mai , anh Vũ Hoàng sẽ chở em về . Anh đã hứa như thế.

Miên Thy bực dọc :

- Không phải vì ba mẹ vắng nhà rồi em muốn làm gì thì làm . Chị sẽ tới đó ngay bây giờ đây.

- Sao , chi . Hai ?

Miên Thy hăm he :

- Chị sẽ nói cho Vũ Hoàng biết là chị không bằng lòng về chuyện này chút nào.

- Chị không cho em ở lại đây thật sao , chi . Hai ?

Miên Thy giận dữ đập máy . Thay vội áo quần , Miên Thy nhảy lên xe . Phen này cô sẽ trị tội cu Tùng chứ không thể bỏ qua được nữa . Cô không hiểu sao một chuyện quan trọng như thế mà nó lại . . . cả gan xin phép cô qua điện thoại . Giận luôn ca ? Vũ Hoàng . Lẽ ra anh không nên rủ nó.

Phóng xe chạy như bay , cuối cùng Miên Thy dừng xe trước một ngôi nhà thật sang trọng và thơ mộng với giàn cát đằng buông rũ trước ngõ.

Một vườn hoa thật đẹp và rực rỡ bao quanh khuôn viên ngôi nhà . Hương của hoa hồng thơm ngát.

Cánh cửa cổng đóng im ỉm khiến Miên Thy chợt nghi ngại là không biết lúc này qua điện thoại cô có nghe nhầm địa chỉ không.

Rút rè nhấn chuông , Miên Thy bỗng giật mình khi một người phụ nữ có mái tóc búi cao nghiêng đầu nhìn cô qua song cửa với một chút tò mò ngạc nhiên.

Giọng bà mềm mại :

- Cháu hỏi ai ?

Miên Thy vội nói :

- Dạ cháu đi tìm cu Tùng.

Người thiếu phụ nhún mào :

- Cu Tùng nào nhĩ ?

Miên Thy háng giọng :

- Nó là em của cháu.

Một cái nhướn mào thật khẽ :

- Bao nhiêu tuổi ?

Miên Thy nói nhanh :

- Dạ , 12.

Người thiếu phụ trầm giọng :

- Ở đây không có ai là cu Tùng cả và cũng không có một đứa bé nào như cô đã nói.

Miên Thy quả quyết :

- Bác không biết đó thôi . Chắc chắn là có em cháu ở đây !

Nhìn thẳng vào đôi mắt buớng bình của cô gái có vẻ đẹp hồn nhiên như một bức tranh nguyên sơ , người thiếu phụ tỏ vẻ phật ý :

- Cô đã nhầm nhà !

Miên Thy lắc đầu :

- Không . Đúng là cháu không thể nhầm nhà được . Đúng là số nhà này và giàn cát đằng trước ngõ như cu Tùng đã mô tả . Rõ ràng là nó đang ở đây.

Người thiếu phụ bức dọc :

- Không có cu Tùng nào cả . Ta nhắc lại một lần nữa , cô đã nhầm.

- Cháu không nhầm , thưa bác . ..

Người thiếu phụ không giấu được sự khó chịu :

- Tôi phải nói như thế nào cho cô hiểu đây . Tại sao cô cứ khẳng định một điều vô lý như thế chứ ?

Miên Thy thở hắt một cái :

- Cháu cũng không biết phải làm như thế nào để bác hiểu là em cháu đang ở đây.

Người thiếu phụ nhếch môi :

- Thế cô có biết chủ nhân của ngôi nhà này là ai không ?

Miên Thy vội nói :

- Thưa dì . . . Đây chính là nhà của Vũ Hoàng.

Người thiếu phụ tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Vũ Hoàng ? Thế cô có biết con trai của ta à ?

- Dạ . . . Cháu học cùng trường với Vũ Hoàng và thua anh ấy một lớp.

Bà Bích Đông chăm chú nhìn Miên Thy . So với cử chỉ khoan thai dịu dàng của Kim Sa thì cô gái đang đứng trước mặt bà không có một chút nữ tính.

Tóc cắt ngắn ngang vai . Chiếc quần jean thật bụi bặm với chiếc áo pull khá thời trang . Cô có một đôi mắt rất đẹp nhưng không một chút rụt rè ê ấp như Kim Sa . Mở to mắt cô nhìn bà , giọng sôi nổi :

- Giờ thì bác đã tin là có em cháu ở đây chưa ?

Bà Bích Đông so vai :

- Đúng đây là nhà của Vũ Hoàng , ta là mẹ của nó . Nhưng điều đó không có nghĩa là có em cô ở đây.

Miên Thy mỉm cười :

- Cho dù bác nói như thế nào đi nữa thì cháu vẫn biết rất rõ . Chính Vũ Hoàng đã chở em cháu về đây chơi từ trưa đến giờ . Em cháu đã gọi điện thoại cho cháu cách đây chưa đầy nửa tiếng.

Bà Bích Đông giọng lạ lùng :

- Chiều nay ta không đi đâu cả . Thế thì tại sao ta không hay biết việc này kia chứ . Một lần nữa ta nói cho con rõ , không có một cậu bé nào tên là Tùng đến nhà của ta cả.

Miên Thy quả quyết :

- Có bác ạ . Chỉ tại bác không biết đó thôi.

Mở rộng cánh cửa cổng , bà Bích Đông giọng khó chịu :

- Được rồi . . . Ta mời cô vào nhà . Ta sẽ cho người gọi Vũ Hoàng ra hỏi thử chuyện này xem sao . Cô nói gì mà lộn xộn quá đi mất . Cô làm ta muốn điên cả đầu.

Miên Thy đi theo bà . Trong lúc bà Bích Đông về mặt bực dọc thì Miên Thy lại hồn nhiên ngắm nhìn những luống bông hồng đang khoe sắc . Cô bứt nhanh một cọng cỏ đuôi chồn và nghịch ngợm vò trong tay.

Bà Bích Đông cau có đẩy cánh cửa kính ngăn cách vườn hoa và phòng khách.

Trò chiếc ghế bà cao giọng :

- Cô ngồi đi !

- Cám ơn bác . . . cháu đứng đây chờ Vũ Hoàng cũng được.

Bà Bích Đông nhường mảy :

- Cô ngồi đi , vì may ra nhờ đó cô có thể tìm được sự . . . niềm tĩnh cần thiết.

Miên Thy hơi chột dạ sau câu nói của bà Bích Đông . Cô bối rối đưa mắt lên quan sát bà . Đó là một người phụ nữ quý phái , ăn mặc sang trọng nhưng trong đôi mắt đẹp ấy phảng phất vẻ lạnh lùng.

Cô phóng về phía cầu thang để tìm cậu em trai bất trị của cô . Chắc chắn là cậu nhóc đang đùa giỡn trên lầu nên mẹ của Vũ Hoàng không biết là cậu đang ở đây.

Bà Bích Đông cho người gọi Vũ Hoàng và biết được là anh đang tắm.

Nhường mảy nhìn Miên Thy , bà Bích Đông hắng giọng :

- Cô uống gì ?

Sực nhớ là đang khát cháy khô cả cổ họng vì một gói khô bò lúc ở nhà , Miên Thy vội đáp :

- Dạ , cảm ơn . Bác cho cháu một ly nước đá lạnh.

Chỉ một phút sau , yêu cầu của cô đã được . . . đáp ứng.

- Mời bác . . .

Bà Bích Đông nhường mảy :

- Cô uống đi . . .

Không hề biết bà Bích Đông đang nhìn mình bằng ánh mắt dò xét , Miên Thy liền cạn một hơi.

Bà Bích Đông nhường mảy :

- Cô hết khát chưa ?

Miên Thy mỉm cười :

- Dạ . . .

Định . . . đề xuất thêm một ly nữa nhưng Miên Thy đành lắc đầu vì chợt nhớ ra đây không phải là nhà của cô :

- Cảm ơn bác . . .

Vũ Hoàng xuất hiện.

Vừa nhìn thấy Miên Thy , giọng anh mừng rỡ :

- Miên Thy . . . Anh không nghĩ là Miên Thy đến đây . Sao Miên Thy biết nhà của anh ?

Cô vụt đứng dậy :

- Cu Tùng đâu rồi ?

Vũ Hoàng ngạc nhiên :

- Anh đâu có biết.

Miên Thy nghiêm mặt :

- không đùa với Miên Thy nữa , cu Tùng đâu rồi ?

Vũ Hoàng lạ lùng :

- Anh đâu có đùa . Anh cũng đâu biết cu Tùng ở đâu . Tại sao Miên Thy lại hỏi anh chứ ?

Bà Bích Đông xen vào :

- Đây . Thật là kỳ cục , mẹ không hiểu nổi . Nãy giờ cô này cứ một mực cho là em của cô đang ở trong nhà mình . Mẹ đang sốt ruột chờ con ra để nói cho cô ấy hay . Nãy giờ mẹ có nói gì cô cũng không tin.

Mở to mắt nhìn Vũ Hoàng , Miên Thy thảng thốt :

- Chính cu Tùng gọi điện nói với Miên Thy là nó đang ở nhà anh , thậm chí nó còn bảo với Miên Thy là anh đã đến nhà chờ nó đi.

- Tùng gọi điện thoại cho Miên Thy à ?

- Vâng . . .

Vũ Hoàng gật gù :

- Gọi điện thoại . . . Anh hiểu rồi , cậu nhóc ấy có nhiều trò đùa lắm . Có thể là Tùng đã gọi điện từ một chỗ khác ..

Chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên ngay lúc đó . Vũ Hoàng cầm ống nghe :

- A lô . . .

- . . .

- Đúng , anh Vũ Hoàng đây . . .

- . . .

- Có chi . Miên Thy của em đây.

- . . .

- Sao em nghĩ ra một trò nghịch như thế ha ? Tùng ?

- . . .

- Sao ? Vì để giúp anh à ?

- . . .

Vũ Hoàng lắc đầu cười . Quay lại nhìn thấy mẹ và Miên Thy đang chăm chú theo dõi cuộc đối thoại , Vũ Hoàng hăng giọng :

- Miên Thy đến đây tìm em đó . Em nói chuyện với chị . Hai của em nghe . ..

Không khỏi ngỡ ngàng , Miên Thy cầm lấy ống nghe từ tay Vũ Hoàng . Cô hỏi như quát :

- Em đang ở đâu ?

Cu Tùng phá lên cười :

- Thế là chị mắc mưu em rồi đấy nhé . Em đang cùng mấy đứa bạn cùng lớp chơi ở nhà của cô giáo chủ nhiệm . Lát nữa , em mới về . . . Anh Vũ Hoàng có mừng khi thấy chị đến thăm anh ấy không ?

Không đề ? Miên Thy có dịp mắng mỏ , cu Tùng vội vã gác máy.

Ngượng không thể tả , Miên Thy ấp úng :

- Cu . . . Tùng . . .

Vũ Hoàng đỡ lời cô :

- Anh hiểu , cậu nhóc nghịch lắm.

Quay sang nhìn bà Bích Đông đang cau có nét mặt , Vũ Hoàng hăng giọng :

- Mẹ à , đây là Miên Thy . . .

Bà Bích Đông cau có :

- Mẹ biết rồi . Nhưng mẹ đang muốn biết nội dung cuộc điện thoại ấy kìa ..

Miên Thy ngắc ngư :

- Cháu mong bác thông cảm Lúc này cháu hơi sốt ruột , nên mong bác bỏ qua.

Bà Bích Đông mĩa mai :

- Tôi không hiểu gì cả . . .

Vũ Hoàng đỡ lời :

- Điện thoại lúc này là của cu Tùng , em của Miên Thy ..

Bà Bích Đông nhướng mày nhìn Miên Thy :

- Lần sau cô nên . . . bình tĩnh một chút . Cô đã làm tôi phải phát hoảng lên vì không biết phải nói như thế nào để cô tin.

Vũ Hoàng vội nói :

- Mẹ à . . vì mấy hôm nay ba mẹ . Miên Thy không có ở nhà nên Miên Thy mới lo lắng như thế . Cu Tùng lại nghịch , cậu nhóc này thông minh lắm . . .

Bà Bích Đông nhìn Vũ Hoàng một cái :

- Sao con biết rõ gia đình người ta như thế ?

Vũ Hoàng thẳng thắn :

- Dạ , con có đến nhà của Miên Thy mấy lần.

Chăm chú nhìn Vũ Hoàng , bà Bích Đông bỗng quay phắt lại nhìn Miên Thy . Thật kỳ lạ . Có một cái gì thật khó hiểu ở con trai bà và cô gái mắt đẹp như nhung . Vũ Hoàng thì như bị hút vào đôi mắt đẹp , còn cô gái này giờ . . . bộp chộp cử chỉ như một đứa con trai giờ bỗng chốc dịu dàng một cách đáng kinh ngạc . Cô đang đan những ngón tay thanh mảnh vào nhau và cúp mí nhìn xuống đất.

Bà cao giọng tuyên bố :

- Lúc này Kim Sa có đến tìm con đây.

Vũ Hoàng nhăn nhó :

- Có gì không mẹ ?

Bà Bích Đông liếc nhìn khuôn mặt đang tái dần của Miên Thy :

- Mẹ không biết rõ . Chuyện riêng của con và Kim Sa , sao mẹ biết được . Kim Sa có nhắn là lát nữa nó đến.

Vũ Hoàng vội khẳng định :

- Con và Kim Sa có gì đâu . Có lẽ Kim Sa tìm con để mượn sách như mọi lần.

Miên Thy đứng dậy chào :

- Cháu xin phép bác , cháu về . . .

Bà Bích Đông khách sáo :

- Chào cô ..

Miên Thy đi thật nhanh ra cổng . Sau lưng cô , giọng Vũ Hoàng thẳng thốt :

- Miên Thy . . .

Anh nói giọng tha thiết :

- Miên Thy . . . Hãy nghe anh nói . . . Kim Sa và anh không có gì cả.

Cô quay phắt lại nhìn anh :

- Anh nói với tôi điều đó để làm gì ?

- Anh yêu em . . . Em hiểu không ? Mẹ anh chỉ vô tình nói để em càng hiểu lầm anh hơn . Anh muốn khẳng định với em một điều là anh chỉ yêu em . . . Kim Sa đến đây là chuyện của cô ta . Mặc dù anh không thích và đã nói thẳng cho Kim Sa biết nhưng Kim Sa vẫn cứ đến . Anh không biết cô ta muốn gì ở anh nữa.

Cô lạnh nhạt :

- Tôi đi tìm cu Tùng . Anh đừng mất công giải thích chuyện riêng của anh với tôi.

Vũ Hoàng vẽ mặt khổ sở :

- Em biết là anh yêu em mà.

Cô lạnh giọng :

- Tôi không phải là trò đùa của anh đâu.

- Miên Thy . . . Em hiểu lầm anh rồi . . .

Miên Thy lạnh lùng nở máy . Lao ra khỏi ngôi nhà có giàn cát đang đang buông rũ thật dễ thương , cô mím môi lại để khỏi bật khóc vì giận và tức . . .

Chương 7

Vừa dắt xe vào cổng , thoáng thấy chiếc xe của Kim Sa dựng trong sân , Vũ Hoàng liền đi băng theo lối xuyên qua vườn , nhưng mẹ anh đã cất tiếng gọi :

- Vũ Hoàng ..

Anh liền đứng lại , giọng bực dọc :

- Mẹ tiếp chuyện Kim Sa đi . Con đi lên phòng của mình đây.

Bà Bích Đông kêu lên :

- Ô hay . . Kim Sa là bạn của con mà . Nãy giờ nó ngồi chờ con cũng khá lâu đấy . Không lẽ con lại bắt Kim Sa phải ngồi chờ nữa ?

Vũ Hoàng so vai :

- Mẹ nói với Kim Sa là con hơi mệt . Con cũng không có chuyện gì để nói với cô ta cả . Nếu cô ta cứ muốn mượn những cuốn sách của con . . không phải để đọc mà để có cớ tới đây thì cứ việc đi thẳng lên thư phòng của con tự lựa chọn.

Bà Bích Đông nghiêm khắc nhìn Vũ Hoàng :

- Con muốn tránh mặt Kim Sa chứ gì ? Sao mẹ lại có thể nói với Kim Sa những lời tàn nhẫn như thế chứ.

Vũ Hoàng khàn giọng :

- Mẹ không thấy là Kim Sa đến đây hoài hay sao ? Giữa con và cô ta không thân thiết gì nhau , lẽ ra cô ta không nên quấy rầy con mới phải.

Bà Bích Đông nhướn mày :

- Quấy rầy à ? Mẹ không hiểu tại sao con lại gay gắt với Kim Sa như thế . Con bé thật ngoan hiền . Công dung ngôn hạnh đủ cả . Không chỉ đẹp và học giỏi mà nó nấu ăn cũng ngon , biết nấu những món ăn cầu kỳ trong mấy đại tiệc . Rồi nó còn biết thêu thùa nữa . Sao mà con bé giỏi giang đến thế nữa không biết.

Dù đang bực , nhưng Vũ Hoàng cũng phải phì cười :

- Thế mẹ đã có dịp nhìn thấy Kim Sa trở tài nấu nướng và thêu thùa chưa ?

Bà Bích Đông hắng giọng :

- Mẹ nghe nó kể chứ.

Vũ Hoàng lắc đầu cười :

- Con biết ngay mà.

Bà Bích Đông lừ mắt :

- Con biết gì ?

Vũ Hoàng so vai :

- Kim Sa là một con người biết tự đánh bóng cho mình . Khi nào cô ta cũng tuyệt vời và tốt.

Bà Bích Đông nghiêm nghị :

- Mẹ biết là vì thích Miên Thy nên con mới lạnh nhạt với Kim Sa như thế . Mẹ không hiểu vì sao con lại quen với một cô gái như Miên Thy . Con gái gì mà đi đứng ào ào , nói chuyện cũng không đầu không đuôi . Mẹ không có chút cảm tình.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Miên Thy rất hồn nhiên và dễ thương . Cô ấy đâu có biết màu mè giả dối.

Bà Bích Đông nhăn mặt :

- Tiện đây , mẹ cũng cho con biết là mẹ không muốn con quen Miên Thy chút nào đâu.

Vũ Hoàng thẳng thốt :

- Mẹ ..

Bà Bích Đông phẩy tay :

- Thôi , khi nào rảnh mẹ sẽ nói cho con hiểu những gì mà mẹ kỳ vọng về đứa con dâu tương lai của mẹ . Con vào nhà kéo Kim Sa chờ lâu tội nghiệp.

Vũ Hoàng lắc đầu với vẻ dứt khoát :

- Không . Mẹ từ chối Kim Sa giùm con . Con lên phòng nằm nghỉ đây.

Bà Bích Đông giọng bức tức :

- Vũ Hoàng . . . Mẹ không muốn con cãi bướng mẹ như thế đâu . Nếu con không chịu vào tiếp Kim Sa thì con đúng là một đứa con bất hiếu.

Vũ Hoàng kêu lên :

- Bất hiếu ? Mẹ vừa nói gì thế ?

Bà Bích Đông cao giọng :

- Mẹ đã có ý chọn Kim Sa . Ngoài Kim Sa , mẹ không thừa nhận bất kỳ ai cả . Nếu Miên Thy thì càng lại không thể.

Vẻ mặt Vũ Hoàng bàng hoàng :

- Mẹ . . . Tại sao mẹ lại như thế chứ ? Chuyện tình cảm của con lẽ ra mẹ phải để cho con tự quyết định.

Bà Bích Đông chua xót :

- Mẹ đã có kinh nghiệm nhiều về chuyện này . Chẳng phải mẹ đã từng được yêu thương đó sao . Thế mà người đàn ông , cha của con đã đem đến cho mẹ biết bao ê chề cay đắng . Mẹ đã nghiệm ra một điều là cưới nhau vì tình yêu chưa chắc đã sống hạnh phúc , trung thực với nhau . Bây giờ thì con chưa yêu Kim

Sa nhưng biết đâu sau này con sẽ cảm nhận được những điều tốt đẹp ơ ? Kim Sa . Con với Miên Thy thì mẹ khuyên con là nên chấm dứt mối liên hệ với cô ta đi.

Nhìn bà Bích Đông với vẻ buồn bã , Vũ Hoàng thở dài :

- Nhưng nếu cưới nhau không tình yêu , kết quả còn bi đát hơn nhiều . Con không yêu Kim Sa , mong mẹ hiểu cho con.

Bà Bích Đông lạnh lùng phán :

- Mẹ không nói nhiều với con nữa . Kim Sa đang đợi con trong phòng khách . Nếu con không vào tiếp chuyện với Kim Sa tức là con xem thường những lời khuyên bảo của mẹ đây.

Vũ Hoàng giọng bức tức :

- Mẹ . . . Con có thể chiều theo mẹ bất cứ điều gì nhưng với chuyện Kim Sa thì không . Với Kim Sa con chỉ cảm thấy xem thường , nếu không muốn nói là ghét.

Bà Bích Đông giận dữ :

- Mẹ không thể hiểu con nữa . Con phải tội nghiệp cho Kim Sa chứ . Nó yêu con biết bao , hôm nào cũng tìm cách tạt ngang đây để gặp con . Thấy nó mềm mỏng , kiên nhẫn đến tội nghiệp.

Vũ Hoàng định bước đi nhưng bà Bích Đông quay vào nhà gọi lớn :

- Kim Sa . . .

Hiện ra ở khung cửa với chiếc đầm dài màu trắng , Kim Sa giọng ngọt ngào :

- Dạ . . . Bác gọi cháu . . .

Rồi làm như giờ mới thấy Vũ Hoàng , cô chớp mi :

- Anh mới về à ?

Bà Bích Đông giọng đầy uy quyền :

- Vũ Hoàng vào nhà nói chuyện với Kim Sa đi con . Mẹ đi công chuyện , lát nữa mẹ về . . .

Vũ Hoàng vẻ mặt chán ngán :

- Thừa mẹ . . Con cũng đi bây giờ.

Kim Sa xen vào :

- Anh định đi đâu thế ?

Vũ Hoàng lạnh nhạt :

- Tôi có hẹn với một người bạn.

Kim Sa mỉm cười :

- Kim Sa cũng là bạn của anh . Thế có biết Kim Sa đợi anh lâu lắm rồi không ?

Vũ Hoàng cau có :

- Tôi đâu có hẹn với cô.

Kim Sa mềm mỏng :

- Anh đi đâu là tùy anh , Kim Sa đâu dám có ý kiến.

Bà Bích Đông lên tiếng :

- Vũ Hoàng . . . Con vào ngồi chơi với Kim Sa một lát đi . Rồi sau đó muốn đi đâu thì đi.

Vũ Hoàng lắc đầu :

- Con có hẹn trước rồi mà mẹ.

Bà Bích Đông lừ mắt nhìn Vũ Hoàng . Cái nhìn của bà không chỉ có sự bức tức mà còn có chất chứa sự khản khoản.

Khuôn mặt ngán ngẩm , Vũ Hoàng quay sang nhìn Kim Sa :

- Mời cô vào nhà.

Như chỉ đợi có thế , Kim Sa chớp chớp mi liền mấy cái . Cô còn nói giọng điệu hạnh :

- Nếu anh bận , anh cứ đi đi . Kim Sa ngồi chơi với bác gái cũng được.

Khẽ nhún vai , Vũ Hoàng giọng mai mỉa :

- Không . Dù bận như thế nào đi nữa , tôi cũng phải tiếp đón cô nồng hậu chứ.

Bực dọc thả mình xuống ghế , Vũ Hoàng giọng khô khan :

- Cô đến đây có việc gì không ?

Kim Sa chớp chớp mắt :

- Cũng không có chuyện gì quan trọng lắm đâu anh . Kim Sa muốn hỏi bác cách chế biến món vịt tiềm hạt sen đỏ mà.

Vũ Hoàng nhướng mày :

- Mẹ tôi đã chỉ cho cô chưa ?

Vờ như không thấy anh đang hằm hằm , Kim Sa cười nhẹ :

- Bác đã bày cho Kim Sa thật chu đáo vậy đó . Trong sách gia chánh người ta chỉ đưa ra công thức chung chung nên khó mà nấu được một món vịt tiềm thật ngon như bác gái đã bày.

- Tôi không hiểu gì về gia chánh . . của cô cả.

Kim Sa kêu lên :

- Ôi , sao lại là gia chánh của Kim Sa . Đó là môn học chung cho tất cả những phụ nữ nào quan tâm đến hạnh phúc của gia đình . Nào phải riêng gì cho Kim Sa.

Vũ Hoàng nhìn thẳng vào đôi mắt đang đong đưa . Lại thật , anh chỉ đọc thấy sự lảng lơ giả tạo trong đôi mắt đẹp ấy . Trong cử chỉ hiền thực của cô có cái gì đó như là kịch . Phát ngán lên vì những câu chuyện phù phiếm của cô , Vũ Hoàng tặc lưỡi :

- Cô đến nhà tôi chi hoài vậy ?

Ngước mắt nhìn Vũ Hoàng một cách rụt rè , Kim Sa ngập ngừng hỏi :

- Bộ anh không thích Kim Sa đến đây sao ?

Vũ Hoàng so vai :

- Lần trước tôi đã nói với cô rồi . Tôi rất bận , và lại tính cách của cô và tôi hoàn toàn khác nhau.

Kim Sa ươn ướn mắt :

- Anh thật là tệ.

Anh thản nhiên phán :

- Vì sao tôi trở thành một người thiếu lịch sự , điều đó cô rõ hơn ai hết . Tôi đã hết cả kiên nhẫn.

Kim Sa trách móc :

- Lẽ nào Kim Sa đến hỏi mẹ anh về chuyện nấu nướng cũng làm anh khó chịu ?

Vũ Hoàng nhún mày :

- Mẹ tôi đã bày xong . Thế thì cô có thể ra về được rồi đó.

Kim Sa :

- Anh . . đuổi Kim Sa thật sao ?

Vũ Hoàng nhún vai :

- Không dám đuổi cô . Nhưng cô thấy là tôi khá bận . Tôi không thể nào tiếp cô được.

Về mặt Kim Sa giận dỗi :

- Đâu phải Kim Sa đến đây để gặp anh đâu . Chẳng qua Kim Sa rất mến mẹ của anh . Bà cũng mến Kim Sa . Không lẽ điều đó lại làm anh khó chịu ?

Vũ Hoàng nhìn ra ngoài sân và thấy mẹ anh vẫn lẩn chần chưa chịu đi . Có lẽ bà không tin tưởng là anh sẽ niềm nở nói chuyện với Kim Sa . Một cô gái hiền thực trong đôi mắt của mẹ anh . Có lẽ mẹ anh thích Kim Sa vì cách nói chuyện đầy đo lường của cô , cũng như những chiếc váy màu trắng mà cô mặc để tạo ra vẻ hiền thực nhu mì . Vũ Hoàng chợt bức tức với ý nghĩ ấy.

Kim Sa im lặng quan sát Vũ Hoàng . Những lời Vũ Hoàng vừa nói đã xúc phạm cô không ít . Phải tự chủ lấy cô mới không vụt đứng dậy rời khỏi nhà anh . Cô yêu Vũ Hoàng . Để chinh phục được anh cô đã kiên nhẫn đến độ mất đi lòng tự trọng . Nhưng cô cũng còn đủ tỉnh táo để tiếp tục săn đuổi mục đích của mình.

Giọng cô ráo hoảnh :

- Có phải anh quen với Miên Thy không ?

Nhìn sững Kim Sa , Vũ Hoàng quát khế :

- Đó là chuyện riêng của tôi.

Kim Sa nhếch môi :

- Miên Thy đâu có gì đặc biệt đâu . Khi biết là anh có tình ý với Miên Thy , Kim Sa thất vọng và cảm thấy khôì hài dễ sợ.

Vũ Hoàng mai mỉa :

- Cô không thấy là mình đã đi quá xa và can thiệp vào chuyện riêng tư của người khác sao ?

Kim Sa vắn vẹo một cọng liễu trên bình hoa hồng :

- Kim Sa yêu anh . Anh biết chứ.

Vũ Hoàng sững người nhìn Kim Sa . Dù biết là bấy lâu nay cô yêu anh nhưng Vũ Hoàng vẫn cảm thấy bị sốc . Anh không ngờ là Kim Sa có thể bày tỏ tình cảm của cô không một chút ngần ngại . Một cô gái hết sức bạo gan.

Anh trầm giọng :

- Tôi yêu Mien Thy . Cô cần phải biết điều đó.

Kim Sa nhìn thẳng vào mắt Vũ Hoàng :

- Không cần anh phải tuyên bố điều đó Kim Sa mới biết . Tại sao anh yêu Miên Thy chứ không yêu Kim Sa . Kim Sa điên lên vì không thể lý giải nổi . So với Kim Sa thì Miên Thy không là gì cả.

Vũ Hoàng nhướn mày :

- Cô hơi tự cao . Nhưng cứ cho là như thế đi thì cũng chẳng làm thay đổi tình cảm của tôi đối với Miên Thy . Miên Thy là tất cả đối với tôi.

Kim Sa đánh giọng :

- Kim Sa yêu nhiều , thù hận nhiều . Kim Sa không thể quen được với ý nghĩ là Kim Sa sẽ là kẻ thua cuộc . Miên Thy không thể yên với Kim Sa đâu.

Nói xong , cô vụt đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Đi ngang qua một công viên , băng quờ nhìn vào , bà Bích Đông chợt nhìn thấy Miên Thy đang chơi vù cầu với một cô bạn cùng trạc tuổi . Giọng cười giòn giã của hai cô gái vang lên khi trái cầu bị bay vèo ra tận lề đường khiến bà khẽ cau mày . Thế đấy . Con gái gì không có chút nữ tính.

Chạy băng qua thảm cỏ , Miên Thy tròn xoe mắt khi quả cầu của cô đang nằm trên tay bà Bích Đông.

Cô ấp úng :

- Bác . . . Cháu chào bác ạ.

Bà Bích Đông lạnh nhạt :

- Trái cầu này là của cô à ?

Miên Thy cười ngượng ngập :

- Vâng . . .

Bà cao giọng :

- Chiều nay cô không đi học sao ?

Miên Thy cười hiền :

- Dạ , thầy của cháu bị đau nên lớp được nghỉ.

Một cái lắc đầu nhẹ nhàng với vẻ chê trách , bà Bích Đông chìa quả cầu cho Miên Thy :

- Của cô đây !

Miên Thy lễ phép :

- Cháu cảm ơn bác.

Về mặt lãnh đạm , bà Bích Đông quàng quả bước đi . Chợt nghĩ sao bà lại đứng khựng lại , rồi hấp tấp tiến về chỗ hai cô gái đang chơi vũ cầu.

Thấy bà chăm chăm nhìn Miên Thy , Nguyệt Hà liền lên tiếng :

- Miên Thy . . . Hình như cái bác khi nãy tìm bồ kìa.

Mở to mắt nhìn bà Bích Đông , Miên Thy ngập ngừng hỏi :

- Bác tìm cháu ?

Bà Bích Đông nhếch môi :

- Không . . . Ta chỉ muốn xem các cô chơi vũ cầu để . . . giết thời giờ thôi.

Xoay xoay trái cầu trong tay , Miên Thy thú nhận :

- Cháu chơi dở lắm.

Nguyệt Hà láu táu hỏi :

- Thế bác có biết chơi vũ cầu không ?

Bà Bích Đông nheo mắt :

- Cô hỏi để làm gì ?

Nguyệt Hà cười vang :

- Để tụi cháu rủ bác chơi vài séc cho vui.

Miên Thy hưởng ứng :

- Bác nhận lời mời của cháu và Nguyệt Hà chứ ?

Bà Bích Đông tròn mắt nhìn Miên Thy . Đúng là hết chỗ nói . Lẽ ra cô nên e lệ một chút , vì dù sao bà cũng là mẹ của Vũ Hoàng mà theo như bà biết thì cô không vô tình với Vũ Hoàng một chút nào . Thế mà cô lại có thể . . . liều mạng rủ bà chơi vũ cầu với cô.

Giọng bà gay gắt :

- Các cô cho là ta ngang hàng với các cô chắc ?

Nguyệt Hà nhanh miệng :

- Dạ , đâu có . . .

Bà Bích Đông gằn giọng :

- Thế các cô vừa nói gì thế ? Ta mà đánh vũ cầu với bọn sinh viên sao ?

Miên Thy gãi đầu :

- Bác ạ . . . Thỉnh thoảng các giáo sư trong trường vẫn chơi với tụi cháu đó . Thử thách mà , đâu có phân biệt tuổi tác.

Bà Bích Đông hăm he :

- Thôi đủ rồi . . Ta không hiểu tại sao Vũ Hoàng lại quen với cô được.

Nguyệt Hà ngạc nhiên :

- Vũ Hoàng ? Thế bác là gì của anh ấy vậy ?

Bà Bích Đông cau có :

- Ta là mẹ của Vũ Hoàng !

Tròn mắt nhìn bà Bích Đông đang tỏ ra giận dữ rồi quay lại nhìn Miên Thy , Nguyệt Hà kêu lên :

- Miên Thy . . sao này giờ bỏ không cho mình biết đây là mẹ Vũ Hoàng ?

Miên Thy ấp úng :

- Thì tụi mình cũng đâu có làm điều gì thất thố với bác ấy đâu.

Nguyệt Hà giậm chân :

- Nhóc ơi . Mi phải hiểu là phải nhu mì một tí . Không được nói nói cười cười . . một cách tự nhiên như thế trước mặt của mẹ Vũ Hoàng . Ngốc ghê.

Miên Thy định gào lên là ta có . . yêu Vũ Hoàng đâu , nhưng trước mặt cô đang có mẹ của anh , vả lại , làm sao đối được Nguyệt Hà . Nhỏ bạn thân của cô hiểu rất rõ những góc ngách trong trái tim của cô.

Nhìn bà Bích Đông , Nguyệt Hà nở nụ cười cầu tài :

- Bác à . . Nhỏ bạn của cháu tính tình rất được.

- Sao ?

Nguyệt Hà hùng hồn :

- Trong lớp cháu thích nhất là Miên Thy . Bạn của cháu tính rất dễ thương.

Dù đang cau có nhưng bà Bích Đông cũng không khỏi tức cười . Bà so vai :

- Điều đó có liên quan gì đến ta.

Nguyệt Hà nhanh nhẩu :

- Sau này bác có thương nó nhờ , bác ghét nó chịu.

Tròn mắt nhìn Nguyệt Hà , Miên Thy kêu lên :

- Nguyệt Hà . . . Bỏ nói cái gì thế ?

Nguyệt Hà cười tinh bơ :

- Anh Vũ Hoàng yêu bỏ . Bỏ đừng nói với mình là bỏ không yêu anh ấy đó nhe . Bỏ không tự dối lòng được đâu.

Miên Thy kêu lên :

- Trời đất . .

Nguyệt Hà cười :

- Mình sẽ nói cho mẹ Vũ Hoàng biết bỏ đang . . làm khô trái tim của Vũ Hoàng . Người ta đang yêu bỏ , còn bỏ thì đồng đánh . . làm cao.

Thấy tình hình có vẻ không ổn , Miên Thy liền nắm lấy tay Nguyệt Hà kéo đi :

- Chào bác , tụi cháu xin phép . .

Nguyệt Hà cố ghì người lại , giọng cô lý lắc :

- Miên Thy cứ về trước đi . Để ta nói chuyện tâm tình với bác . Để gì gặp được bác ấy ở đây đâu.

Miên Thy chỉ còn biết kêu trời . Cô nài nỉ :

- Nguyệt Hà . . . Mình về thôi.

Bà Bích Đông lên tiếng :

- Miên Thy à , nếu cô bạn cô có thể về trước . Ta cũng muốn nói chuyện với Nguyệt Hà một chút.

Nguyệt Hà cười vang :

- Dạ . . .

Miên Thy lên cao Nguyệt Hà một cái để cảnh cáo , nhưng cô bạn thân của cô đã cười khi ngó lơ sang chỗ khác.

Không còn cách nào hơn , Miên Thy đành chào bà Bích Đông thêm một lần nữa rồi cầm lấy cặp vợt đi thẳng một mạch không dám quay đầu lại.

Nguyệt Hà tò mò hỏi :

- Bác biết Miên Thy đã lâu chưa ?

- Khoảng một tháng . . .

- Bác thấy bạn cháu như thế nào ?

- Thật khó mà nhận xét ai đó trong một thời gian ngắn ngủi như thế , nhất là khi ta mới gặp Miên Thy có một lần.

Nguyệt Hà hăng giọng :

- Bạn cháu tốt lắm đó bác.

Bà Bích Đông nhìn Nguyệt Hà với vẻ thú vị :

- Cô là bạn thân của Miên Thy à ?

Nguyệt Hà mau miệng :

- Cháu học cùng lớp với Miên Thy , hai đứa thân nhau đã mấy năm nay.

Nguyệt Hà chột nghiêng đầu hỏi :

- Bác nói chuyện với cháu có . . . lâu không ?

Bà Bích Đông nhướn mày :

- Cô hỏi chi vậy ?

Nguyệt Hà cười :

- Cháu sợ mỗi chân . Đầu kia có băng ghế đá , bác và cháu đến đó đi . Đứng như thế này . . . khó lắm.

Lắc đầu cười , bà Bích Đông nhận xét :

- Cô thực tế lắm.

Nguyệt Hà lém lỉnh :

- Thế theo bác đó là tính xấu hay tốt ?

Bà Bích Đông nhượng mày phán :

- Nãy giờ ta chưa kịp hỏi gì cô thì cô đã hỏi hết câu này đến câu khác . Lạ lùng thật.

Nguyệt Hà bật cười :

- Cháu xin lỗi bác . . .

Bà Bích Đông nhượng mày :

- Cô chưa trả lời câu hỏi của ta.

Nguyệt Hà cười thật tươi :

- Vâng ạ . . Cháu quên mất.

Nguyệt Hà cười :

- Có phải bác muốn . . . hỏi về Miên Thy không ?

Bà Bích Đông nhếch môi :

- Nếu muốn tìm hiểu Miên Thy , ta không ngại gì hỏi cô , vì cô vốn thân với cô ta.

Nguyệt Hà bật cười :

- Thế thì bác giữ cháu lại làm gì ? Chẳng lẽ bác lại muốn biết một số điều về Kim Sa.

Nhìn như xoáy vào đôi mắt đang mở to của Nguyệt Hà , bà Bích Đông giọng thôi thúc :

- Cô biết gì về Kim Sa ?

Nguyệt Hà gãi đầu :

- Thật tình cháu không muốn đưa ra nhận xét không hay về một người vắng mặt.

- Sao vậy ?

Nguyệt Hà trầm giọng :

- Cháu không muốn là một kẻ tầm thường.

Bà Bích Đông khẽ nói :

- Cô cứ nói đi . Miễn sao ta hiểu cô là được.

Nguyệt Hà ngập ngừng :

- Cũng có thể là nhận xét của cháu chưa đúng.

Bà Bích Đông khuyến khích :

- Ta muốn biết cô nghĩ như thế nào về Kim Sa . Cô đừng ngại gì cả.

Nguyệt Hà chậm rãi :

- Kim Sa sống không thật . Có vẻ cô ấy làm ra vẻ hiền thực nhưng tính cách thì không phải như thế . Cháu cứ thấy giả giả như kịch thế nào ấy.

Nhìn Nguyệt Hà không chớp mắt , bà Bích Đông chế nhạo :

- Ta biết . Cô ghét Kim Sa vì cô có cảm tình với Miên Thy , bạn cô đó thôi.

Nguyệt Hà bậm môi :

- Miên Thy đâu cần cháu phải làm như thế.

Bà Bích Đông mỉm cười :

- Tại sao ?

Nguyệt Hà giọng rành rọt :

- Vì nó . . . đâu yêu Vũ Hoàng . Lúc nãy cháu nói thế chỉ là đùa thôi.

"Tha lỗi cho ta nghe Miên Thy . Tại ta muốn mẹ của Vũ Hoàng phải . . . tiếc hụt đó thôi ".

Bà Bích Đông kêu lên :

- Sao ?

Giọng Nguyệt Hà thản nhiên :

- Vũ Hoàng yêu Miên Thy nhưng nhỏ bạn của cháu là một . . . con một sách . Ngoài sách vở ra , nó chẳng quan tâm đến thứ gì . Nó không hề yêu Vũ Hoàng.

Bà im lặng ngẫm nghĩ điều Nguyệt Hà vừa nói . Có lẽ là như thế . Miên Thy không hề e ấp một chút nào khi gặp bà . Giọng bà quan tâm :

- Cô biết những gì về Miên Thy ?

Nguyệt Hà nhỏ nhẹ :

- Bác không sợ cháu thiên vị bạn cháu sao ?

Bà Bích Đông thẳng thắn :

- Không.

Nguyệt Hà tròn mắt :

- Vì sao vậy bác ?

Bà Bích Đông chùng giọng :

- Ta thấy cô và Miên Thy đều thẳng thắn.

Nguyệt Hà mỉm cười :

- Nếu Miên Thy nghe được lời khen của bác , hẳn nó mừng lắm.

Bà Bích Đông cao giọng :

- Nhưng ta chưa nói hết . ..

Nguyệt Hà nghiêng đầu :

- Sao nữa bác ?

Bà Bích Đông nhướn mày :

- Cả cô và Miên Thy đều như con trai , không có một chút nữ tính.

Nguyệt Hà cười như mếu :

- Một mình cháu mới như con trai thôi . Miên Thy rất tuyệt vời.

Bà Bích Đông đứng dậy :

- Thôi tạm biệt cô nhé . . Khi nào rảnh , mời cô đến nhà ta chơi.

Nguyệt Hà cố vót vát :

- Cả Miên Thy nữa chứ bác ?

Bà Bích Đông ngần ngừ nhìn Nguyệt Hà , nhưng nghĩ sao bà lại khe khẽ gật đầu . ..

Mở cổng sau tiếng chuông gọi cửa , Miên Thy không giấu được lúng túng khi trước mắt cô là Vũ Hoàng . Giọng cô bối rối :

- Không có cu Tùng ở nhà . ..

Vũ Hoàng như soi vào đôi mắt có hàng mi dài thật dễ thương :

- Anh đâu có kiếm cậu nhóc.

Một cái chớp mắt ngược ngùng . Cô càng lúng túng hơn nữa khi Vũ Hoàng chìa ra trước mắt cô một bó hồng :

- Tặng cho Miên Thy . Hoa của anh mua chứ không phải . . ăn cắp trong vườn trường . Mong rằng Miên Thy sẽ nhận.

Cô ngáp ngừng ôm lấy bó hoa , vẻ mặt ngược ngùng . Sợ nhất là ánh mắt ấm nồng của anh và phải đối diện với anh khi mà con tim cô đang đập những nhịp cuồng điên.

Giọng Vũ Hoàng dịu dàng :

- Anh có thể vào nhà được chứ ?

Cô mở rộng cánh cửa cổng cho anh dắt xe vào . Chiếc đầm hoa li ti màu vàng mơ của cô làm buổi chiều dường như lãng mạn và nên thơ hơn.

Anh nhìn như hút vào mắt cô :

- Miên Thy hư lắm.

Cô tròn mắt :

- Sao cơ ?

Vũ Hoàng hắng giọng :

- Suốt một tháng nay anh không nhét được chữ nào vào đầu vì . . . tương tư.

Đặt bó hồng xuống bàn , cô khẽ nói :

- Anh sắp thi tốt nghiệp rồi mà . Anh không sợ thi hỏng sao ?

Vũ Hoàng chăm chú nhìn Miên Thy :

- Nếu không có Miên Thy , cuộc đời anh sẽ vô nghĩa . Miên Thy hiểu không ?

Vuốt nhẹ những cánh hoa mỏng manh , cô cup mắt nhìn xuống đất . Cô đã mong anh , đã nhớ anh đến thế nào nhưng cô cũng không quên là bên cạnh anh luôn luôn có Kim Sa hiện hữu.

Giọng cô buồn buồn :

- Miên Thy không hiểu người ta có nói thật lòng không ? Hay Miên Thy chỉ là một trò đùa của người khác ?

Vũ Hoàng giọng tha thiết :

- Sao em có thể nghĩ như thế , Miên Thy ? Một lần nữa anh khẳng định với em là anh không hề yêu Kim Sa . Còn chuyện cô ta tìm đến nhà của anh đó là quyền của cô ta . Anh không thể mời Kim Sa ra khỏi nhà vì dù sao anh cũng cần có một phép lịch sự tối thiểu , nhất là khi Kim Sa lấy cớ đến tìm anh chỉ để mượn sách vở.

Miên Thy bậm môi lại . Nguyệt Hà bảo cô là một con ngốc cố chấp . Cô đã nghiệm ra là nó nói rất đúng . Thời gian qua cô đang làm khổ anh và tự làm khổ mình . Cô đã nhớ anh biết bao , đã mong chờ anh , đã âm thầm nhỏ từng giọt nước mắt . . .

Vũ Hoàng chùng giọng :

- Anh yêu em , đó là điều quan trọng nhất . Em có yêu anh không , hãy trả lời anh đi Miên Thy ..

Bối rối chớp mi , cô khẽ nói :

- Anh biết rồi mà.

Vũ Hoàng âu yếm nhìn cô :

- Anh biết . Nhưng anh muốn từ môi em nói ra.

Cô ngẩng đầu thật mạnh , trái tim như vọt ra khỏi lồng ngực khi Vũ Hoàng đã dịu dàng nắm lấy bàn tay của cô.

Anh trầm giọng :

- Sao em cứ muốn làm khổ trái tim của anh thế Miên Thy ? Em có biết như thế là đáng đánh đòn không ?

Cô rút tay về , cô cười thật hiền :

- Em cảm ơn anh . Anh chờ em một chút.

Vũ Hoàng buông tay cô ra . Anh yên lặng ngắm Miên Thy chăm chút từng nhành hoa . Những ngón tay của cô thanh mảnh và đẹp.

Nghiêng đầu ngắm lọ hoa , cô trầm trồ :

- Những cánh hồng mới đẹp làm sao . Em rất thích hồng trắng.

Vũ Hoàng mỉm cười :

- Và thích cả hồng tiểu muội.

Cô ngạc nhiên :

- Sao anh biết hay quá vậy ?

Vũ Hoàng hạ thấp giọng :

- Vì anh yêu em . ..

Miên Thy cảm động :

- Không ngờ anh lại quan tâm em đến thế.

Vũ Hoàng giọng yêu thương :

- Được quan tâm đến em , đó là niềm hạnh phúc của anh.

Cô khẽ nói :

- Anh có còn giận em không ?

Vũ Hoàng cười :

- Về chuyện gì ?

Cô đỏ bừng mặt :

- Em đã không tin vào tình yêu của anh.

Bàn tay của anh tìm bàn tay cô rồi giữ thật lâu . Anh trầm giọng :

- Làm sao có thể giận em được , khi em yêu anh đến thế.

Cô mỉm cười :

- Em thật là ngớ ngẩn.

Vũ Hoàng siết nhẹ những ngón tay thanh mảnh :

- Anh chỉ yêu em . Đó mới là điều quan trọng nhất.

Cô chợt hỏi :

- Hôm em đi tìm cu Tùng , mẹ anh có nói gì không ?

Vũ Hoàng đành nói dối :

- Không . ..

Cô khẽ cắn môi :

- Em có gặp mẹ anh ở công viên trước trường.

Vũ Hoàng quan tâm :

- Mẹ anh có thấy em không ?

Miên Thy nhỏ nhẹ :

- Em và mẹ anh có nói chuyện với nhau.

Vũ Hoàng chăm chú nhìn cô :

- Có gì không em ?

Miên Thy thở nhẹ :

- Hình như mẹ anh không có thiện cảm với em.

Ôm vai Miên Thy lắc nhẹ , Vũ Hoàng dịu dàng :

- Không có chuyện gì đâu em.

Thấy Miên Thy vẫn còn có vẻ băn khoăn , Vũ Hoàng nói sang chuyện khác :

- Em có đoán được vì sao anh biết em thích hồng trắng và hoa tiểu muội không ?

Miên Thy cười hiền :

- Có phải Nguyệt Hà nói cho anh nghe không ?

Vũ Hoàng cười giọng thật ấm :

- Anh không hề hỏi Nguyệt Hà.

Cô nghiêng đầu soi vào đôi mắt thật quyến rũ của anh :

- Thế thì tại sao anh biết ?

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Anh thường đứng ở cổng thật lâu , nhìn lên ban công phòng của em.

Cô chớp mi :

- Và anh đã thấy những chậu hoa tiểu muội cùng hoa hồng trắng.

Vũ Hoàng cười :

- Cũng có lúc anh nhìn thấy em chăm sóc những chậu hoa dễ thương ấy hàng giờ với vẻ say mê.

Cô kêu lên ngạc nhiên :

- Thế mà em không hay biết gì cả.

Vũ Hoàng búng nhẹ tay lên chót mũi thanh tú :

- Nếu nhìn thấy anh , biết đâu em đã . . .lườm anh một cái thật dài như mọi khi và đồng đánh đi vào phòng . Lâu nay không bị em nguýt lườm , anh lại thấy nhớ nhớ.

Cô xấu hổ cười . Suýt chút nữa là lại . . lườm Vũ Hoàng một cái . Đúng là cô . . . đồng đánh thật.

- Em có nhớ anh không , Miên Thy ?

Cô bướng bỉnh cười :

- Không.

Vũ Hoàng cười :

- Anh không tin đâu . .

Soi vào đôi mắt đẹp như nhung của cô , anh chợt cảm thấy hạnh phúc thật tràn đầy . Long lanh .

Chương 8

Nhớ lại khuôn mặt lạnh nhạt của bà Bích Đông , Miên Thy cũng hơi ớn . Gần đến nhà của Vũ Hoàng , cô bỗng kêu lên :

- Vũ Hoàng . . . Anh dừng xe lại đi.

Vũ Hoàng vội phanh xe lại . Anh quay lại hỏi :

- Sao thế em ?

Cô ngắc ngừ :

- Anh chở em đi về đi.

Vũ Hoàng thắc thỏm :

- Em giận anh chuyện gì à ?

Cô ngắc ngừ :

- Không . . .

Vũ Hoàng vẻ mặt quan tâm :

- Thì vì sao ?

Miên Thy hít một hơi thật dài :

- Em ngại gặp mẹ của anh ghê lắm . Hình như mẹ anh chỉ thích . . Kim Sa thôi , có phải không ?

Mỉm cười dịu dàng , Vũ Hoàng đặt tay lên vai cô :

- Trước kia mẹ anh đã từng có ý định chọn Kim Sa cho anh , nhưng vì anh đã thuyết phục được mẹ anh , nên cuối cùng bà đã tôn trọng sự lựa chọn của anh.

Miên Thy giọng hoang mang :

- Nếu thế , mẹ anh càng ghét em nữa đó.

Khẽ vuốt tóc cô , Vũ Hoàng cười :

- Em dễ thương như thế ai mà ghét cho được . Lên xe đi , Miên Thy.

Cô giậm chân :

- Em đang lo , anh lại đùa . Ghét anh lắm.

Dịu dàng nhìn cô , Vũ Hoàng trầm giọng :

- Anh hứa với em là không có chuyện gì xảy ra cả . Mẹ anh rất thương anh , vì thế mẹ cũng thương em là cái chắc.

Vẫn không quên vẻ mặt lạnh lùng của bà Bích Đông hôm gặp cô ở công viên và câu chuyện giữa bà với Nguyệt Hà , Miên Thy le lưỡi :

- Em không dám tin đâu . Thôi cho em về đi , Vũ Hoàng . ..

Vũ Hoàng nài nỉ :

- Hãy tin anh đi , mọi chuyện sẽ tốt đẹp . Nếu không gặp mẹ anh và nói chuyện , làm sao mẹ anh có thể hiểu em được . Anh hy vọng sau lần gặp gỡ này mẹ anh sẽ yêu quý em hơn.

- Hay để lần khác rồi em đến chơi , được không anh ?

- Miên Thy . . Em không sợ anh buồn sao ?

- Nhưng em sợ . . .

- Không có gì để em ngại cả . Có anh bên cạnh em mà . . .

Vũ Hoàng phải thuyết phục thêm một hồi nữa , Miên Thy mới xiêu lòng . Cô ngồi lên xe Vũ Hoàng với một tâm trạng bồn chồn khó tả . Đây là lần thứ hai cô đến nhà anh . Lần thứ nhất là một cuộc tiếp xúc khá căng thẳng lạnh nhạt giữa cô và mẹ anh , cô không biết lần này tình hình có sáng sủa hơn không.

Vũ Hoàng cho xe chạy thẳng vào sân . Cùng Miên Thy sánh bước đi vào phòng khách , Vũ Hoàng không giấu được vẻ chưng hửng khi bỗng thấy Kim Sa đang ngồi nói chuyện với mẹ anh với hai hàng nước mắt.

- Chào mẹ.

- Chào bác.

Khẽ gật đầu đáp lễ Miên Thy , bà Bích Đông vụt đứng dậy bảo Kim Sa :

- Cháu ra vườn nói chuyện với bác.

Quay lại nhìn Miên Thy , bà hắng giọng tiếp :

- Còn cháu , cháu ngồi chơi với Vũ Hoàng . Ta ra vườn để cắt mấy lá sấu cho mấy chậu kiếng.

Miên Thy tròn mắt hỏi :

- Thưa bác , cháu có thể ra vườn được không ? Cháu cũng rất muốn xem bác chăm sóc vườn như thế nào.

Bà Bích Đông đáp với vẻ miễn cưỡng :

- Nếu cháu thích , cháu có thể đi cùng ta.

Không nhìn thấy cái nhìn đầy bất lực của Vũ Hoàng , Miên Thy đi ra vườn.

Nhấp nhấp chiếc kéo cắt lá sấu trong tay , bà Bích Đông liếc nhìn đôi mắt hoe hoe đỏ của Kim Sa . Tội nghiệp con bé . Nó đang kể lể về nỗi đau khổ của nó khi biết được Vũ Hoàng yêu Miên Thy và tình yêu đơn phương chỉ là vô vọng thì . . Miên Thy lại đến . Một sự xuất hiện không đúng lúc . Đã thế cô còn dửng dưng đi theo bà và Kim Sa trong lúc hai người đang muốn nói chuyện riêng với nhau . Thật là kỳ cục.

Thấy Miên Thy sẫm soi ngấm mấy nụ hồng với vẻ thích thú , Kim Sa đi đến gần giọng xách mé :

- Chùng nào thì cô ngắt hoa xong ?

Quay lại nhìn Kim Sa , Miên Thy mở to mắt :

- Có gì không Kim Sa ?

Kim Sa gắt gỏng :

- Cô cứ trả lời câu hỏi của tôi đi đã rồi hãy thắc mắc.

Miên Thy vuốt nhẹ nụ hồng . Vườn nhà Vũ Hoàng trồng nhiều hồng chẳng kém gì vườn nhà cô . Chỉ tiếc là ở đây không có hồng tiêu muội.

Kim Sa dăm dăng :

- Nãy giờ cô có nghe tôi hỏi gì không ? Bộ cô . . . câm sao ?

Miên Thy phản ứng :

- Kim Sa không có quyền xài xể người khác.

Kim Sa gằn giọng :

- Thế cô bảo tôi phải làm gì ? Ngọt ngào với cô sao ? Cô đúng là một con người thiếu tự trọng . Tại sao cô lại cố ý đi theo me . Vũ Hoàng và tôi để nghe lén xem thử tôi và bà nói gì . Me . Vũ Hoàng hiền đó , nếu tôi là bà , tôi đuổi cô ra khỏi nhà liền.

Miên Thy kêu lên :

- Ô . . . Tôi muốn đi ra vườn để ngắt hoa mà . Tôi không hề cố ý như Kim Sa nói.

Kim Sa nhếch môi :

- Thế thì biến cho khuất mắt tôi đi . Tôi báo cho cô biết là Kim Sa này chưa từng thua ai bao giờ . Mọi chuyện chưa kết thúc đâu . Cô đừng tưởng là đã thắng tôi . Me . Vũ Hoàng đang đứng về phía tôi đó . Bà sẵn sàng nghe lời tôi một cách mù quáng đấy . Tôi sẽ lái bà theo sự điều khiển của tôi . Để xem là cô và Vũ Hoàng có còn hạnh phúc được nữa không . . .

Miên Thy khề kêu lên :

- Tôi và Vũ Hoàng yêu nhau mà . Kim Sa định làm gì ?

Kim Sa rít lên :

- Mày cút ngay ! Nếu không tao đánh cho mày mấy bạt tai bây giờ . . .

Miên Thy nhìn sững Kim Sa rồi đi về phía cuối vườn , nơi trồng những hoa cẩm chướng màu vàng thật đẹp . Cô thầm nghĩ , cũng không hơi sức đâu mà đối đáp với Kim Sa . Khuôn mặt hung dữ của Kim Sa thật là đáng sợ , gây cho cô sự ngạc nhiên không kém . Bình thường , Miên Thy thấy Kim Sa là một cô gái có vẻ hiền lành nhu mì.

Nâng niu từng nụ cẩm chướng e ấp , mãi ngắm nhìn , Miên Thy không nghe thấy tiếng bước chân của bà Bích Đông.

- Cháu vào nhà đi , kéo Vũ Hoàng đang chờ cháu đây !

Ngẩng đầu lên , cô cười hiền :

- Vâng . . . Cẩm chương đẹp quá , thành thử cháu quên mất.

Bà Bích Đông vui vẻ :

- Vườn nhà cháu có trồng loại cẩm chương vàng như vườn nhà bác không ?

Cô chớp mi :

- Dạ không , chỉ có cẩm chương màu đỏ mà thôi.

Bà Bích Đông dịu dàng bảo :

- Nếu cháu thích , ta sẽ cho cháu giống cẩm chương vàng.

Miên Thy lễ độ :

- Cháu cảm ơn bác.

Bà Bích Đông mỉm cười :

- Có gì đâu.

Miên Thy ngạc nhiên nhìn mẹ . Vũ Hoàng . Chợt cảm thấy sự dịu dàng trong lời nói cử chỉ của bà , một điều mà trước đây cô chưa thấy.

Bà Bích Đông hắng giọng :

- Ta vào nhà uống nước đi cháu . Có ve ? Vũ Hoàng đang sốt ruột đợi cháu.

Cô chợt hỏi :

- Thế Kim Sa đâu rồi bác ?

Bà Bích Đông so vai :

- Ta vừa tiễn cô ấy ra về xong.

Miên Thy chùng giọng :

- Thế mà cháu cứ ngỡ là Kim Sa đang ở trong vườn.

Bà Bích Đông nhếch môi :

- Kim Sa không yêu hoa như cháu đâu.

Miên Thy lạ lùng nhìn bà Bích Đông . Trong câu nói của bà dường như chứa cả sự thất vọng.

Như hiểu được ý cô , bà lắc đầu nhè nhẹ :

- Lòng người thật khó mà đo lường . . .

Cô tròn mắt nhìn bà , làm sao Miên Thy biết được là bà Bích Đông đã tình cờ nghe không sót một lời nào cuộc đối thoại giữa Kim Sa và cô . Nhờ thế , bà đã hiểu được Kim Sa là con người như thế nào . Hơn bao giờ hết , bà mới chợt nhận ra sự chọn lựa của Vũ Hoàng thật là hoàn hảo , lẽ nào bà lại ngăn cản tình yêu của con trai bà để cho nó phải đau buồn . . .

Giọng Vũ Hoàng vui vẻ :

- Mẹ à . . . Mẹ đã chuẩn bị xong chưa ?

Đang bới tóc , bà Bích Đông nói vọng ra :

- Chưa tới giờ mà con . Gì mà nãy giờ con cứ hồi thúc mẹ thế ?

- Con chỉ sợ trễ mà thôi . . .

Đẩy cửa bước ra , bà Bích Đông trách yêu :

- Đi thăm gia đình người ta để tạo tình thân giữa hai gia đình chứ có phải là . . đi hỏi vợ cho con đâu , mà nãy giờ con cứ quỳnh quáng như thế.

Vũ Hoàng cười :

- Tự dung con cứ thấy hồi hộp một cách kỳ lạ.

Bà Bích Đông cười :

- Người ta nhận lời tiếp mình như thế cũng quý hóa . Hôm qua nói chuyện qua điện thoại với mẹ của Miên Thy , mẹ thấy bà ấy cũng có vẻ xoi loi hiếu khách lắm.

Vũ Hoàng nhìn đồng hồ :

- Mình đi bây giờ được chưa mẹ ?

Bà Bích Đông lắc đầu cười :

- Vẫn còn sớm , nhưng nếu con cứ sốt ruột như thế này thì chi bằng hai mẹ con mình khởi hành luôn . Nhìn thấy con thấp thỏm như thế kia mẹ cũng nóng ruột theo luôn . . .

Sau hồi chuông gọi cửa , một gia nhân đi ra mở cổng . Vũ Hoàng và bà Bích Đông được mời vào phòng khách :

- Mời bà và cậu ngồi , để tôi vào báo với ông bà chủ.

Người gia nhân chưa dứt lời thì ba mẹ . Miên Thy đã xuất hiện . Giọng ông Kiệt Trung vang lên :

- Chào bà . . Bà và Vũ Hoàng đến thật đúng hẹn . . Hả . . . Trời !

Sau tiếng kêu thảng thốt của ông không chỉ bà Cẩm Vân mà cả bà Bích Đông đều xây xẩm mặt mày.

Nhìn thấy Vũ Hoàng đang đỡ bà Bích Đông dậy với vẻ kinh ngạc , ông Kiệt Trung lắp bắp hỏi :

- Bà . . Bích Đông . . Thế bà là mẹ của Vũ Hoàng ?

Lão đảo vịn lấy thành ghế , bà Bích Đông giọng căm hờn :

- Phải . Tôi chính là mẹ của Vũ Hoàng đây . Còn ông bà , phải chăng Mien Thy chính là con gái của ông bà ? Tạo hóa trở trêu thật , còn run rủi để tôi còn gặp lại ông bà hôm nay.

Vũ Hoàng ôm lấy vai mẹ :

- Mẹ . . Mẹ có quen biết với ba mẹ . Miên Thy à ?

Bà Bích Đông uất ức :

- Quen à ? Không , phải nói rằng hai con người đang đứng trước mặt mẹ con mình đây là kẻ thù của chúng ta mới đúng . Họ là kẻ thù không đội trời chung với mẹ . Bấy lâu nay mẹ cứ ngỡ là trời tru đất diệt họ đi rồi . Họ không đáng sống trên cuộc đời này nữa.

Sau giây phút bàng hoàng , bà Cẩm Vân đã trấn tĩnh lại được . Giọng bà the thé :

- Tôi mời bà ra khỏi nhà của vợ chồng tôi ngay lập tức . Ai cho phép bà lớn giọng trong nhà tôi . Hử ?

Bà Bích Đông vẽ đầy miệt thị :

- Tôi cũng chẳng muốn ở trong ngôi nhà này một giây phút nào cả . Tôi khinh bỉ các người.

Ông Kiệt Trung giận dữ :

- Bà còn có thể mở miệng nói ra những lời đó với chúng tôi sao ? Con người của bà mới đáng thật là ghê tởm.

Giọng Vũ Hoàng khỏ sở :

- Mẹ à . . Như thế là sao ? Con không hiểu gì cả . Tại sao mẹ và hai bác ấy lại hận thù nhau như thế.

Nhướng mày nhìn Vũ Hoàng , bà Cẩm Vân vẽ mặt cao ngạo :

- Có gì đâu mà cậu không hiểu . Từ nay không chỉ cậu mà cả mẹ cậu cũng không được đặt chân đến nhà của tôi nữa . Tôi căm cả hai mẹ con cậu.

Bà Bích Đông căm phẫn chỉ tay vào mặt Cẩm Vân :

- Bà là một con người xấu xa đê tiện nhất mà tôi gặp . Lẽ ra , bà nên im miệng lại mới phải.

Cười nhạt , bà Cẩm Vân cao giọng :

- Bà không xấu hổ khi gặp lại tôi và ông Kiệt Trung sao ? Thế mà tôi cứ ngỡ là bà đã chết đi sau vụ tai tiếng ấy.

Bà Bích Đông uất ức :

- Chứ không phải cái con người phản bạn ấy đã dàn cảnh mọi chuyện để có thể phá vỡ hạnh phúc của kẻ khác sao ?

Biến sắc mặt , bà Cẩm Vân the thé :

- Mời bà ra khỏi nhà tôi ngay lập tức . Gia nhân đâu , mở cổng đưa mấy người này ra khỏi nhà ngay !

Giọng Vũ Hoàng đầy tuyệt vọng :

- Mẹ . . . Sao lại như thế này được chứ . Con không thể hiểu được nữa.

Ông Kiệt Trung phẩy tay :

- Chuyện của cậu và Miên Thy , con gái của vợ chồng tôi xem như đã kết thúc . Từ nay , cậu đừng đến đây nữa . Cậu đưa mẹ cậu về nhà đi . Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.

Vũ Hoàng kêu lên :

- Bác có thể giải thích cho cháu vì sao không ?

Ông Kiệt Trung nhún vai :

- Có lẽ cậu nên hỏi mẹ cậu thì hay hơn cả.

Bà Cẩm Vân khiêu khích :

- Hỏi là một chuyện , còn mẹ cậu có nói thật hay không lại là chuyện khác . Trong chuyện này , vợ chồng tôi không chắc là mẹ cậu sẽ nói thật cho cậu biết đâu.

Không kìm được , bà Bích Đông chỉ vào mặt bà Cẩm Vân :

- Khốn nạn . Bà là một con người vô liêm sỉ.

Bà Cẩm Vân the thé :

- Gia nhân đâu ? Tổng cô tất cả ra ngoài xem nào . . .

Dù không hiểu được câu chuyện xảy ra như thế nào , nhưng Vũ Hoàng cũng cảm thấy bất bình trước kiểu cư xử nói năng của bà Cẩm Vân , anh nhìn thẳng vào mặt bà :

- Bác khỏi đuổi !

Nắm lấy tay bà Bích Đông , Vũ Hoàng hạ thấp giọng :

- Về thôi mẹ.

Bà Bích Đông uất ức nhìn ông Kiệt Trung :

- Cho đến chết , không bao giờ tôi tha thứ cho những lỗi lầm của ông . Ông nên nhớ như thế.

Cuộc chạm trán bất ngờ với ông Kiệt Trung và bà Cẩm Vân dường như đã bóc hết sinh lực trong bà Bích Đông , gục đầu lên vai Vũ Hoàng bà thều thào bảo :

- Mẹ khổ quá con ơi . . .

Chương 9

Buông phịch người xuống ghế , giọng bà Cẩm Vân hững hờ :

- Miên Thy đâu ? Xuống đây coi !

Gọi mãi vẫn không thấy Miên Thy xuất hiện , bà Cẩm Vân hăm he hỏi một người giúp việc :

- Nó đâu rồi ?

- Bẩm bà , cô chủ . . đang khóc trong phòng.

- Nó khóc à ?

- Dạ , cô chủ khóc ghê lắm . Vì cô đóng cửa phòng nên tôi không vào được để an ủi.

Tặc lưỡi , bà Cẩm Vân phán :

- Thôi , cứ để nó khóc . Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.

Ông Kiệt Trung nhồi thuốc vào ống pip , hai tay khẽ run lên . Cuộc gặp gỡ định mệnh lúc này đang làm ông bàng hoàng.

Phải , làm sao ông có thể đè nén xúc động được . Cuộc hội ngộ với người vợ cũ khiến ông phải nhớ lại nỗi đau cách đây hơn 20 năm của một người chồng bất gặp vợ ngoại tình . Trước đó , ông luôn luôn xem Bích Đông là một người vợ hoàn thiện . Thế mà Bích Đông đã làm đảo lộn tất cả những suy nghĩ của ông , đã khiến ông uất ức , nhục nhã . Nỗi đau theo ông một đời . Không bao giờ nguôi ngoai . ..

Ly hôn Bích Đông , ông cưới Cẩm Vân như một sự trả thù người vợ cũ . Thế nhưng , Cẩm Vân là một phụ nữ thực dụng . Cuộc sống chung với Cẩm Vân đã bào mòn niềm vui sống trong ông . Ông không hề hạnh phúc bên một người vợ chỉ biết lấy tiền bạc và những ham muốn tầm thường làm niềm vui.

Thất vọng về cuộc hôn nhân thứ hai , cũng có lúc ông chột nghĩ về Bích Đông như một sự nuối tiếc muộn màng . Rồi ông day dứt với những câu hỏi . Phải chăng Bích Đông đã ngoại tình để trả thù ông ? Tại sao một phụ nữ có vẻ an phận và đảm đảm dịu dàng như Bích Đông lại ngoại tình ? Suốt bao năm rồi ông không thể trả lời được những câu hỏi ấy.

Liếc xéo về mặt bần thần của ông Kiệt Trung với vẻ cay nghiệt , bà Cẩm Vân cao giọng :

- Sao ?

Ông Kiệt Trung giật mình , suýt đánh rơi ống tẩu xuống đất . Lúc nào cũng thế , ông luôn luôn bị lép vế trước bà.

Bà Cẩm Vân cười khẩy :

- Có phải ông còn tiếc hùi hụi cô vợ hư hỏng ấy không ?

Ông Kiệt Trung khó chịu :

- Bà đừng kiếm chuyện nữa.

Bà Cẩm Vân cười gằn :

- Kiểm chuyện à ? Tôi đi guốc vào bụng của ông đấy . Ông tưởng là tôi không biết gì sao ? Hơn 20 năm qua ông sống với tôi như sống trong ngục tù . Không vui , không buồn , không giận . Ông lầy lắt sống , ông ăn năn hối hận vì đã ly dị với cô vợ . . . ngoan mà.

Ông Kiệt Trung thở dài :

- Tôi đã ly dị với Bích Đông để cưới bà , bà chưa hài lòng sao ?

Bà Cẩm Vân nhếch môi :

- Sống với tôi , nhưng lúc nào tâm hồn của ông cũng hướng về người vợ lẳng lơ phản bội . Bên cạnh tôi ông như một cái xác không hồn . Số phận của tôi như thế đó mà . Phải chi tôi cũng hư thân như bà vợ của ông cho cam.

Ông Kiệt Trung khề lắc đầu :

- Thôi , bà đừng nhắc đến chuyện cũ nữa , có được không ?

Bà Cẩm Vân đánh mắt lại :

- Tôi sẽ nhắc đi nhắc lại chuyện xấu xa ấy để may ra ông tỉnh ngộ.

Về mặt ông Kiệt Trung chán ngán :

- Bà đã nhắc lui nhắc tới chuyện đó suốt hơn 20 năm qua rồi , bà không để tôi yên sao ?

Cười khẩy , bà Cẩm Vân giọng thích thú :

- Nói thật với ông , thật khó mà làm tôi quên được chuyện Bích Đông ngắt đi và hàng xóm vây quanh nhà ông đêm đó để chứng kiến cảnh xe cấp cứu chở bà vợ lẳng lơ của ông đi . Sau đó , chừng như không chịu nổi cơn sóc , ông đã đứng trên ban công điên cuồng ném tất cả đồ đạc ra đường . . .

Ngảng phất đầu nhìn bà Cẩm Vân , ông Kiệt Trung giọng sững sốt :

- Sao bà biết ? Sao bà biết là tôi đứng trên ban công ném đồ đạc ra đường ?

Bà Cẩm Vân tái mặt :

- Tôi . . tôi nghe người ta kể.

Ông Kiệt Trung hỏi dồn :

- Ai kể ? Có ai ở gần đó quen với bà đâu.

Bà Cẩm Vân giọng khỏá lấp :

- Chính ông đã kể cho tôi về `chuyện Bích Đông ngoại tình chứ còn ai nữa . Chuyện vợ Ông ngoại tình thì cả thành phố đều biết , chứ riêng gì tôi.

Ông Kiệt Trung nhìn bà Cẩm Vân với vẻ nghi hoặc :

- Nhưng chuyện tôi ném đồ đạc ra đường trong một trạng thái hỗn loạn , sau khi xe cứu thương chở Bích Đông đi thì chỉ có . . . một mình tôi biết . Khi ấy , không còn một kẻ hiếu kỳ nào nữa . Ngoại trừ . . .

Tim bà Cẩm Vân như ngừng đập . Cái nhìn như soi suốt tâm can của ông Kiệt Trung khiến bà thấy những mạch máu đang lưu thông trong huyết quản bà như đông cứng lại.

Ông Kiệt Trung gằn giọng :

- Nhờ ánh sáng mờ mờ từ ngọn đèn đường hắt xuống lúc ấy , tôi thấy bên kia đường có một người phụ nữ đứng nấp sau một góc cây quan sát tôi . Người đó rất giống bà . . . Tôi tự hỏi , tại sao bà lại có mặt vào đúng lúc ấy ? Khi mà chỗ ở của bà và tôi cách xa hơn chục cây số ?

Bà Cẩm Vân găm lên :

- Ông điên rồi sao ? Tại sao lại là tôi kia chứ ? Người đàn bà ấy không phải là tôi.

Ông Kiệt Trung thở hắt một cái . Thái độ bất thường của bà Cẩm Vân đã tố cáo chính ông nhìn không lầm . Tại sao bà Cẩm Vân lại xuất hiện vào đúng lúc ấy ? Ông không thể hiểu nổi . Căn nhà ở ngoại ô được chọn làm tổ uyên ương của hai người cách nhà ông đến gần 20 cây số . Chỉ có thể lý giải sự xuất hiện của bà Cẩm Vân là thay vì đi ngủ , sau khi chia tay ông , bà đã bám theo ông về đến nhà để chứng kiến một bi kịch . Thế thì tại sao bà lại . . biết trước sẽ có bi kịch ấy để mà vượt một đoạn đường dài trong đêm tối ? Mọi chuyện xảy ra với Bích Đông trong ngôi nhà của ông phải chăng là do một âm mưu sắp đặt trước ? Trời ạ ! Không thể như thế được . Cẩm Vân là một con người tham tiền chứ lẽ nào còn . . . Ông không dám nghĩ tiếp nữa . . .

Hầm hằm đứng dậy , bà Cẩm Vân giọng bức dọc :

- Tôi lên phòng của Miên Thy để xem nó như thế nào . Trong nhà này loạn hết rồi . Nghiêm khắc nhìn Vũ Hoàng , bà Bích Đông tuyên bố :

- Con đã chứng kiến mọi chuyện xảy ra rồi đấy . Từ nay mẹ cấm con đặt chân đến nhà của Miên Thy nữa . Con phải quên nó đi !

Vũ Hoàng rầu rĩ :

- Con yêu Miên Thy . Làm sao con có thể chia tay với Miên Thy được hả mẹ.

Bà Bích Đông giận dữ :

- Mẹ đã hy sinh tất cả để nuôi dưỡng con khôn lớn nên người , con không thể làm vui lòng mẹ sao Vũ Hoàng ?

Vũ Hoàng vẽ mặt đau khổ :

- Mẹ hãy giải thích cho con rõ mọi chuyện . Đến giờ phút này con vẫn không hiểu tại sao mẹ và hai bác ấy lại là kẻ thù của nhau . Con không hiểu gì cả.

Bà Bích Đông vẽ mặt phẫn uất :

- Mẹ không muốn nhắc đến những con người tệ bạc ấy nữa . Con muốn hiểu như thế nào thì hiểu . Nếu con tin lời của họ thì cứ cho mẹ là một kẻ xấu xa đáng nguyên rủa không xứng đáng là mẹ của con . Mẹ sẽ không giải thích gì cả !

Vũ Hoàng vội nói :

- Không . Mẹ đừng nói thế . Bao giờ mẹ cũng là người mẹ yêu quý đáng kính trọng của con . Con không tin lời của họ nói . Nhưng xin mẹ hiểu cho con và Miên Thy . Miên Thy và con yêu nhau . Chúng con không có lỗi.

Bà Bích Đông phán :

- Mẹ cấm con yêu Miên Thy ! Con hãy hứa với mẹ là chấm dứt tất cả.

Vũ Hoàng khắc khoải :

- Vì sao thế mẹ ?

Bà Bích Đông nhăn nhúm mặt :

- Vì Miên Thy là con của những con người đó . Vì . . vì . .

Không biết phải nói như thế nào để mọi bí mật của quá khứ vẫn được giữ kín , bà Bích Đông gất gọng :

- Con đừng nên hỏi nhiều nữa . Mẹ chỉ yêu cầu con một điều là sẽ tuyệt giao với Miên Thy . Xem Miên Thy như một kẻ xa lạ . Con không bao giờ được gặp nó nữa . Con hãy hứa với mẹ đi.

Vũ Hoàng kêu lên :

- Mẹ . .

Ràn rụa nước mắt , bà Bích Đông khăn khăn :

- Hãy hứa với mẹ đi Vũ Hoàng , nếu còn nghĩ đến công sinh thành dưỡng dục của mẹ suốt hơn 20 năm qua.

Vũ Hoàng vẻ mặt tuyệt vọng :

- Mẹ Oi . . Mẹ không còn có cách nào để con và Miên Thy khỏi phải chia lìa nhau sao ?

Bà Bích Đông nấc lên :

- Một điều rất hệ trọng . Con hãy quên Miên Thy đi . Nếu không , chắc mẹ chết quá . .

Vũ Hoàng giọng đau khổ :

- Mẹ . . Mẹ đừng khóc nữa . Con sẽ cố quên Miên Thy để mẹ vui lòng . .

Bà Bích Đông giọng tha thiết :

- Con hãy hứa với mẹ là quên Miên Thy đi . Chờ con ra trường xong là mẹ con mình đi đến một thành phố thật xa , để không bao giờ quá khứ đau buồn có thể làm cho mẹ đau khổ tan nát lòng nữa.

Vũ Hoàng buồn rầu thở dài . Mấy hôm nay anh như một kẻ mất hồn . Gọi điện thoại đến nhà Miên Thy , không gặp được cô , nhưng người giúp việc cho biết là từ hôm đó đến bây giờ hôm nào cô cũng khóc . .

Tội nghiệp em quá Miên Thy ơi . . . Chúng ta nào có lỗi gì đâu . Anh không thể hiểu được tại sao giữa mẹ anh và ba mẹ em lại có một mối hận thù lớn như thế . .

Miên Thy sốt li bì đến mấy ngày khiến ba mẹ cô hết sức lo lắng . Ông Kiệt Trung cứ đi vào rồi lại đi ra , đứng ngồi không yên.

Về mặt dầu dầu , bà Cẩm Vân giọng cau có :

- Ông cứ bôn chôn đi lui đi tới như thế , sốt ruột quá.

Ông Kiệt Trung thở hắt một cái :

- Không lo sao được . Bà thấy đấy , con nhỏ sốt mê man không biết gì nữa.

Bà Cẩm Vân tặc lưỡi :

- Có phải một mình ông thương nó đâu . Tôi cũng nóng ruột ghê lắm nhưng bác sĩ đã kê toa cho thuốc . Từ từ con cũng lành bệnh . Chuyện gì cũng còn có đó.

Ông Kiệt Trung than vãn :

- Bệnh của nó là tâm bệnh . Thuốc nào chữa được . Bà không thấy đó sao , tỉnh dậy là con lại khóc . Khi mê lại gọi tên của Vũ Hoàng.

Bà Cẩm Vân rít giọng :

- Ông đừng nhắc đến tên của thằng con bà Bích Đông nữa . Chắc cũng là thứ con rơi con rót , thứ con hoang vô thừa nhận đó mà . Bích Đông là tuyệt vời . . . Bích Đông là một người vợ ngoan . . . Làm sao anh có thể ly hôn với một người vợ hiền thực như Bích Đông . . . Hừ ! Hơn 20 năm rồi , tôi vẫn nhớ rất rõ những câu tán tụng mù quáng của ông dành cho người đàn bà lẳng lơan ấy.

Ôm lấy đầu , ông Kiệt Trung nhăn mặt :

- Bà đừng nói nữa có được không ?

Bà Cẩm Vân nheo mắt :

- Ông sợ tôi lại nhắc đến câu chuyện xấu xa ngày ấy của vợ Ông sao ? Bị cấm sừng như ông mà không tỉnh ngộ kể ra cũng là chuyện lạ.

Ông Kiệt Trung giọng chán chường :

- Chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi sao bà vẫn chưa cho tôi yên . Tôi muốn yên thân , bà hiểu chưa ?

Bà Cẩm Vân cười gằn :

- Tại vì trong tâm tưởng của ông lúc nào cũng nghĩ đến người vợ hư thân ấy nên tôi mới nói . Chừng nào ông quên hẳn bà ta , xóa sạch hình ảnh của bà ta trong đầu tôi mới không thèm nhắc đến nữa . Bộ Ông tưởng tôi dư hơi lắm sao ?

Không chịu đựng được nữa , ông Kiệt Trung quát :

- Miên Thy đang ốm nặng . Bà phải nghĩ đến sức khỏe của con mình trước đã , còn chuyện gì cũng gát qua một bên giùm đi . Thường ngày bà thấy tôi nhìn bà mà , có bao giờ tôi hé răng nói một lời nào đâu.

Nheo mắt nhìn ông Kiệt Trung , bà Cẩm Vân nhướn mày :

- Thế ông bảo tôi phải làm sao đây ? Bộ chỉ có ông thương con thôi sao ? Tôi chỉ có Miên Thy là đứa con gái duy nhất . Không như ông , nó luôn luôn quan tâm đến sức khỏe của tôi . Nó là một đứa giàu tình cảm . Không thương nó , tôi thương ai bây giờ.

Ông Kiệt Trung thở hắt một cái :

- Thương nó , bà phải nghĩ đến sức khỏe của nó một chút.

Bà Cẩm Vân ré lên :

- Thế ông có biết là tôi không sợ tốn tiền , đã mời mấy bác sĩ danh tiếng đến chữa trị cho con không ?

Ông Kiệt Trung đưa hai tay lên trời với vẻ bất lực :

- Tôi đã nói với bà rồi . Không có thứ thuốc nào có thể làm cho con lành bệnh . Con đang đau khổ và thất vọng vì sự đổ vỡ mà hai gia đình gây ra . Tôi biết là con yêu Vũ Hoàng thật mãnh liệt . Không dễ gì nó quên được mối tình đầu này đâu.

Bà Cẩm Vân cao giọng :

- Rồi nó sẽ quên . Tôi sẽ tìm cho nó một tấm chồng xứng đáng hơn nhiều.

Ông Kiệt Trung giọng chậm rãi :

- Tôi hiểu Miên Thy hơn là bà nhiều . Không dễ gì mà nó quên được Vũ Hoàng . Bà đừng nghĩ mọi chuyện có thể đơn giản như thế.

Bà Cẩm Vân long mắt lên :

- Ông nói lòng vòng như thế là có ý gì ?

Nhìn thẳng vào khuôn mặt giận dữ của bà Cẩm Vân , ông Kiệt Trung thẳng thắn :

- Mấy hôm nay , Vũ Hoàng có gọi điện thoại đến để nói chuyện với tôi . ..

Bà Cẩm Vân mĩa mai :

- Ra thế . . . Hèn gì suốt tuần nay ông có vẻ như đang toan tính một âm mưu gì lớn lắm.

Ông Kiệt Trung ôn tồn :

- Bà nên bao dung một chút . Tất cả là vì hạnh phúc , vì tương lai của bọn nhỏ . Vũ Hoàng cũng đau khổ không kém gì con của chúng ta . Cả hai đứa nó đều rất đau khổ.

Bà Cẩm Vân nhếch môi :

- Hừ ! Ông cứ nói thẳng ý định của ông đi . Quanh co mãi như thế chỉ tổ mệt tim.

Giọng ông Kiệt Trung đầy muộn phiền :

- Có lẽ chúng ta nên vì hạnh phúc của bọn nhỏ mà . . ngồi lại với nhau.

Bà Cẩm Vân vùng đứng dậy :

- Ông vừa nói cái gì ? Tôi mà kết giao với thứ hư thân ấy ư ? Thế ông có thấy là bà ta còn ngang ngược sỉ vả tôi và ông không ?

Ông Kiệt Trung thở dài :

- Vì thế , tôi mới nói với bà là chúng ta phải vị tha một chút.

Bà Cẩm Vân the the :

- Không đời nào !

Ông Kiệt Trung hắng giọng :

- Bà biết đấy . Suốt đời , tôi không bao giờ tha thứ cho Bích Đông chuyện bà ta đã làm . Đó là ô nhục . Dù tôi có lỗi với Bích Đông là đã . . ngoại tình nhưng những gì Bích Đông đã gây ra thật là kinh khủng . Tôi đã nguyện với lòng là không bao giờ nhìn mặt bà ta . Thế nhưng . . .tôi không muốn nhìn thấy cảnh con mình đau khổ đến ngã bệnh vì chuyện oán thù của người lớn . Con của chúng ta phải được sống thật hạnh phúc.

Bà Cẩm Vân hăm he :

- Ông điên rồi sao ? Không ! Không đời nào.

Ông Kiệt Trung nài nỉ :

- Vì hạnh phúc của con , bà hãy nghĩ lại.

Quắc mắt lên nhìn ông Kiệt Trung , bà Cẩm Vân tuyên bố :

- Không bao giờ tôi chấp nhận làm sui gia với một con người hư hỏng như bà ta . Đó là chưa nói đến chuyện bà ta đã nhục mạ tôi như thế nào.

Ông Kiệt Trung trầm giọng :

- Nhưng bà cũng đừng quên là chúng ta cũng từng . . . có lỗi với Bích Đông.

Bà Cẩm Vân nhướng mắt :

- Tôi không có lỗi gì cả . Nếu có lỗi , chỉ có một lỗi duy nhất là đã yêu ông . Yêu muộn màng , khi ông đã ràng buộc với Bích Đông bằng một cuộc hôn nhân.

Ông Kiệt Trung buột miệng :

- Bà có yêu tôi đâu.

Bốn mắt nhìn nhau . Ánh mắt của bà Cẩm Vân đầy hằn học , ánh mắt của ông Kiệt Trung lại rầu rầu . Phải , ông vừa nói lên một sự thật đau lòng mà ông chưa bao giờ dám bày tỏ . Giữa họ không hề có tình yêu.

Ngày mà ông ngoại tình Bích Đông để đến với Cẩm Vân thì quan hệ giữa hai người chỉ là những gì thật thực dụng . Cẩm Vân cần tiền , ông lại cần những ham muốn thấp hèn . Chừng khi cuộc hôn nhân của ông bị đổ vỡ , Cẩm Vân nghiễm nhiên trở thành vợ của ông và cuộc hôn nhân thứ hai của ông bỗng trở thành địa ngục . Cẩm Vân không hề yêu ông , không quan tâm đến những vui buồn của ông . Giữa hai người

không hề có sự đồng cảm , không tôn trọng , không săn sóc , không chia sẻ . . . Chỉ có sự ngấm ngấm khinh bỉ nhau.

Sống bên cạnh Cẩm Vân , ông mới thấm thía là ông đã đánh mất rất nhiều . Lẽ ra , nếu ông yêu Bích Đông và chung tình với Bích Đông thì vợ Ông đã không ngoại tình.

Niềm an ủi duy nhất của ông là Miên Thy , con gái của ông . Ông yêu thương nó và vui buồn của nó cũng là vui buồn của ông.

Giọng bà Cẩm Vân tàn nhẫn :

- Đúng . Tôi chưa bao giờ yêu ông cả . Đến bây giờ ông mới nhận ra điều đó sao ? Tôi chỉ yêu tiền . Đồng tiền làm cho người ta có quyền lực . Nếu lúc đó ông không giàu có thì tôi đã không mất công tìm mọi cách để quyến rũ ông.

Ông Kiệt Trung thở dài :

- Bà không nói tôi vẫn hiểu được điều đó.

Bà Cẩm Vân cười khẩy :

- Ông có thù ghét tôi không ?

Về mặt ông Kiệt Trung đầy căm phẫn :

- Tôi không oán trách bà.

Bà Cẩm Vân cười khiêu khích :

- Thế thì tốt.

Ông Kiệt Trung cay đắng :

- Đó là số phận . Đó là cái giá mà tôi phải trả khi không biết trân trọng những gì đang có.

Bà Cẩm Vân ngạo mạn mai mỉa :

- Chừng khi . . . cái đang có . . . đi ngoại tình mới bỏ ngựa ra.

Ông Kiệt Trung lắc đầu :

- Bà ngóa ngoắt quá . Nhiều lúc tôi phải tự hỏi là tại sao . . . cay đắng lại sinh trái ngọt ? Miên Thy không giống bà một chút nào . Nhân hậu , tốt bụng và tình cảm . Nó không phải là một phiên bản của bà . Nó thánh thiện bao nhiêu thì bà lại cay độc bấy nhiêu.

Bà Cẩm Vân cười lớn :

- Thế nó là phiên bản của ông chắc ?

Ông Kiệt Trung chùng giọng :

- Nó cũng không thừa hưởng những tính xấu của tôi . Điều đó thật may mắn cho nó.

Bà Cẩm Vân the the :

- Ông có hơn gì tôi đâu . Tôi và ông mặt cưa múp đấng , kẻ cắp bà già gặp nhau . Còn than thở nỗi gì ?

Buồn rầu nhồi thuốc vào ống pip , ông Kiệt Trung khẽ lắc đầu . Không phải tự bào chữa cho mình , ông vẫn cho rằng trong con người ông vẫn có nhiều điều thiện . Ông chỉ có một lỗi lầm duy nhất là phản bội vợ . Ông đã tự trừng phạt mình suốt hơn 20 năm qua . Sau khi ly hôn với Bích Đông và bị ràng buộc với một người vợ quá quắt như Cẩm Vân , hầu như ông đã âm thầm rút lui khỏi chốn thượng lưu . Sống lặng lẽ , vui buồn với cây cảnh , trầm mặc hằng giờ suy nghĩ về thân phận con người.

Một điều làm ông đau lòng là vợ Ông đang trượt xuống dốc . Để có được nhiều tiền dùng cho tiêu xài riêng , vợ Ông đã không từ một mảnh lối nào . Cho vay nặng lãi rồi dồn người ta vào đường cùng để xiết lấy luôn tài sản cầm co , đó là những gì bà Cẩm Vân đã làm.

Ông rặn giọng :

- Tôi không giống bà.

- Sao ?

- Bà là một con người thích làm giàu bất chính.

Bà Cẩm Vân cười ngất :

- Ông đừng kiếm chuyện . Hay là vì tôi mở ở ngân hàng một tài khoản riêng nên ông tức tối tìm cách gây sự với tôi ?

Ông Kiệt Trung gằn giọng :

- Có bao giờ cha con tôi tiêu xài đến những đồng tiền phi nghĩa của bà làm ra đâu mà bà nói thế.

Bà Cẩm Vân rít giọng :

- Tiền nào cũng là tiền . Người ta mạnh vì gạo , bạo vì tiền . Tiền làm ra nhân cách , ông hiểu không.

Ông Kiệt Trung nở một nụ cười chua chát . Bà Cẩm Vân đang trượt xuống một con dốc , ông không đủ sức để kéo bà lại . ..

Đang chăm chú chậu bonsai , bà Bích Đông bỗng giật mình vì giọng nói vang lên sau lưng :

- Chào bà !

Bà quay phắt người lại lắp bắp :

- Ông . . Ông . .

Ông Kiệt Trung điềm đạm :

- Tôi xin lỗi bà khi không bấm chuông gọi cửa . Vì tôi biết , nếu nhìn thấy tôi bà sẽ không bao giờ mở cổng cho tôi vào.

Bà Bích Đông giận dữ :

- Đã biết tôi căm thù ông như thế , tại sao ông còn đến đây làm gì ?

Ông Kiệt Trung hạ thấp giọng :

- Tôi hiểu . Cuộc viếng thăm đường đột của tôi có lẽ đã làm bà nổi giận , mong bà thứ lỗi.

Bà Bích Đông hét lên :

- Tôi không tiếp ông !

Ông Kiệt Trung nhẫn nhục :

- Tôi biết . Tôi biết là bà không muốn nhìn đến mặt tôi nữa nhưng mong bà hãy dành cho tôi một ít phút . Rồi tôi sẽ đi ngay sau khi được nói với bà những điều đã thôi thúc tôi đến đây.

Bà Bích Đông uất ức :

- Không ! Tôi không muốn nhìn thấy ông nữa . Ông đi đi . Đi đi !

Ông Kiệt Trung khấn khoản :

- Bích Đông . . Bà hãy nghe tôi nói . . .

Chỉ tay về phía cổng , bà Bích Đông gần giọng :

- Không ! Mời ông ra khỏi nhà tôi ngay lập tức ! Tôi không hề quen biết một con người như ông.

Ông Kiệt Trung vẫn kiên nhẫn :

- Bích Đông . . . Thế bà không nghĩ đến hạnh phúc của những đứa trẻ sao ?

Bà Bích Đông căm phẫn :

- Chính vì nghĩ đến tương lai của chúng nên tôi mới buộc con trai của tôi phải cắt đứt mọi quan hệ với Miên Thy . Ông đã gieo gió , nhưng suýt nữa thì những đứa con của ông và tôi đã gặt bão . Ông vẫn chưa hài lòng về những chuyện mình đã gây ra sao ?

Ông Kiệt Trung thở dài :

- Bà cố chấp quá.

Bà Bích Đông giọng giận dữ :

- Ông nói sao ?

Ông Kiệt Trung thở hắt :

- Cố chấp . Tôi có lỗi với bà nhưng bà cũng . . . có lỗi với tôi.

Quắc mắt nhìn ông Kiệt Trung , bà Bích Đông phản uất :

- Có lỗi à ? Ông tưởng là tôi không biết gì sao ? Suốt hơn hai chục năm qua tôi đã căm thù biết bao về những điều mà ông đã dàn dựng tối hôm đó để lấy cớ ly dị với tôi . Đúng là một việc làm hết sức tồi tệ.

Ông Kiệt Trung trợn mắt :

- Bà nói gì thế ?

Bà Bích Đông nhếch môi cay đắng :

- Ngoại tình với Cẩm Vân . Muốn bỏ rơi tôi để cưới Cẩm Vân , ông thiếu gì cách . Tại sao ông lại bày ra chuyện xấu xa ấy cho tôi . Đến bây giờ nhắc đến chuyện cũ tôi vẫn còn thấy căm thù ghê tởm ông.

Ông Kiệt Trung thẳng thốt :

- Chứ không phải . . người đàn ông đó . . . là nhân tình của bà sao ?

Căm phẫn tột độ , bà Bích Đông hét :

- Ông đi ra khỏi nhà của tôi ngay . Tôi không muốn nhìn thấy một con người xấu xa thủ đoạn như ông nữa . Nhân tình à ? Đúng là một sự vụ khốn khổ mà không bao giờ tôi tha thứ được.

Nhìn thấy vẻ mặt căm phẫn của bà Bích Đông , ông Kiệt Trung chợt bối rối . Bằng một linh cảm riêng , ông tin rằng sự phẫn nộ của bà xuất phát từ chỗ bị Oan ức không thể giải bày thanh minh . Ông thẳng thốt :

- Tôi . . . tôi . . .

Chừng như không kìm được nữa , bà Bích Đông ôm mặt khóc tức tưởi , hai chân như khuỵu xuống đất . Ông Kiệt Trung lúng túng nhìn bà . Ông rất muốn được đỡ lấy bà nhưng không dám vì biết rằng bà Bích Đông không bao giờ cho phép ông làm điều đó.

Giọng ông đau khổ :

- Tôi xin lỗi bà . . .

Nước mắt ràn rụa , bà Bích Đông quát :

- Ông hãy đi ra khỏi nhà tôi ngay !

Ông Kiệt Trung như sụp đổ :

- Tôi tin bà . . Trời ạ ! Tôi không thể ngờ lại có chuyện oái oăm như thế . Nhưng tại sao bà lại nghĩ là tôi dàn dựng mọi chuyện chứ ? Tối hôm đó , khi đi vào nhà tôi bắt gặp một thằng đàn ông ôm lấy bà . . Có tin bà đến đâu , làm sao tôi có thể tin vào lời thanh minh của bà được . Giờ thì tôi hiểu rồi . . . Tôi tin bà . . Đã qua hơn 20 năm , bà còn nói dối tôi để làm gì , khi mà chúng ta chỉ còn là những kẻ xa lạ với nhau . Bà cần gì phải nói dối tôi.

Bà Bích Đông vẻ mặt thống khổ :

- Lòng tin muôn màng của ông chỉ làm tôi thêm phẫn nộ . Giả như khi đứng trước tòa , ông tin vào lời tôi nói thì tôi đâu có sống trong bể khổ suốt hơn hai chục năm qua.

Ông Kiệt Trung vò đầu :

- Tôi là một người chồng khôn nạn . Tôi đã phản bội bà . Mong bà thứ lỗi cho tôi.

Bà Bích Đông chua chát :

- Có lẽ ông và tôi không nên gặp nhau nữa . Ông nên đi về thì hơn.

- Tôi ân hận quá . . Bà là một người vợ rất tốt . Thế mà tôi đã gieo bao đau khổ cho bà.

Bà Bích Đông nhếch môi :

- Mọi chuyện đã an bài . Đôi lúc , tôi chợt nghĩ là số phận . Một số phận tàn nhẫn , cho tôi.

- Mong bà tha lỗi cho tôi . Riêng tôi từ nay cho đến khi nhắm mắt xuôi tay không bao giờ tôi tha lỗi cho chính mình . . .

- Ông về đi . . Tôi cũng không muốn gặp lại ông , hay nhắc lại chuyện cũ nữa . Tôi muốn chôn vùi quá khứ đau xót ấy . . .

Ông Kiệt Trung thở dài :

- Một lần nữa tôi thành thật xin lỗi bà về những gì tôi đã gây ra cho bà . Nhưng mong bà dành cho tôi ít thời gian để bàn tính về chuyện của lũ nhỏ.

Bà Bích Đông quát :

- Không !

Ông Kiệt Trung chùng giọng :

- Kìa bà . . . Mong bà đừng vì lỗi lầm của người cha tội lỗi mà trút cơn thịnh nộ lên con gái của ông ta.

Bà Bích Đông nói như hét :

- Ông điên rồi ! Ông đừng mở miệng nói ra chuyện yêu đương của Vũ Hoàng và con gái ông ở đây.

Ông Kiệt Trung thở dài ảo não :

- Bà Bích Đông . . Vũ Hoàng và Miên Thy không có lỗi . Nếu bà còn căm thù tôi và Cẩm Vân thì cũng mong bà lượng thứ bỏ qua . Bọn trẻ không có lỗi trong chuyện của người lớn.

Bà Bích Đông lắc đầu :

- Tôi và con trai tôi sẽ đi đến một thành phố xa lạ để chôn đi những quá khứ đau buồn . Vũ Hoàng sẽ không bao giờ gặp con gái ông nữa . Ông hãy về đi , đừng nói gì nữa.

Ông Kiệt Trung thở dài :

- Con trai bà đang đau khổ tột độ , còn con gái của tôi lại ngã bệnh trầm kha . Lẽ nào bà không mở lòng được sao ?

Bà Bích Đông phẩy tay :

- Ông đi đi . Tôi không muốn nghe ông nói gì nữa.

Ông Kiệt Trung trách móc :

- Trái tim của bà bằng đá sao , bà Bích Đông ? Tại sao bà không nghĩ đến sự đau khổ của tụi nó ?

Bà Bích Đông quát :

- Ông điên rồi nên mới có lời đề nghị xuân ngọc như thế !

Ông Kiệt Trung giận dữ :

- Tôi là một con người xấu xa nhưng không hẹp hòi như bà . Tại sao bà không thể tha thứ cho tôi và Cẩm Vân để hàn gắn lại những đổ vỡ giữa hai gia đình ? Nếu bà nhìn thấy con tôi ngã bệnh vì tuyệt vọng thế nào thì có lẽ bà không khăng khăng cố chấp như thế.

Bà Bích Đông hét lên :

- Tôi là một con người xấu xa như thế đấy . Ông hãy đi về đi , và từ nay đừng làm phiền đến tôi nữa.

Ông Kiệt Trung rần giọng :

- Tôi sẽ về . Nhưng báo cho bà biết là nếu bà can thiệp vào chuyện tình yêu của Vũ Hoàng và Miên Thy cũng vô ích . Tôi sẽ tác thành cho tụi nó . Bà không thể cản ngăn được tôi đâu . Chào bà . . .

Bà Bích Đông vội chạy theo ông Kiệt Trung . Giật mạnh cánh tay ông , bà hét lên :

- Ông điên rồi . Tôi cấm ông !

Ông Kiệt Trung giận dữ :

- Không ai cấm được tôi cả !

Bà Bích Đông nắc lên :

- Đến nước này thì tôi phải nói lên một sự thật . Vũ Hoàng là con trai của ông ! Nó là con trai của ông , ông có biết không ?

Ông Kiệt Trung bàng hoàng nhìn bà Bích Đông . Vũ Hoàng là con của ông ? Bà Bích Đông vừa nói gì thế ? Vũ Hoàng . . . Trời ạ ! Ông không thể nào ngờ được điều đó.

Nắm vai bà Bích Đông siết mạnh , ông Kiệt Trung nói như khóc :

- Bà vừa nói sao ? Trời ! Tôi có mơ hay không ?

Bà Bích Đông giọng đau khổ :

- Vũ Hoàng là con của ông . Đó là sự thật.

Cơ hồ không đứng vững trên mặt đất nữa , ông Kiệt Trung giọng đau khổ tột cùng :

- Sao bà không cho tôi hay ? Nếu biết bà mang thai nở , tôi đã không ly hôn . Hoặc nếu ly hôn thì tôi cũng phải giành được quyền chăm sóc giọt máu của mình.

Bà Bích Đông chua chát :

- Khi đứng trước tòa , tôi mang hai tâm trạng khác nhau . Yêu ông và căm thù ông . Khi ông khăng khăng buộc tội tôi , tôi đã quyết định sẽ không bao giờ cho ông biết là ông có một đứa con đang được tượng hình trong tôi . Ông không xứng đáng là cha của đứa bé !

Ông Kiệt Trung ứa nước mắt :

- Vũ Hoàng là con tôi . Thế mà tôi đã bỏ mặc nó hơn 20 năm qua . Tại sao lại có chuyện trở trêu như thế này ?

Bà Bích Đông ngẩng cao đầu :

- Tôi đã nuôi dạy con tôi nên người , dù không có cha của nó.

Ông Kiệt Trung giọng ân hận :

- Lỗi lầm của tôi với bà và con quá lớn . Không trách gì bà đã giận dữ sỉ vả tôi và Cẩm Vân.

Bích Đông chua chát :

- Bà ta đã từng là bạn thân của tôi.

Ông Kiệt Trung thở dài :

- Tôi không biết phải nói như thế nào để bà hiểu được sự ân hận tột cùng của tôi.

Bà Bích Đông chùi nước mắt :

- Vũ Hoàng và Miên Thy đều là con của ông . Giờ thì ông đã hiểu tại sao tôi ngăn cấm hai đứa và quyết định , sau khi Vũ Hoàng ra trường hai mẹ con sẽ đi đến một nơi thật xa . Vũ Hoàng và Miên Thy sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Ông Kiệt Trung khàn giọng :

- Suýt chút nữa tôi đã làm hại cuộc đời của các con.

Bà Bích Đông trầm giọng :

- Tôi và con trai tôi chuẩn bị rời xa thành phố này trong tháng tới . Đê ? Vũ Hoàng không bị sốc , tôi chưa cho nó biết ông là cha của nó.

Ông Kiệt Trung kêu lên :

- Thế bà định mãi mãi giấu nó hay sao ?

Bà Bích Đông cay đắng :

- Thà nó thiếu thốn tình cảm , còn hơn là biết được cha của nó là một người cha . . . không xứng đáng.

Ông Kiệt Trung van vi :

- Tôi mong bà hãy cho Vũ Hoàng biết được sự thật.

Bà Bích Đông mặt lạnh lùng :

- Không . . . Không bao giờ . . .

Ông Kiệt Trung kêu lên :

- Kia bà . . Bà vẫn không tha thứ cho tôi sao ?

Bà Bích Đông nhượng mày :

- Đó là sự trừng phạt cho ông . Ông sẽ không bao giờ đón nhận được tình cảm từ đứa con trai ông đã từng ruồng bỏ không thương tiếc.

Ông Kiệt Trung giọng khô sở :

- Tôi nào có biết bà mang thai nó đâu.

Bà Bích Đông lạnh lùng phán :

- Ông về đi . Thời gian tôi dành cho ông này giờ là đã quá nhiều.

Ông Kiệt Trung rầu rĩ :

- Bà hãy tha thứ cho tôi . . . Suốt hơn hai chục năm qua tôi đã tự trừng phạt mình . Hãy cho Vũ Hoàng biết tôi là cha của nó để hai cha con có thể chia sẻ tình cảm với nhau.

Bà Bích Đông lạnh lùng :

- Một lần nữa , tôi yêu cầu ông ra về cho . Và có lẽ tôi cũng cần cho ông biết là nếu ông nói với Vũ Hoàng ông là cha của nó , chưa chắc nó đã tin đâu . Vì thế , ông đừng gặp nó mất công.

Ông Kiệt Trung trách móc :

- Bà biết vậy , tại sao còn muốn chia cách tôi và con ?

Không nói thêm một lời nào , bà Bích Đông lẳng lặng đi vào nhà và đóng mạnh cánh cửa phòng khách lại để mặc ông Kiệt Trung đứng chết lặng giữa vườn cây xào xạc lá rơi . ..

Chương kết

Ngồi yên lặng bên cửa sổ , Miên Thy chống cằm nhìn ra ngoài trời.

Thế là đã một tháng rồi cô và Vũ Hoàng không gặp nhau . Có phải là định mệnh không khi ba mẹ cô và mẹ anh lại là kẻ thù với nhau.

Nhẹ nhàng rời khỏi khung cửa sổ , Miên Thy khẽ nói :

- Con đi xuống phố đây.

Đang đếm tiền , bà Cẩm Vân vội nói :

- Con mới lành bệnh mà , chưa có thể đi ra ngoài một mình đâu . Muốn đi đâu , đợi một lát mẹ bảo chú tài xế chờ đi.

Miên Thy nhỏ nhẹ :

- Không sao đâu mẹ . Con chỉ loanh quanh ở mấy quầy sách , tìm mua một tập thơ . Rồi con về ngay.

Bà Cẩm Vân gắt nhẹ :

- Lại là thơ tình vớ vẩn chứ gì ?

Giọng Miên Thy mềm mại :

- Dạ không , một tập thơ viết về quê hương đất nước.

Bà Cẩm Vân cao giọng :

- Viết gì cũng thế . Thơ có làm ra tiền ra bạc đâu . Đi một chút thôi rồi về , kéo mẹ trông đấy.

Miên Thy dạ nhỏ . Cô chưa kịp bước đi thì bà Cẩm Vân gọi giật lại :

- Nhưng nhớ là không được gặp cái thằng con của bà Bích Đông đấy nhé ! Mẹ cấm con !

Sợ mẹ giữ lại không cho đi ra ngoài , Miên Thy vội ngoan ngoãn gật đầu :

- Vâng . ..

Chạy xe thật chậm qua những con đường vắng , Miên Thy buồn buồn nhìn những chiếc lá bay . Trời đã vào thu . Thế là cô và Vũ Hoàng quen nhau đã nửa năm . Một thời gian không dài nhưng tình cảm giữa anh và cô thật là sâu sắc khó phai . ..

Có phải là định mệnh không anh khi em lơ lơ ôm tập sách ngồi xuống bên cạnh anh . Em vẫn còn nhớ mãi bó hoa anh tặng em đêm hội diễn văn nghệ . Tình yêu của anh và em nhẹ nhàng như sương khói . Nhưng sương khói thì có thể tan vào hư vô , còn tình của em dành cho anh thì không.

Em yêu anh.

Tại sao chúng ta lại phải cách xa nhau vì chuyện oán thù của người lớn ? Anh có đau khổ như em không ?

- Miên Thy !

Tiếng gọi thảng thốt của Vũ Hoàng khiến Miên Thy như rụng tim . Cô phanh gấp xe lại.

Bước đến cạnh cô , giọng Vũ Hoàng tha thiết :

- Gặp em , anh mừng quá . Anh nhớ em muốn điên lên được.

Nhìn thấy gương mặt hốc hác của anh , cô kêu lên :

- Anh thay đổi nhiều quá.

Vũ Hoàng khẽ nắm tay cô :

- Anh nhớ em . Biết em ngã bệnh nhưng không đến thăm em được.

Cô khẽ chớp mi :

- Em nghe chị bếp bảo là có mấy lần thấy anh ướt đầm nước mưa trước cổng nhà em.

Vũ Hoàng khẽ siết những ngón tay mềm mại của cô :

- Ba mẹ em không cho anh vào.

Cô nói như khóc :

- Em biết.

Yêu thương nhìn cô , anh đề nghị :

- Chúng ta đi đến một nơi nào nói chuyện đi . Đừng ở đây nếu ba mẹ em hay mẹ anh bắt gặp thì không tiện chút nào.

Cô vội gật đầu :

- Anh chở em đi đi.

Tâm trạng phập phồng , cuối cùng thì anh và cô cũng ngồi bên nhau trên một quán nước ở ngoại ô.

Ủ hai bàn tay của cô trong tay , anh trầm giọng :

- Em có nhớ anh không ?

Miên Thy nhỏ nhẹ :

- Anh biết rồi mà . Em thất vọng cho chuyện tui mình đến ngã bệnh.

- Em xanh quá . Tội nghiệp em.

- Anh cũng thế.

- Suýt chút nữa anh đã không qua nổi kỳ thi tốt nghiệp.

- Bao giờ có kết quả thế anh ?

- Một tháng nữa.

- Em nghỉ học gần một tháng nay , lo quá.

Vũ Hoàng an ủi :

- Anh có gặp Nguyệt Hà . Bạn của em bảo là em có thể theo kịp được . Nguyệt Hà sẽ giúp em mượn bài vở.

- Nó còn nói gì không ?

- Nguyệt Hà cầu chúc cho anh và em vạn sự tốt lành.

Cô chớp mi tránh ánh mắt nồng nàn như thiêu đốt của anh . Chợt cảm thấy thèm được khóc hơn bao giờ hết . Nỗi lo lắng và bất an đang tràn ngập trong cô.

Vuốt nhẹ tóc cô , Vũ Hoàng trầm giọng :

- Chúng ta sẽ cố vượt qua mọi trở ngại . Em đừng buồn nữa.

Giọng cô hoang mang :

- Liệu chúng ta có thể làm được điều đó không anh ?

Vũ Hoàng gật đầu :

- Anh nghĩ là được . Chỉ cần anh và em kiên nhẫn vượt qua . Anh quyết không đầu hàng số phận.

Cô thở dài :

- Anh có biết vì sao lại có hận thù giữa hai gia đình không ?

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Anh không biết . Nhưng có lẽ không phải là chuyện nhỏ.

Miên Thy nghiêng đầu hỏi :

- Sao anh không hỏi thử mẹ anh ?

Vũ Hoàng so vai :

- Mỗi lần anh hỏi đến , mẹ anh cũng đều tỏ ra phần nộ thay cho câu trả lời . Thật là khó hiểu.

Cô khẽ cắn môi :

- Ba mẹ em cũng như mẹ anh . Thành thử cuối cùng em không biết gì cả.

Chiều xuống dần . Anh và cô đi bên nhau trên những con đường rợp bóng những hàng cây xanh ngát . Với họ , hạnh phúc thật mong manh . ..

Bà Bích Đông nói như quát vào ống nghe :

- Không ! Vũ Hoàng vẫn chưa về . Tôi cũng đang nóng lòng như ông đây.

Ông Kiệt Trung kêu trời :

- Tôi đã kiếm Miên Thy ở tất cả những bạn bè thân quen của nó , nhưng cũng không thấy.
- Tôi van ông . Ông chịu khó đi tìm gặp hai đứa . Nếu ông không tìm ra tụi nó thì có lẽ tôi chết mất.

Ông Kiệt Trung gầm lên :

- Tại bà tất cả . Bà không cho cha con tôi nhận nhau . Sự trừng trị của bà dành cho tôi đâu không thấy mà chỉ thấy giăng lên đầu những đứa con của chúng ta.

Trong lúc bà Bích Đông ôm mặt khóc vì tuyệt vọng thì ông Kiệt Trung cũng không hơn gì . Về mặt thất thân , ông quay số điện thoại đến nơi này rồi lại nơi khác.

Cuối cùng buông phịch người xuống ghế , hai tay ôm lấy đầu.

Vừa bước vào cửa nhìn thấy bộ dạng của ông , bà Cẩm Vân rít lên :

- Ông sao thế ?

Ông Kiệt Trung vò đầu :

- Miên Thy đi đâu từ hồi chiều đến giờ vẫn chưa về.

Bà Cẩm Vân trở mắt :

- Sao ?
- Tôi tìm ở nhà mấy đứa bạn thân của nó , nhưng không ai biết là con đi đâu.

Bà Cẩm Vân ném chiếc xác xuống ghế :

- Nó bảo với tôi là đi mua mấy tập thơ mà.

Ông Kiệt Trung mĩa mai :

- Bà cũng dễ tin như thế sao ?

Giận dữ nhìn ông Kiệt Trung , bà Cẩm Vân vặc lại :

- Thế ông bảo là tôi phải quản thúc nó như tù nhân chẳng . Gần một tháng nó nằm ốm liệt giường , tôi phải cho con đi ra ngoài hít thở không khí một chút chứ.

Ông Kiệt Trung hét lên :

- Bà có biết là sẽ xảy ra chuyện gì giữa nó và Vũ Hoàng không ?

Bà Cẩm Vân long mắt lên :

- Nó đến nhà Vũ Hoàng à ?

Ông Kiệt Trung vè mặt đau khổ :

- Không . Nếu nó đang có mặt ở nhà Vũ Hoàng thì tôi đã phóng xe đến đó để cho nó biết sự thật rồi.

Bà Cẩm Vân nheo mắt :

- Chuyện gì thế ?

Ông Kiệt Trung ngập ngừng :

- Tôi . . . mà thôi . Bà cũng không nên tìm hiểu làm gì.

Về mặt mai mĩa , bà Cẩm Vân gật gù :

- Ông cũng có những bí mật của riêng ông sao ? Thế mà tôi cứ ngỡ là ông không dám giấu tôi điều gì.

Nhìn đồng hồ , ông Kiệt Trung thở dài :

- Tôi cầu mong là hai đứa nó không gặp nhau . Nếu không , chắc tôi chết vì hối hận quá.

Bà Cẩm Vân nhướn mày :

- Chắc chắn là thằng con hoang kia đã hẹn với Miên Thy . Được rồi . . . Tôi sẽ gọi điện tới bà Bích Đông để mắng cho bà ta một trận về chuyện không biết dạy con đến nơi đến chốn.

Thấy bà Cẩm Vân dửng dưng đi đến máy điện thoại , ông Kiệt Trung vội kêu lên :

- Tôi van bà ..

Quay phắt lại nhìn ông , bà Cẩm Vân khinh khỉnh hỏi :

- Sao thế ?

Ông Kiệt Trung thiểu não :

- Bà Bích Đông cũng đang khổ sở không kém gì tôi . Bà đừng chì chiết gì người ta nữa.

Bà Cẩm Vân the thé :

- Hay nhỉ ? Tại sao ông lại sợ tôi nặng nhẹ người vợ cũ của ông ? Đúng là rau nào sâu ấy mà . Mẹ không ra gì nên thằng con cũng lưu manh.

Ông Kiệt Trung phản uất :

- Tôi cấm bà !

Bà Cẩm Vân cười khẩy :

- Sao ?

- Bà đã làm khô ? Bích Đông quá nhiều rồi . Bích Đông từng là bạn thân của bà . Bà không nên xúc phạm đến bà ấy nữa.

Bà Cẩm Vân quát :

- Làm khô à ? Xúc phạm à ? Tôi sẽ mắng cho bà ta một trận . Để xem ông còn đau khổ tới mức nào nữa cho biết.

Ông Kiệt Trung kêu lên :

- Tôi đang đau khổ tột độ vì chuyện xảy ra cho những đứa con của tôi , bà hiểu không ?

Bà Cẩm Vân nheo mắt :

- Ông vừa nói cái gì ? Những đứa con

Giọng ông Kiệt Trung khô sở :

- Vũ Hoàng là con trai của tôi !

Ngăn người nhìn ông Kiệt Trung , chợt bà Cẩm Vân phá lên cười ngặt nghẽo :

- Ông bị bà ta bịp rồi.

Ông Kiệt Trung lắc đầu :

- Không , đó là sự thật . Bích Đông nói dối tôi làm gì.

Bà Cẩm Vân đánh mắt lại :

- Bà ta muốn nhảy vào chia gia tài của tôi đây . Tôi cho biết nhé , đừng hòng.

Giọng ông Kiệt Trung chán ngán :

- Bà thì khi nào cũng nhìn mọi người bằng con mắt nghi ngờ , cho thiên hạ tất cả đều xấu xa . Lúc nào mở miệng ra bà cũng chỉ nói đến tiền.

Bà Cẩm Vân đánh giọng :

- Chứ còn gì nữa . Tôi không tin ai ngoại trừ tin vào bản thân của tôi . Tôi cũng chỉ thích tiền , thích vàng thích bạc.

Nhìn bà Cẩm Vân với vẻ ngán ngẫm , ông Kiệt Trung phán :

- Tôi không cãi với bà nữa . Sốt ruột quá . Tôi đi tìm hai đứa con của tôi đây . ..

Chiếc Spacy của Miên Thy bị hư dọc đường nên mãi đến tối hai người mới về đến nhà . Chia tay nhau trước cổng nhà cô , Vũ Hoàng âu yếm bảo :

- Em ngủ ngon nhé . ..

Miên Thy dạ thật ngoan . Cô nhỏ nhẹ :

- Anh đón tắc xi về nhé.

- Ừ , mai em có đến trường không ?

- Em phải đi học trở lại . Thế anh quên là em đang lo vì bài vở thiếu nhiều hay sao ?

- Anh sẽ chép bài và kiểm tài liệu cho em , được chưa ?

Cô mỉm cười :

- Tất nhiên là em sẽ không từ chối.

Búng nhẹ lên đôi môi hồng , Vũ Hoàng giọng tha thiết :

- Tối mai anh ghé đến đây chở em đi uống cà phê và nghe nhạc.

Cô bắn khoăn :

- Chắc gì ba mẹ em đã cho em đi ra khỏi nhà . Anh thấy đó , điện thoại cho nhau cũng không được.

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Anh cứ đến đợi em ở cổng cầu may.

Cô thoáng buồn :

- Như thế tội nghiệp anh quá.

Vũ Hoàng vuốt tóc cô :

- Có gì đâu em . Nếu em không đi được , chỉ cần mở cửa sổ trên phòng và để cho anh thấy em xuất hiện ở khung cửa là đủ . Đứng ở dưới này , anh vẫn nhìn thấy em.

Cô thì thào :

- Em sẽ cố gắng tìm mọi cách đi ra khỏi nhà . Nếu không , em sẽ đi ra ngoài ban công để chúng ta có thể nhìn thấy nhau . Không chỉ anh thấy em mà em cũng thấy được anh.

Vũ Hoàng giọng thương yêu :

- Ngủ ngon nghe em . Đừng buồn và nghĩ ngợi lung tung mà ngã bệnh.

Nhìn vào ngôi nhà vẫn còn sáng đèn chìm khuất sau rặng cây , cô nhỏ nhẹ :

- Em nhấn chuông gọi cửa nha.

Giọng Vũ Hoàng nồng nàn :

- Khoan đã em.

Cô tròn mắt :

- Sao cơ ?

Vũ Hoàng chùng giọng :

- Anh chưa hôn em mà.

Cúi xuống đôi môi ngát thơm hương của hoa và cô , Vũ Hoàng nồng nàn đặt một nụ hôn thật dài.

Chợt một tiếng gào lên phản nộ , khiến vòng tay Vũ Hoàng nói lỏng.

- Khốn nạn !

Miên Thy thẳng thốt :

- Ba !

Cô chưa kịp định thần lại thì đã lãnh một tát tai như trời giáng . Vũ Hoàng cũng nhận được một cú đấm như thoi sơn vào mặt.

Vũ Hoàng kêu lên :

- Bác !

Ông Kiệt Trung hăm he :

- Hai đứa mày đi đâu đến bây giờ mới dẫn xác về nhà ? Hử ?

Vũ Hoàng vội nói :

- Dạ , xe của Miên Thy bị hư phải sửa hồi lâu nên tụi con về trễ.

Lay vai Miên Thy , ông Kiệt Trung nóng nảy hỏi :

- Miên Thy . . . Không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra giữa con và Vũ Hoàng chứ ?

Phải mất mấy giây , Miên Thy mới hiểu là ba cô muốn hỏi gì . Cô nói như khóc :

- Sao ba lại hỏi kỳ cục vậy ba ? Chúng con yêu nhau nhưng hoàn toàn tôn trọng nhau.

Ông Kiệt Trung gầm lên :

- Yêu nhau à ? Ba cấm con . Nếu con quan hệ với Vũ Hoàng thì con hãy giết chết ba đi.

Vũ Hoàng lên tiếng :

- Thừa bác , mong hai bác hiểu được tình cảm của con và Miên Thy . Con yêu Miên Thy . Miên Thy là tất cả đối với con.

Ông Kiệt Trung phẫn nộ :

- Mày cầm họng đi . Nếu không , tao giết chết mày bây giờ.

Vũ Hoàng giọng trầm tĩnh :

- Thừa bác , tình yêu của tụi con không có lỗi . Con yêu Miên Thy . Một tình yêu hết sức chân thành . Không có gì có thể ngăn cách tụi con được.

Về mặt ông Kiệt Trung đầy kích động :

- Tình yêu à ? Mày có biết mày và Miên Thy là hai anh em với nhau không ? Mày có biết là bà Bích Đông trước đây là vợ của tao không ?

Nếu bây giờ đất có sụt lở dưới chân thì Miên Thy và Vũ Hoàng cũng không hay biết . Cả anh và cô như hóa đá . Sững sờ.

Ông Kiệt Trung hét lên :

- Tụi mày là anh em . Vũ Hoàng là con riêng của ta và bà Bích Đông.

Về mặt Vũ Hoàng bàng hoàng :

- Không . . . Không thể như thế được.

Ông Kiệt Trung khẳng định :

- Đó là sự thật . Bà Bích Đông , mẹ của con chính là vợ cũ của ta.

Vũ Hoàng hét lên :

- Không . Tôi không tin.

Ông Kiệt Trung buồn rầu :

- Con hãy nhìn vào sự thật và không nên chạy trốn thực tại , cho dù thực tại có tàn nhẫn đến đâu đi nữa.

Miên Thy khụy người xuống , cô rên rỉ :

- Trời ơi . . . Có thể như thế được sao ? Tôi không tin.

Vũ Hoàng vội chạy đến đỡ cô nhưng giọng quát của ông Kiệt Trung khiến anh chột dạ người lại.

Miên Thy là em gái của anh.

Một thực tế hể sức tàn nhẫn.

Ông Kiệt Trung vội ôm lấy Miên Thy nhưng cô đã nấc lên một tiếng đau đớn rồi vùng chạy vào nhà.

Vũ Hoàng thẳng thốt gọi :

- Miên Thy . . Miên Thy . . .

Ông Kiệt Trung khàn giọng :

- Cứ để nó khóc . Rồi những giọt nước mắt sẽ làm cho nó lãng quên.

Đấm mạnh vào bờ tường đến rướm máu ở tay , Vũ Hoàng giọng đau đớn :

- Vô lý quá . Tại sao mọi chuyện có thể tàn nhẫn như thế được chứ ?

Ông Kiệt Trung buồn rầu nhìn Vũ Hoàng . No . Đứa con trai của ông . Hơn 20 năm qua ông không biết nó tồn tại trên đời . Ông có lỗi nhiều với nó . Như bây giờ đây , ông đang nhìn thấy nỗi đau mà ông gây ra đang hiện hữu một cách tuyệt vọng trong đôi mắt của nó.

Ông ràn rụa nước mắt :

- Ba thật có lỗi với con.

Vũ Hoàng như sụp đổ :

- Tôi phải làm sao bây giờ ? Miên Thy . . Miên Thy . . Tại sao lại có thể như thế chứ ?

Vẻ mặt ông Kiệt Trung đầy ân hận :

- Chính ba đã làm hại các con.

Vũ Hoàng khắc khoải :

- Ông . . . Ba là . . ba của tôi sao ?

Ông Kiệt Trung gật đầu với vẻ thống khổ :

- Ba là một người cha không xứng đáng nhưng mong con hãy tha thứ cho ba . Nếu lúc này ba có thổ lộ với con là vì lo sợ giữa con và Miên Thy đã xảy ra một chuyện đáng tiếc . May là . .

Vẻ mặt đau khổ tột cùng của ông Kiệt Trung khiến Vũ Hoàng cảm thấy tuyệt vọng . Điều đó chứng tỏ câu chuyện mà ông Kiệt Trung vừa nói là một câu chuyện hết sức nghiêm túc , không phải bịa đặt* .t để ngăn cách anh và Miên Thy.

Vũ Hoàng lạc giọng :

- Vậy ba . . là ba . . . của con ?

Ông Kiệt Trung không thể nào kìm được nước mắt :

- Đúng như thế . . Mẹ con đã không cho ba biết là bà đang mang thai con.

Vũ Hoàng thở dài :

- Không biết Miên Thy có thể chịu được cú sốc này không . Với con , mọi chuyện thật là kinh khủng . Không khác gì một cơn ác mộng.

Ông Kiệt Trung gật đầu :

- Ba hiểu . Các con càng đau khổ , ba càng ân hận.

Nhìn lên tầng hai , nơi mà ô cửa sổ phòng Miên Thy vẫn còn tối om đèn chưa được thắp sáng . Hình dung cô đang tuyệt vọng như thế nào , Vũ Hoàng giọng đau khổ :

- Mong ba an ủi Miên Thy cho con.

Ông Kiệt Trung chưa kịp nói gì thêm thì Vũ Hoàng đã rảo bước thật nhanh như trốn chạy . Bóng anh lao đảo trong đêm tối . .

Liếc nhìn vẻ mặt bần thần của ông Kiệt Trung , bà Cẩm Vân hỏi giọng chậm chạp :

- Sao ông buồn thế kia ?

Ông Kiệt Trung thở dài :

- Không có chuyện gì cả . Bà đi ngủ đi.

Bà Cẩm Vân nheo mắt :

- Có phải ông buồn vì ngày mai bà vợ cũ và đứa con rơi của ông rời bỏ thành phố này để ra đi không ?

Quay phắt lại nhìn bà Cẩm Vân , ông Kiệt Trung cắn nhai :

- Tôi chỉ muốn yên thân , bà đừng có mà kiếm chuyện nữa.

Bà Cẩm Vân cười lớn :

- Ông không hỏi là vì sao tôi biết ngày mai họ ra đi sao ?

Ông Kiệt Trung thở hắt một cái :

- Hỏi làm gì . Có chuyện gì mà bà không biết . Nếu bà không biết mới là chuyện lạ.

Bà Cẩm Vân cười ngất :

- Có lẽ bà vợ của ông đang khóc hết nước mắt.

- Tôi xin bà . ..

- Ca ? Vũ Hoàng cũng thế . Đứa con rơi của ông chắc cũng đang đau khổ ghê lắm.

Hết nhin nôi , ông Kiệt Trung quát :

- Bà có phải là người nữa không ? Vũ Hoàng đau khổ thì Miên Thy cũng có hơn gì đâu . Thế bà không biết là Miên Thy cũng khóc hết nước mắt rồi sao ? Làm sao tụi nhỏ có thể chịu nổi bi kịch . Hóa ra tụi nó là anh em với nhau.

Bà Cẩm Vân cao giọng :

- Lỗi đâu phải do tôi mà ông lớn tiếng như thế . Lỗi là do chính bà vợ hư thân mất nết của ông kia.

Ông Kiệt Trung quát mắt lên :

- Bà im đi . Tôi không muốn nghe bà nói gì nữa.

Nhường mảy , bà Cẩm Vân phán :

- Ông lại sợ nghe sự thật rồi.

Không muốn gây gổ với bà Cẩm Vân hoài , ông Kiệt Trung dịu giọng :

- Cứ cho là như thế đi . Tôi không cãi bà nữa . Tôi chỉ muốn sống yên thân . Tôi cũng không hiểu tại sao bà với tôi cứ cắn đặng nhau mãi vậy ? Tôi không muốn Miên Thy và cu Tùng buồn lòng về tôi và bà chút nào.

Bà Cẩm Vân chợt hỏi :

- Miên Thy và cu Tùng , ông thương đứa nào hơn ?

Ông Kiệt Trung lắc đầu :

- Bà hỏi thật lạ . Đã là con thì đứa nào cũng như nhau.

Bà Cẩm Vân hỏi dồn :

- Nhưng cũng có đứa thương nhiều hơn một chút chứ ?

Ông Kiệt Trung thở nhẹ :

- Có lẽ tôi thương cu Tùng hơn một chút , chỉ hơn một chút thôi vì con còn nhỏ và đại khờ quá . Tôi chỉ lo và quan tâm cho sắp nhỏ , còn cuộc đời tôi thì cũng đã qua nửa rồi . Sao cũng được.

Bà Cẩm Vân chăm chú nhìn ông Kiệt Trung . Giọng buồn buồn có vẻ cam phận của ông khiến trong một phút chốc bà chợt cảm thấy tội nghiệp ông . Bên cạnh một phụ nữ háo thắng và ngang ngược như bà , ông ít khi được hạnh phúc.

Nhưng cảm giác ấy thoáng qua rất mau , bà lại trở về bản chất của mình . Về mặt cau có , bà cao giọng :

- Ông làm như sống bên cạnh tôi bị áp chế ghê lắm . Sao cũng được là sao.

Ông Kiệt Trung giọng nhản nhục :

- Tôi đi ngủ đây . Bà cũng xem mà đi ngủ , khuya rồi.

Liếc nhìn đồng hồ , bà Cẩm Vân phán :

- Ông xem cửa nẻo rồi đi ngủ trước đi , tôi phải đi công chuyện bây giờ.

Ông Kiệt Trung trở mặt :

- Khuya rồi , bà định đi đâu nữa.

Giọng bà Cẩm Vân dấm dăng :

- Chuyện làm ăn của tôi . Ông hỏi làm gì.

Ông Kiệt Trung nhản mặt :

- Nhưng bà không biết là đã khuya rồi sao . Giờ này còn ai đi ra đường nữa.

Bà Cẩm Vân hắng giọng :

- Có khuya , tôi mới tóm cổ được mấy con nợ định xù.

Ông Kiệt Trung trở mặt :

- Bà đi đòi nợ vào giờ này ?

Bà Cẩm Vân đánh giọng :

- Công việc làm ăn của tôi . Khuya khoắt như thế này , con nợ mới mất cảnh giác vì tưởng tất cả thiên hạ đều lo đi ngủ . Kinh nghiệm mà ông.

Ông Kiệt Trung ôn tồn :

- Bà cũng nên thư thư thả thả cho người ta một chút . Cho vay cắt cổ như bà , ai mà trả đàng hoàng đúng thời hạn được.

Nguyệt ông Kiệt Trung một cái , bà Cẩm Vân phán :

- Ông khác , tôi khác . Ai cũng như ông , làm sao giàu cho được . Thôi ông đi ngủ đi . Một lát nữa tôi đi , tôi bấm ổ khóa ngoài để khi về khỏi gọi cửa lòi thôi . ..

Nửa đêm , ông Kiệt Trung bỗng choàng tỉnh dậy bởi hồi chuông điện thoại reo gọi inh ỏi liên hồi . Nhìn sang bên cạnh , vẫn chưa thấy bà Cẩm Vân về ông chợt lo lo.

Nhấc máy , vẻ mặt ông Kiệt Trung bàng hoàng :

- Sao ? Cấp cứu à ?

- . . .

- Vâng . . .

Đánh rơi cả điện thoại xuống đất , ông Kiệt Trung chạy ra khỏi phòng gọi lớn :

- Miên Thy . . . Mẹ con . . xe đụng . . .

Mê man với những vòng băng quấn trên đầu và thân người đầy thương tích , bà Cẩm Vân lâm nhâm :

- Nước . . . nước . . .

Mọi người vây quanh giường bà với những khuôn mặt tuyệt vọng . Lúc này bác sĩ đã cho biết là bà không thể qua được . Y học đã bó tay.

Ôm lấy mẹ , Miên Thy nức nở :

- Mẹ Ôi . . .

Bà Cẩm Vân hé mắt ra lò dò nhìn mọi người . Cảm giác đau đớn toàn thân . Sinh lực cạn kiệt . Hơn bao giờ hết , bà cảm thấy cuộc sống đang xa rời dần khỏi bà . Lạnh nứa thân người , từ bàn chân lên đến thắt lưng . Cái chết đang đến , đến thật gần.

Ông Kiệt Trung rung rung nước mắt :

- Mình ơi . . Mình có đau lắm không . . .

Bà Cẩm Vân nhú mày nhìn ông . Một Kiệt Trung , hai Kiệt Trung và nhìn như rất nhiều Kiệt Trung đang ở trước mắt bà.

Giọng bà ân hận :

- Ông không oán hận tôi sao ?

Choàng ôm lấy bà , ông Kiệt Trung chân thành :

- Không . Hôn nhân đã ràng buộc tôi và bà . Một ngày cũng nên nghĩa vợ chồng , sao bà nói thế.

Bà Cẩm Vân nhếch môi chua chát . Thế đó . Bà đã chạy đua với cuộc sống , tìm cách vượt lên trên mọi người . Bà không từ một thủ đoạn nào cả . Nhưng con người ta có thể sống đời được đâu . Khi chết đi , mọi thứ của cải đều vô nghĩa . ..

Bà thều thào :

- Hãy cho gọi Bích Đông đến đây.

Ông Kiệt Trung thẳng thốt :

- Sao ?

- Bích Đông . . Bích Đông . . . Hãy cho người nhắn bà ta đến đây gấp . . Tôi muốn có mặt Bích Đông vào giây phút cuối cùng . . trong cuộc đời tôi . . .

Không một phút chậm trễ , ông Kiệt Trung vội bấm máy điện thoại gọi.

Quỳ xuống bên vợ , ông nghiêng đầu nói với bà :

- Mình hãy tha thứ cho tôi , nếu có lúc tôi làm cho mình buồn . ..

Bà Cẩm Vân ứa nước mắt :

- Không . . . Tôi mới là một người vợ tệ bạc với ông . . . Một người vợ xấu xa . . .

Chỉ mấy phút sau , bà Bích Đông đã cùng Vũ Hoàng xuất hiện bên giường bệnh với gương mặt lo lắng .
Nắm lấy tay bà Cẩm Vân , bà Bích Đông siết nhẹ :

- Cẩm Vân . . . Trời đất ơi ! Sao lại thế này . . .

Bà Cẩm Vân thều thào :

- Tôi biết mình không qua khỏi . Tôi muốn nói lên một sự thật . . . để tâm hồn thanh thản . ..

Bà Bích Đông lắc đầu :

- Đừng Cẩm Vân . . . Bà đừng xúc động quá không tốt cho sức khỏe . . . Tôi không trách bà nữa đâu . . .
Mọi chuyện chỉ còn là quá khứ . . . Bà đừng bận tâm về chuyện của tôi . . .

- Hãy để cho tôi nói . . . Bích Đông . . . Tôi muốn nói cho Kiệt Trung biết người đàn ông tối hôm đó ôm lấy bà là do tôi thuê . . . Tôi thuê hẳn xông vào phòng của bà , ôm lấy bà để ? Kiệt Trung nổi cơn ghen , ly dị với bà.

Ông Kiệt Trung kêu lên :

- Mình . . .

Bà Cẩm Vân thều thào nói tiếp :

- Bích Đông . . . Hãy yêu thương con gái của tôi . Nó là một đứa hiền lành , tốt bụng chứ không thủ đoạn như tôi . ..

Bà Bích Đông xúc động :

- Tôi hứa . . . Tôi vẫn biết là Miên Thy rất dễ thương , hồn nhiên.
- Tôi . . . cảm ơn . . . Bích Đông . Tha lỗi cho tôi khi tôi . . . đánh cắp của bà quá nhiều thứ . . .
- Tôi không giận Cẩm Vân nữa đâu . . .

Quay sang ông Kiệt Trung , bà Cẩm Vân thẳng thốt :

- Minh ơi . . . Minh đâu rồi . . . Tôi mong mình tha thứ cho tôi . Tôi xin mình hãy yêu thương cu Tùng và Miên Thy , chăm sóc cho chúng nó dù Miên Thy không phải là . . . con của chúng ta.

Ông Kiệt Trung mở to mắt :

- Mình nói sao ?

Miên Thy ôm lấy mẹ :

- Mẹ Oi . . Mẹ bị mê sảng rồi . . . Con là con gái của mẹ mà . . .

Bà Cẩm Vân vuốt tóc cô :

- Mẹ không mê sảng . . . Mẹ thật là tàn nhẫn khi định giấu kín sự thật để chia lìa tình cảm con và Vũ Hoàng và để một lần nữa trả đũa bà Bích Đông cùng ba con . . . Cho dù bà Bích Đông không có lỗi với mẹ . Con không phải là con của mẹ . . . Hôm mẹ sinh đứa con đầu lòng , chẳng may lại bị chết trong bệnh viện . . . khi ấy không có mặt bà Kiệt Trung , vì ông ấy đang công tác ở Thái Lan . Để giữ ba Kiệt Trung , sợ sau này ba con ly hôn , nên mẹ đã xin đứa con của một sản phụ mất chồng không may lại bị qua đời trong bệnh viện , nhận làm con nuôi . Giấy tờ xin con nuôi vẫn còn nằm trong ngăn kéo tủ riêng của mẹ . Con và Vũ Hoàng không phải . . . là anh em . . . đâu . Mẹ . . . cầu mong . . . con . . . hạnh phúc . . .

Miên Thy nấc lên :

- Không . . . Mẹ Oi . . Mẹ là mẹ của con , con không phải là con nuôi . . .
- Biết được . . sự thật nhưng con . . . vẫn yêu thương . . . cu Tùng chứ ?

Miên Thy sụt sùi :

- Con vẫn là con của mẹ , của ba , là chị của cu Tùng.

Chợt bà Cẩm Vân nấc lên :

- Cu Tùng . . . đâu rồi ? Hãy . . . cho tôi gặp nó ..

Mọi người đem cu Tùng đến bên bà Cẩm Vân . Bà ôm chặt lấy nó , nấc lên một tiếng . . . Ra đi thật thanh thản . . .

Đặt bó cúc trắng lên mộ bà Cẩm Vân , Miên Thy mắt đỏ hoe . Cô lặng người thật lâu.

Vĩnh biệt mẹ.

Đặt tay lên vai cô , Vũ Hoàng dịu dàng :

- Em đừng khóc nữa . Nhìn em đau khổ , anh rất khổ tâm.

Cô chớp mi :

- Em buồn quá.

Nhìn cô với ánh mắt yêu thương , Vũ Hoàng giọng ấm áp :

- Anh đưa em về nghe.

Chiều đang xuống thật thấp . Những ánh nắng tắt dần trên sườn đồi . Miên Thy cùng Vũ Hoàng đi ra khỏi nghĩa trang , tâm trạng cô buồn man mác . . .

Bà Bích Đông mở cổng cho anh và cô . Ôm lấy vai cô , giọng bà yêu thương :

- Con gầy đi nhiều đấy Miên Thy . Con phải giữ sức khỏe chứ.

Miên Thy chớp mi :

- Dạ . .

- Chiều nay , con ở lại dùng cơm với bác và Vũ Hoàng nghe.

Cô nhỏ nhẹ :

- Con phải về kéo ba con và cu Tùng mong.

Bà Bích Đông khẽ nói :

- Lúc này bác có gọi điện xin phép ba con cho con ở lại đây dùng cơm với bác rồi . Con đừng ngại.

Giọng cô hiền hòa :

- Thế sao ? Ba con có nói gì không ?

Bà Bích Đông dịu dàng :

- Ba con đồng ý rồi . Lát nữa , Vũ Hoàng sẽ ghé chở cu Tùng về đây chơi luôn thể , kéo con buồn.

Cô cảm động :

- Con cảm ơn bác . Bác tốt với con quá . .

Lắc nhẹ vai cô , bà Bích Đông trầm giọng :

- Có gì đâu con . Bác thương con vô cùng.

Miên Thy chớp mi . Cô đi ra vườn . Nơi có những cây cảnh chưng khoe sắc buồn thiu . Vũ Hoàng đi theo cô . Anh yêu thương gọi :

- Miên Thy . .

Cô quay lại nhìn anh bằng đôi mắt buồn rầu . Chợt thềm được khóc hơn bao giờ hết . Cô là một con bé không cội nguồn . Mẹ cô đã mất khi cô vừa mới mở mắt chào đời . Một tờ giấy ố vàng trong ngăn tủ của mẹ . Cẩm Vân là chứng tích . Ba mẹ ruột của cô đều đã mất.

Vũ Hoàng chùng giọng :

- Tội nghiệp em quá.

Ngắt một cọng cỏ dài úa vàng , cô ứa nước mắt :

- Em không biết mặt ba mẹ em . Em chỉ là một loài cỏ dại.

Vũ Hoàng an ủi cô :

- Nhưng bên cạnh em còn có anh , có ba của em , mẹ của anh và cu Tùng . Đừng khóc nghe Miên Thy , nếu không anh không chịu đựng nổi.

Cô trầm giọng :

- Vâng . ..

Đan những ngón tay thanh mảnh của cô vào những ngón tay mạnh mẽ của anh , Vũ Hoàng dịu dàng bảo :

- Em nhìn vào mắt anh đây này.

Cô hỏi thật hiền :

- Chi vậy anh ?

Vũ Hoàng nói chậm rãi :

- Để thấy rằng anh yêu em dường nào . Em là tất cả với anh . Anh không thể sống thiếu em được.

Cô mở to đôi mắt đẹp như nhung :

- Vậy sao ?

Giọng anh đầy yêu thương :

- Hãy quên đi những buồn đau . Đó là những gì anh mong đợi ở em . Anh không muốn nhìn thấy em đau khổ . Nỗi buồn của em cũng chính là nỗi đau trong anh.

Cô khẽ cắn môi . Rồi ngả đầu lên ngực anh , cô cảm thấy được an ủi rất nhiều . Còn gì hạnh phúc hơn khi trong cuộc đời cô còn có anh bên cạnh.

Giọng cô thì thầm mềm mại như mây chiều đang trôi :

- Em yêu anh.

Em yêu anh.

Đó là những lời yêu thương chân thành mà lâu nay cô vẫn ngại ngần chưa nói với anh . Dù có yêu anh . Yêu đến tận cùng con tim.

- Anh yêu em . . Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau . ..

Vũ Hoàng siết nhẹ cô vào lòng . Rồi hôn thật dịu dàng lên những sợi tóc ngát thơm . Anh và cô lắng nghe những giai điệu hồng từ trong trái tim . ..